

ДАЯНА ПАЛМЪР ВТОРИ ШАНС

Превод от английски: Цветана Генчева, 2004

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Въпреки че мрачният зимен пейзаж се стори на Айви също толкова потискащ, колкото и изминалите няколко месеца, тя усети въодушевление, докато наблюдаваше черния път пред себе си. Райдър идваше насам. Чувство на вина впи ледени пръсти в сърцето ѝ, щом призна пред себе си колко силно ѝ се иска да го види, да чуе гласа му, да го дари с любовта си. Винаги бе обичала Райдър, въпреки че се страхуваше от него. Тъкмо тайната ѝ страст към него я бе тласнала към необмисления, нещастен брак, приключил преди шест месеца със смъртта на съпруга ѝ. Днес щеше да види Райдър за пръв път след погребението и се разкъсваше между възторжена радост и срам.

Беше отслабнала, но така изглеждаше много по-привлекателна. Айви бе висока, стройна, с дълга черна коса, която се стелеше на вълни по раменете, а пък кожата ѝ имаше цвета на прясна сметана. Очите ѝ бяха черни като въглени — наследство от бабата францужойка — обрамчени от дълги, гъсти, невероятно примамливи мигли. Райдър все казваше, че приличала на картината му в хола — рисувана по стихотворението „Скитник“ — по която бе пресъздадена героинята Бес, с дълга черна коса. Но Райдър обичаше да фантазира.

Той бе дошъл на погребението в окръг Клей, в Джорджия, близо до бреговете на пълноводната река Чатахучи, на половин час от дома на Айви в югозападна Джорджия. Погребаха Бен в гробището на малка баптистка църква, където бе ходил като дете, под огромен дъб, от който се спускаха кичури дървесен мъх. Айви стоеше близо до майка си и се стараеше да не обръща внимание на високия впечатляващ мъж, застанал срещу нея. Райдър дойде и в къщата, а тя положи много усилия да не извърща поглед към него и да се престори, че скърби за мъжа, превърнал живота ѝ в истински ад.

Райдър и представа нямаше, че присъствието му сякаш забива нож в сърцето ѝ и ѝ напомня неумолимо, че неизказаната ѝ любов към него бе причина за смъртта на Бен. Съпругът ѝ бе наранен и нещастен, защото Айви не откликваше на ласките му в леглото и това бе

причината, поради която се пропи. Злополуката, отнела живота му се бе случила след тежко пиянство, а Айви чувстваше, че вината е изцяло нейна.

Замисли се за младежките си години, когато Райдър означаваше всичко за нея и тя го боготвореше. Той така и не разбра за чувствата ѝ. Младата жена се усмихна, спомнила си нежността, която той сякаш пазеше специално за нея. Не че бе от онези, на които хората с готовност и желание отдаваха обичта си; беше избухлив и язвителен, но никога в присъствието на Айви.

— За пръв път от седмици наред те виждам да се усмихваш — отбеляза сухо Джийн Макензи, загледана в дъщеря си от антрето. — Така изглеждаш много по-приветлива, скъпа.

— Знам, че съм нетърпима — призна Айви. Пристъпи и прегърна майка си, а след това разроши игриво посребрялата коса, надвиснала над черни очи, също като нейните. — Затова пък ти си истинско съкровище и така нещата стават по-поносими.

— Да бе! — изсумтя Джийн. — Поносими, друг път. Последното, от което имаш нужда е да се завреш тук до края на живота си. — Гласът ѝ поомекна и тя се намръщи на паниката в очите на дъщеря си. — Чуй, миличка, минаха почти шест месеца. Трябва да гледаш напред. Имаш нужда от промяна. Опитай да си намериш работа. Да си поставиш нова цел. Бен не би искал нещата да останат така — добави многозначително тя.

Айви въздъхна и пусна възрастната жена.

— Да, знам. Времето минава и ми става малко по-леко.

— Така е, разбира се. Ти едва ходеше, когато загубих баща ти — напомни ѝ Джийн. — От една страна съжалявам, че двамата с Бен не си родихте дете. Сега щеше да ти е по-лесно. Поне така беше за мен.

— Жалко, наистина — измърмори Айви, въпреки че не бе искрена. Едно дете щеше безкрайно да обърка нещата. Отначало Бен ѝ бе добър приятел, но никога не се превърна в желан любовник. Винаги бързаше, беше нетърпелив, а накрая дори ставаше груб, когато разбра, че Айви не споделя неговата страст. Бракът им бе една мъчителна измама, а след смъртта му тя така и не можа да се отърси от чувството на вина. Никога не изпита страст към него. През последните потискащи седмици, докато той беше още жив, тя дори се чудеше дали е способна на подобно чувство. Беше му обещала да отиде на терапевт,

въпреки че не можеше да си представи нещо да се промени. Детството ѝ бе безгрижно и щастливо, нямаше нито мъка, нито терзания. Въпреки това истината бе, че не изпитваше физическо желание към Бен, единствено защото и сърцето, и душата ѝ принадлежаха на друг мъж — мъж, възприемал я единствено като най-добрата приятелка на сестра си. Е, в такъв случай как можеше да ѝ помогне един психотерапевт?

Парите бяха другият потискащ проблем. Напиеше ли се, Бен харчеше с лека ръка, а когато тя настоя също да си намери работа, за да внася още нещо в семейството, се разрази ужасен скандал. Най-сетне младата жена се примири, че ще живеят в бедност и престана да повдига въпроса. Месеците се нижеха, след тях и годините, докато Айви се затвори в себе си и избягваше срещите с хора, най-вече с Райдър. Нямаше друг начин, защото Бен изпадна в ярост, когато веднъж я видя да говори с него, докато бяха в къщата на майка ѝ. Тогава, тя много добре си спомняше, той я удари за пръв път.

Само месец преди двадесет и четвъртия ѝ рожден ден, някакъв тежък уред бе паднал върху него. Казаха, че било нещастен случай, но тя знаеше, че се опитват да я пощадят. Освен това бе сигурна, че е отишъл пиан на работа. Беше се отнесъл небрежно към уреда и си бе платил. На сутринта преди да загине отново бе беснял заради Райдър. Беше я обвинил, че му изневерява в мислите си, че е превърнала живота му в непоносим ад. Тези думи и до днес продължаваха да ехтят в ума ѝ.

Двете с майка ѝ редовно ходеха на църква и вярата ѝ бе помогнала да преживее агонията, предизвикана от чувството за вина, притиснала я след погребението. Дори и сега не можеше да се отърси от болката.

— Райдър кога се обади? — попита неочаквано тя.

— Преди около час — каза Джийн и се прозя, защото бе рано и бе пила само една чаша кафе. Трябваша ѝ поне две, за да се разсъни хубаво, затова потътри крака към кафеварката и напълни и чаша за Айви.

— Дълго ли ще остане? — попита тя, със стаена в очите уплаха.

— Един господ знае какво се върти в главата на Райдър Калауей — пошегува се възрастната жена и затегна кафявия хавлиен халат, след

което седна спокойно на бялата кухненска маса и си сипа сметана в кафето. — Толкова години се знаем, а той си остава една загадка.

— Самата истина. — Айви също седна, виненият плюшен халат обгръщаше тялото ѝ, а цветът подчертаваше нежната бледост на лицето. — Доста необичайно място за един богат бизнесмен с връзки — добави тихо тя.

Това беше така. Живееха в малък селскостопански район близо до Олбъни в югозападна Джорджия. Къщите на съседите бяха далеч една от друга, а дори и в града имотите им се простираха на огромна площ. Селското стопанство бе силно развито, старите семейни ферми останали в миналото, били погълнати от крупни организации, след като дребните фермери фалирали един след друг. Родителите на Айви поддържали своя ферма до смъртта на баща ѝ. Джийн все още живееше в нея и поддържаше два огромни кокошарника, а друго семейство прибираше яйцата и хранеше хилядите пилета, докато наедрееха достатъчно за продажба. Познат на Райдър ги купуваше за птицефермата си, като по този начин Джийн си осигуряваше сравнително добър доход.

След като Айви завърши гимназия, тя постъпи на работа в строителната фирма на Райдър и откри, че приятелят ѝ Бен Трент също работи там. Познаваха се от училище и с течение на времето започнаха да излизат. Ожениха се набързо. Айви се намръщи, щом си спомни изумлението на Райдър, когато разбра. Поздрави ги за сватбата, но остана резервиран и студен, а след това замина за няколко месеца в Европа, за да основе нова компания там.

Както каза Джийн, Райдър бе истинска загадка. Купуваше земи със същото настървение, с което някои жени си купуваха обувки, а ако се съдеше по дрехите, частния самолет и луксозните коли, които караше, пари не му липсваха. Но Айви не го обичаше заради парите. Обичаше го, защото той бе Райдър. Бе едър внушителен мъж, впечатляваща личност и покоряваше и хората, и задачите с еднаква лекота. Обожаваше го още от времето, когато бе ученичка и стана най-добрата приятелка на сестра му. Семейство Калауей бяха заможни още тогава и нямаха нищо против, че семейство Макензи не са на тяхното ниво. Айви бе винаги добре дошла в огромната тухлена къща с невероятната градина с рози, малко по-надолу по пътя след къщата на семейство Макензи. Райдър нямаше нищо против да вземат и нея,

когато водеше сестра си на кино, или отиваше на пикник с някоя от многобройните си приятелки.

След като завърши колеж, купи малка фалирала строителна фирма в Олбъни. С течение на годините я превърна в забележителен конгломерат и откри клонове в Атланта и Ню Йорк, а работата го ангажираше напълно. След смъртта на майка му, баща му се премести да живее в Ню Йорк, а сестра му се омъжи за бизнесмен от Карибите, така че Райдър остана сам в просторната къща.

Сигурно се чувства самотен, помисли си Айви, затова и пътува толкова често. Чудеше се защо ли не се е оженил. Вече бе на тридесет и четири, десет години по-голям от нея, а жените умираха за него. Как иначе, мъжествен и богат, той обещаваще неограничени възможности.

Забоде поглед в чашата кафе, докато в това време Джийн стана, за да премести бекона от печката и да нагледа бисквитите в печката. Зачуди се какъв ли ще бъде животът ѝ в бъдеще, след като успее да се пребори с чувството за вина за трагичната смърт на Бен. Изобщо не трябваше да се жени за него, след като изпитваше толкова силни чувства към Райдър. Бе живяла, обхваната от страх, че Бен не би имал нищо против да умре. Бе искал много повече, отколкото тя му даде, особено в леглото. Повтаряше си непрекъснато, че е фригидна. Ето това бе проблемът в брака им. Щеше цял живот да носи белезите на предизвикания от нея провал. Ако се бе постарала повече, може би Бен щеше да прекарва повече време с приятелите си. Нямахше да пие чак толкова и нямахше да се чуди как да я нарани, когато са заедно. Милото усмихнато момче се бе превърнало изненадващо бързо в злобен пияница...

— Това не е ли колата на Райдър? Вече започвам да недовиждам — измърмори Джийн и остави бекона, за да надникне през прозореца на кухнята.

Айви скочи и сърцето ѝ заблъска в гърдите, щом проследи погледа на майка си.

— Черен ягуар. — Кимна. — Каза ли защо ще идва?

— Да не би някога да е давал обяснения? Просто минава между пътуванията си някъде по света, както обикновено — разсмя се Джийн. — Не се е прибирал след погребението.

— Радвам се, че е така, независимо каква е причината — призна веднага Айви. — Мина толкова време. Райдър много го бива да

ободрява хората.

— А едната от нас определено има нужда да живне малко — измърмори под нос Джийн.

Айви излезе бавно на терасата както беше в плюшения халат, навлечен върху бархетна роба, ръцете ѝ несъзнателно се спуснаха към възела на колана. Дългата ѝ коса обрамчваше патрицианските ѝ черти, докато наблюдаваше високия тъмнокос мъж да слиза от елегантната кола. Както всеки друг път, сърцето ѝ прескочи щом го видя и усети как я залива топла вълна. Райдър бе единственият, който имаше подобен ефект върху нея.

Той пое към верандата — едър, впечатляващ мъж, който привличаше вниманието на околните. Приличаше точно на собственик на строителна компания, от грубоватото лице до едрите длани. Лицето му бе като издялано от камък. Нямаше нежност в чертите му, а с тяло като неговото, можеше да направи цяло състояние в Холивуд. Сигурно бе един и деветдесет, мускулест и жилав. Все още обичаше да работи по строежите и често му се случваше да прекарва съботите като помага на работниците, стига да бе в града. Очите му бяха стоманено сиви, дълбоки и пронизващи, а устните му, макар и твърди, издаваха чувственост. Беше облечен в тъмносив костюм на фино райе, прилепнал към стегнатото тяло, сякаш бе от коприна.

— Никак не е зле, скъпа — изрече бавно той и вирна брадичка, за да я огледа цялата. — Имаш нужда да сложиш някой и друг килограм. — Гласът му бе като тъмно кадифе — гладък и копринено мек.

Айви усети как кръвта ѝ пулсира, както ставаше винаги, когато Райдър бе наблизко. Той излъчваше някаква жизненост, която тя усети още първия път, когато го видя, но така и не успя да разбере откъде избликва. Пълните ѝ устни се разтеглиха в спонтанна усмивка, когато той се качи на верандата, а черните ѝ очи се засмяха.

— Здравей, Райдър — посрещна го тя.

— Здравсти, дребосъчке — промърмори сухо той. Беше значително по-ниска от него. Усмихна се леко, а очите му се плъзнаха изпитателно по лицето ѝ.

— Няма ли да получа целувка — попита тя, опитвайки се да върне искреното приятелство и обич от младежките години, за да прикрие жарките чувства. — Не съм те виждала от месеци.

За момент лицето му сякаш се изопна, преди да отговори на нежната молба.

— Остарявам, съкровище — призна той, пресегна се и леко обгърна кръста ѝ, за да повдигне лицето ѝ към своето. — Скоро съвсем ще забравя как се целуват момичета.

— Нещо не ми се вярва — отвърна с усмивка тя. Приглади раменете на сакото, докато той все още я държеше, и се наслади на меката тъкан, обгърнала стегнатите мускули. Той ѝ се стори различен отблизо. Това не бе безгрижният мъж, който си спомняше. Пред нея стоеше непознат, наблюдателен, напрегнат, един истински мъж. Ухаеше на скъп парфюм и цигари, а пръстите му ѝ се сториха като стомана, докато притискаше талията ѝ. Неочаквана тръпка премина по цялото ѝ тяло.

— Изглеждаш уморен — каза тихо тя.

— Защото съм уморен. — Сведе поглед към устните ѝ. — Казвал ли съм ти някога, че имаш красиви устни? — попита той и се усмихна лениво. — Хайде, стига, нямам кой знае колко време.

— Аз ли трябва да те целуна? — попита тя и повдигна невинно вежди.

— Май да — прошепна той. — Ако те целуна аз, един господ знае къде ще се озовем след това.

— Обещания и празни приказки от един безсърдечен свалч — сгълча го тя. — О, Райдър, толкова се радвам да те видя!

— А ти си се предала, нали, красавице? — попита я тихо той. — Ще трябва да взема нещата в свои ръце.

— Няма да е зле — въздъхна тя. Приведе се напред и притисна лице на топлите му гърди. — Къде беше този път?

— Германия. — Гласът му прозвуча неестествено напрегнато. Очите му потърсиха нейните. — Айви — прошепна той.

Гласът му прозвуча необичайно. Тя се намръщи и усети как едрите му ръце се свиват и я притискат още по-близо.

— Какво има? — попита нежно тя.

Неочаквано устните му се пуснаха към врата ѝ. Усети накъсания дъх на мъжа и цялото ѝ тяло се напрегна, когато усети ласката по кожата си. Устните му се разтвориха и езикът му погали врата ѝ. Усещането ѝ се стори невероятно интимно. Тя изхлипа и се стегна още повече.

— Шокирана ли си? — попита приглушено той. Устните му плъзнаха нагоре към ухото ѝ и зъбите му подръпнаха меката част с нежно захапване. Дланите му не се отделяха от стройното ѝ тяло, за да я задържи по-близо до себе си, отколкото бе възможно през последните пет години. Пръстите ѝ се свиха и стиснаха финия плат на костюма, докато устните и зъбите му си играеха с ухото ѝ. Разтърсиха я тръпки, цялата пламна. Краката ѝ омекнаха. Никога не бе изпитвала подобно нещо с Бен. Дори в най-интимните им моменти, не бе усещала желание към него. Затвори очи, готова да извика от мъчителната наслада, която пълзеше след устните му по кожата ѝ. Мечтите ѝ бяха давали сила толкова дълго. Действителността се оказа невероятна.

Простена едва доловимо. Бен, помисли си нещастно тя. Бен, съжалявам, прости ми...

Сигурно неволно бе промълвила името му, защото Райдър застина като поразен. Пусна я рязко и я отдръпна от себе си. Лицето му, надвиснало над нейното, бе като издялано от гранит, а очите му блестяха студено.

— Никога не прави тази грешка отново — заяви остро той. — Нямам намерение да се превръщам в заместител на когото и да е, Айви.

Тя се изчерви.

— Ама, Райдър...

— Къде е майка ти? — прекъсна я той. — Вътре и чака да види какво ще стане. — Остротата се стопи и той отново бе старият Райдър, напълно незаинтересован от притеснението ѝ, когато я стисна за ръката. — Какво ще кажеш да похапнем малко? Умирам от глад. В оня противен самолет ни сервираха само три пъти. От часове не съм хапвал.

Този мъж беше невъзможен. Само преди мигове тя тръпнеше от желание, след това ѝ се искаш да го перне през лицето, а ето че сега я накара отново да се разсмее.

— Този твой апетит — избухна тя. — Сестра ти Ив все се заливаше от смях, докато разказваш за нощните ти похождения до хладилника.

— Ив ми липсва — въздъхна той.

— Двамата с Кърт живеят в Насау, а все не ми се отваря път натам — отвърна тя.

В този момент майката на Айви се показва в антрето.

— Райдър, колко се радвам да те видя!

Райдър сграбчи Джийн, отпусна я назад, прегърнал я през кръста, а след това я целуна като на сцена.

— Любима — изрече той с театрален патос, — избягай с мен.

— Уви — въздъхна Джийн и покри очи с ръка. — Не мога. Мивката ми е пълна с мръсни чинии.

— Циничка — обвини я той и отново я повдигна. — Успя да ми разбиеш сърцето. Сега ще ми трябва цяла чиния бъркани яйца, за да дойда на себе си. Може би няколко бисквити също ще помогнат. А пък една каничка кафе... — той вече се бе упътил към кухнята.

— Лакомията ти ще те довърши някой ден — обвини го Айви и двете с майка ѝ тръгнаха след него.

— Само ако се ожения за момиче, което не знае да готви — отвърна Райдър. Отпусна се уморено на един стол. — Господи, наложи се да карам толкова дълго.

— Ти откъде се появи? — попита Айви и му сервира чиния, богато отрупана с храна.

— Щъркелът ме донесе... — започна той.

— Няма начин щъркелът да те е донесъл — долетя заядливиот отговор. — Сигурно си бил зарязан под някое зелено листо...

— Продължавай в този дух — предупреди я той. — Хайде. Още една забележка за теглото ми и ще те облека в тези яйца, дето си ми ги сервирала.

— Селянин — отвърна тя престорено високомерно.

— Така е, корените ми са от село — отвърна той, без да откъсва хищнически поглед от нея.

Тя поруменя, доволна, че майка ѝ беше с гръб към тях. Не смееше да се вгледа във веселите му очи. Спомни си усещането, когато устните му се плъзнаха по врата ѝ и коленете ѝ отново омекнаха. Не бе редно да въздиша по мъж толкова скоро след смъртта на съпруга си. Истината бе, че въздишаше по Райдър още от петнадесетгодишна и му бе отдала и сърцето, и душата си. Поне не му бе позволила да узнае, макар че с течение на годините любовта ѝ бе укрепнала. Тъкмо заради Райдър така и не успя да се отдаде изцяло на Бен. Желаяше Райдър още от първия ден, когато го видя. Само че той беше богат, а тя — бедна и прекалено млада, за да му хване окото. Затова погребя

безнадеждния си копнеж и се ожени за Бен. Не можеше да си позволи отново да се връща към миналото. Беше подвела Бен, а той бе мъртъв. Ако не друго, дължеше му вярност. Но Райдър не я желаше. Той само си приказваше и се шегуваше. Беше сигурна, че е така.

Райдър не откъсваше очи от нея и забеляза как се обгражда с онази ужасна стена. Въздъхна, докато си сипваше сметана в още димящото кафе.

— Шофирах от летището в Атланта — заоплакваше се той. — Къщата е студена, няма отопление... — Опита се да си придаде нещастен вид.

— Можеш да останеш при нас — предложи Джийн. — Имаме допълнителна спалня.

— Разбира се — пригласяваше Айви, но така и не го погледна.

Той се поколеба, без да откъсва поглед от младата жена.

— Всичко е наред — измърмори той. — Не искам да ви притеснявам. Ще купя термобельо и ще се увия в някое одеяло.

Айви избухна в смях, представяйки си го как би изглеждал. Райдър можеше да остане за една нощ в местния мотел. За бога, та той спокойно можеше да си купи този мотел. А ето че сега се преструваше, че без тях е обречен на смърт от замръзване.

— Горкичкият — каза Айви и щом очите ѝ заискриха, а лицето ѝ се оживи, тя отново стана хубава и интересна.

— В някои отношения наистина съм горкичък — съгласи се той и се усмихна на една страна, неспособен да откъсне очи от нея, омагьосан от красотата ѝ.

— Ти си мило момиче, Айви — обади се той и едва успя да отклони очи към чинията, когато всички седнаха. — Ще остана в онзи леден хамбар, но не мога да откажа покана за закуска. Бях умрял от глад, а всичко тук е невероятно вкусно — добави той, докато похапваше от пухкавите бъркани яйца.

— Много си мил — благодари с усмивка Джийн.

— И Айви ли може да готви толкова хубаво? — любопитства той.

— Разбира се — отвърна Джийн.

Райдър стисна устни, но след това се ухили.

— Стомахът ми чува сватбени камбани.

Айви пребледня. Това бе от шока, разбира се, заради мъката, заради спомена за загубата. Райдър не преживяше нещата толкова дълбоко, опита се да си каже тя, иначе нямаше да си позволи да се шегува, ако знаеше, че тя се обвинява заради Бен. Та тя бе погубила съпруга си!

Той я прихвана, тъкмо когато се свличаше настрани и я пое в силните си ръце.

— За бога... — изръмжа той, лицето му поруменяло от безпомощност и силна изненада.

— Ще ѝ мине — каза Джийн. — Напоследък почти не спи, а пък за яденето да не говорим. Не е минало много време, а и тя го обичаше.

— Да — отвърна рязко и остро Райдър. — Знам.

Джийн го погледна и побърза да извърне очи, забелязала в изражението му нещо твърде лично, прекалено мъчително, за да бъде изказано с думи.

— Ела насам, сложи я на канапето. Ще донеса кърпа, напоена със студена вода.

Той не отговори. Понесе отпуснатата млада жена към хола и нежно я остави на широкото канапе. Коленичи до нея и приглади дългите копринени кичури настрани от безжизненото лице. Също като заспала принцеса, каза си той, без сам да знае защо прави подобно сравнение. Очите му не можеха да се откъснат от нея, а сърцето му се сви...

Наблюдаваше как дългите гъсти мигли бавно и неуверено трепват. В очите ѝ се появи объркано изражение, а след това тя му се усмихна. Ръцете в косата ѝ се стегнаха, пръстите се свиха. Едва успя да се сдържи да не наведе глава и да плени меките сладки устни със своите. В този момент чу гласа на Джийн и усети присъствието ѝ. Така и не разбра какво му казва, но се изправи и отдръпна, за да постави мократа кърпа на челото на Айви. Стори му се, че е спрял да диша, но поне Айви беше добре. Опита се да седне и очевидно се чувстваше неловко.

— Много се извинявам — каза тя. Очите ѝ се плъзнаха към Райдър, който бе като превъплъщение на смъртта. — Райдър, много се извинявам — каза мило тя. — Просто...

— Знам какво ти е. И аз се извинявам — отвърна напрегнато той. — Най-добре да си вървя.

— Без да си закусил? — попита Айви. — Но защо?

— Не искам да те притеснявам повече — отвърна той.

Джийн измърмори, че трябва вече да махне мократа кърпа и се измъкна от стаята, но никой от двамата не забеляза.

— Но ти не ме притесняваш — продължи Айви, без да разбира защо в очите му така внезапно се бе появила студенина.

— Той е мъртъв — заяви мъжът. — Каквото и да казваш, каквото и да правиш, или да мислиш, няма да го върнеш. След като самото споменаване на думата „сватба“ има подобен ефект...

— Обикновено не е така — отвърна разпалено тя. — Просто напоследък не ям много и се чувствам отпаднала!

— И много чувствителна — добави той. — Минали са шест месеца, а ти си чувствителна, нервна и напрегната.

— И с право — отвърна гневно тя. — Та аз го обичах! — Може би ако повтаряше тези думи достатъчно често, щеше най-сетне да повярва, че е така, щеше да забрави, че не е била искрена със съпруга си и то заради чувствата си към Райдър.

Той не отговори. Продължаваше да я гледа пребледнял, очите му бяха пламенни и напрегнати.

— Наистина го обичах! — извика тя. — Наистина, наистина.

Скри лицето си в длани и сълзите ѝ потекоха между пръстите.

— Не мога да живея така — прошепна накъсано тя.

— Можеш и ще го направиш. — Повдигна я от канапето и я задържа в здравите си ръце. — Това трябва да престане. Имала си шест месеца, за да скърбиш. Трябва да започнеш да живееш отново.

— Звучи като заплаха. Какво смяташ да правиш? Да не и да си решил да се заемеш с мен, все едно че съм някой нов строителен обект? — предизвика го тя, с пълни със сълзи очи. — Ще ме преобразиш ли? Ще ме обновиш?

— Нещо такова — отвърна разсеяно той. Извади кърпичка и попи челото ѝ, а пръстите му пробягнаха силни и уверени по бледото ѝ лице. — И престани да мрънкаш, защото ме притесняваш.

— Теб нищо не е в състояние да те притесни — опъна се тя и след това послушно издуха носа си. — Е, може би само някои дребни неща — поправи се бързо младата жена. — Като например, помниш ли онзи път, когато колата ти непрекъснато гаснеше наред движението,

ти се ядоса, закара я на строителната площадка и пушна летящото гюлле право през предното стъкло.

Той се разсмя.

— Напълно си го заслужаваше. Карах я в три различни сервиза и така и не успяха да я оправят.

— Много ми е любопитно какво каза на застрахователя.

— Изобщо не се обадох. Просто отидох и си купих нова кола — спомни си той. — От друг сервиз — добави с широка усмивка той.

— Сигурно е чудесно да имаш толкова много пари.

— Не мога да ги ям — отвърна лениво той. — Нито дори да ги пия. А и няма да ме стоплят в някоя студена нощ. Виж, за тапети стават, разбира се, мога и цигара да си завия...

— Ти си луд!

— Благодаря за комплимента. Истината е, че съм луд по теб. Какво ще кажеш да похапнем, преди да съм умял от глад? Да те отнеса ли отгатък с последни сили?

Тя се разсмя безпомощно.

— Добре, хайде, ти си като циганска торба. — Изведнъж се намръщи. — Нали каза, че си ял в самолета?

— Това беше, когато излетяхме от Германия — обясни той. — Сега наистина умирам от глад. Господи, когато авиокомпаниите определят порциите, трябва да се сещат, че има и мъже, които се занимават с физически труд и бременни жени!

— Значи ти си от мъжете, които вършат тежък физически труд, защото няма начин да се вместиш в другата категория... ей!

Той замаха към нея, а тя успя да отскочи навреме и се разсмя изненадана.

— Деца, деца, не позволявам да се биете на масата — размаха пръст към тях Джийн. — Иначе ще скрия храната.

Тъглчетата на устата на Райдър се спуснаха надолу, докато гледаше ядосан Айви, която отново зае стратегическа позиция зад майка си.

— Добре. А в момента е в безопасност. Но само за момента. — Начинът, по който го каза, както и изражението в очите му, накараха Айви да се разтопи. Въпреки това трябваше да се престори, че за нея отношението му е без значение. Обърна се и прие казаното като шега, категорична, че няма начин думите му да са изречени сериозно.

Трябваше да забрави случката на верандата. Това бе ново предателство към Бен. Тя не заслужаваше да бъде щастлива. Нямахте да си позволи да има Райдър, дори и непрекъснато да бе до нея, защото тя бе причината Бен да посегне на живота си, защото тя бе тази, която го бе съсипала с безнадеждните си копнежи. Нямахте да е честно да се наслаждава на щастие, извоювано на такава висока цена.

ВТОРА ГЛАВА

Райдър отговаряше на въпросите на Джийн за последното пътуване, но очите му непрекъснато се стрелкаха към Айви. Тя усещаше погледа му — любопитен, пронизателен, и усещаше, че става още все по-нервна, доста повече от обикновено в негово присъствие.

— Попитах те, дали искаш още бекон, миличка — обърна се Джийн с усмивка към дъщеря си за втори път, докато Райдър се мръщеше — той мразеше бекон.

— Какво? А, не, благодаря, хапнах достатъчно. — Айви също се усмихна. Отпи бавна глътка от кафето.

— Имам чувството, че не си яла седмици наред — отбеляза Райдър и я погледна над дима на цигарата. Беше се облегал назад на стола и излъчваше непоносима арогантност.

— Че тя почти нищо не яде — измърмори Джийн и се изправи. — Моля те, Райдър, набий й малко разум в главата — извика тя, преди да излезе от кухнята.

Райдър местеше разсеяно празната чаша и пронизваше Айви със сивите си очи.

— Според мен, най-неотложното е да се отдалечиш от всичко, което ти напомня за миналото. Поне за известно време.

Тя се замисли над думите му.

— Добре казано — съгласи се тя. — Само че точно сега разполагам точно с двадесет и осем долара и тридесет и пет цента в банката...

— Да не би да си мислиш, че ти предлагам някоя скъпа и прескъпа туристическа обиколка — измърмори той. — Чуй ме, съкровище, имам хижа в планините в северна Джорджия, вила в Насау и бунгало в Джейкъбсвил. Избери си къде предпочиташ да заминеш — предложи той. — Дори ще те откарам сам.

Тя му се усмихна.

— Ти си изключителен човек, Райдър — призна тя. — Само че не мога.

— Защо да не можеш? Няма да се опитвам да те прелъстя — обеща той и се усмихна едва доловимо, въпреки че очите му останаха напълно сериозни. Тя притаи дъх и той забеляза притеснението ѝ от забележката. — Просто ти предлагам една ваканция.

— Наистина не съм сигурна какво искам да правя в момента — обясни колебливо тя.

— Нали не се страхуваш от мен? — попита той, без да крие любопитството си. — Познаваме се достатъчно добре.

Тя го погледна с едва прикрита уплаха в погледа.

— Не — измрънка тя. — Всъщност малко. Нали не ми се сърдиш?

Усмивката му бе ленива и напълно необичайна.

— Всъщност, Айви, нямам абсолютно нищо против — призна той. — Трябва да ти призная, че се чувствам поласкан.

Дори и след годините брак тя си бе останала малко наивна в някои отношения. Наблюдаваше Райдър с интерес и си мислеше, че той сигурно е имал значително повече жени от останалите мъже, които познаваше. Стана ѝ неприятно щом си представи Райдър в леглото с друга жена и се ядоса на обзелото я чувство. Зарадва се, когато майка ѝ влезе и ѝ спести подобни неловки забележки.

— Пригответи ми малко бисквити за вкъщи — каза Джийн щом се показа от килера с малък плик в ръка.

Затвори вратата, взе кафеарката и отново седна на масата.

— Ти си истински ангел — ухили се Райдър. — Ела да готвиш у дома. Айви може и сама да се справя.

— Егоист — възмути се младата жена.

— Ти си имаш Ким Сун — напомни му Джийн, докато пълнеше отново чашите. — Между другото, той къде е?

— Сигурно трепери от студ и се опитва да направи палачинки с вишни в камината. — Той въздъхна. — За вечеря щял да ми пригответи някакво ново ястие. Защо не ме поканиш да вечерям тук, тъкмо ще ме спасиш?

— Ким Сун е прекрасен готвач! — избухна Джийн.

— Сигурно, само че единствено когато става въпрос за френски сладкиши. Когато тръгнах от нас, вече беше успял да съсипе цели два килограма брашно. Единственото, за което го бях помолил, бе да ми направи яйца, а той изломоти нещо на мандарин, което, съдейки по

интонацията, сигурно щеше да ме накара да го уволня, ако можех да разбера какво означава.

— Сладкишите му са страхотни — обади се Айви.

— Ти да не мислиш, че мога да живея само на сладкиши? Когато го наех, нямах представа, че нещата са чак толкова зле — наистина нямах представа, че може да приготвя единствено и само десерти. Бил е главен готвач в сладкарница, и не е в състояние да свари дори един картоф.

— Грешката му е, че не спира да те глези — напомни му Джийн. Той я погледна ядосано.

— Не забравяй, че едва ли на този свят има друг с по-остър език, да не говорим, че се отнася с мен като с нищожество. Отивам да го уволня!

— А-а-а, затова значи му помогна да доведе родителите си и им осигури къща и... — започна развеселена Айви.

— Ти защо не млъкнеш? — сръза я той. Допи кафето и се изправи. — Трябва да вървя. Като го знам какъв е, нищо чудно да е подпалил къщата.

— Ако ни се беше обадил, щяхме да звъннем да пуснат навреме газта у вас — каза Джийн.

— Сетих се, но бързах да се прибера. — Наведе се и целуна Джийн по бузата. — Благодаря за закуската.

— Пак заповядай.

Светлите му очи се спряха на Айви и се задържаха на лицето ѝ.

— Айви, ела да ме изпратиш — подкани я той.

Тя стана и пхна ръце в джобовете.

— Горкичкият, няма да може сам да се оправи до вратата. — Тя поклати глава. — А, я ми кажи, какво правиш, когато си в някой голям град? Да не би да наемаш човек, който да те води?

Той я погледна.

— Одеве останах с чувството, че с удоволствие би ме изпроводила до вратата? — попита тихо той.

Тя се изчерви.

— Ти... просто понякога притискаш хората прекалено много — каза тя, докато минаваха през антрето, където Джийн нямаше да може да ги чуе.

— Ами ако не бях такъв? — попита небрежно той.

— Райдър, харесвам те такъв, какъвто си — каза тя с необичайна топлота и вдигна поглед към него.

Мъжът стисна зъби, забелязал нежността в прекрасните ѝ очи. Насили се да отвърне поглед.

— Притеснявам се за теб — призна рязко той. — Не можеш да живееш в миналото. Трябва отново да се върнеш в света на живите.

— Знам. Само че начинът, по който почина... — тя преглътна и притисна ръце към себе си. — Просто ще ми трябва време, за да преглътна всичко и да се примиря.

— Знам — въздъхна той. Погледът му бързо се плъзна по нея. — Ако случилото се отвън те притесни — започна неочаквано той, наблюдавайки как младата жена поруменява, щом се сети за необичайното начало на срещата им, — това е само остатък от една стара магия.

Сигурно беше така, защото той никога не я бе забелязвал като жена. Наложил си да преглътне болката и успя да се усмихне кисело.

— Стара магия, друг път — отвърна подигравателно тя. — Какво има? Да не би ония от харема ти да са се препънали във фереджетата и да са си счупили главите?

— Нямам харем — отвърна натъртено той, когато спряха пред вратата. Светлите му очи отново се плъзнаха по стройното ѝ тяло. — От доста време вече съм сам — каза той с коренно различен глас.

Тя се изчерви, притеснена от интимния намек, но когато вдигна очи, забеляза в погледа му весели искрици.

— Чудовище! — обвини го тя и на шега го перна през широките гърди.

— Красавица — призна той.

Айви понечи да каже нещо, но се отказа и замълча. Та той винаги се оказваше на крачка пред нея.

— Вдигам ръце — измърмори тя. — Все едно да водя спор с метлата!

— Ще ходя до Блейкли на търг за селскостопанска техника утре сутринта. Искаш ли да те взема?

Разбира се, че искаше, но знаеше, че я кани единствено от съжаление. Той бе един дългогодишен семеен приятел и я съжаляваше. А така, несподелената ѝ любов я пронизваше още по-болезнено.

— Имам си работа тук — опита се да се измъкне тя.

— Утре е събота — напомни ѝ той.

— Знам. — Тя се опитваше да си намери извинение, но всичко, за което се сещаше, се изплъзваше от ума ѝ като през сито. Големите ѝ очи се вдигнаха безпомощно към него.

— Добре — съгласи се той. — Няма да настоявам. — Ако не искаш да дойдеш, няма да те карам насила.

Тя видимо се отпусна.

— Извинявай, Райдър...

— Няма проблем. Някой друг път — каза го небрежно, но си тръгна умислен и загрижен.

По-късно, когато младата жена спомена за поканата пред майка си, Джийн остана силно изненадана.

— А ти защо му отказа? — попита тя дъщеря си.

Никак не ѝ се искаше да обяснява. Обърна се.

— Още ми е рано — измъкна се тя. — Бен почина едва преди шест месеца.

— За бога, та Райдър не те кара да спиш с него! Поканил те е да отидеш с него, за да се поразсееш. Честно, Айви, не те разбирам! Райдър е най-добрият ти приятел.

— Да, така е — отвърна Айви и преглътна мъчително. Точно това е проблемът, каза си тя.

Въпреки че отказа да отиде с него на търга, Райдър се отби на следващата сутрин. Този път караше джип, огромен форд Бронко в бежово и кафяво. Беше обул бежови ботуши, тесни дънки и карирана бархетна риза, все едно шита специално за него. Черна шапка Стетсън бе нахлупена ниско над очите му. Айви застана на задната врата, без да откъсва поглед от него, доволна, че дори докато наблюдава този изключителен мъж да слиза от джипа и с ленива уверена походка да се отправя към нея, празното ѝ сърце започва да прелива от задоволство.

Тази сутрин бе облякла дънкова пола и бяла блуза с дълги ръкави, преметнала пъстър шал, вързан небрежно на врата. Беше с ботуши, защото ѝ се искаше да се поразходи, за да не съжالياва, че е отхвърлила поканата на Райдър. Да бе тръгнала само пет минути по-рано, щяха да се разминат. Не знаеше дали да се радва, или да съжالياва.

Отвори вратата, щом той стигна стъпалата и забеляза как очите му се присвиха и обходиха тялото ѝ, за да се спрат най-сетне на

нейните.

— Готова ли си? — попита усмихнато той.

— Канех се да ходя на разходка — започна тя.

— Джийн, тръгваме — провикна се към майка ѝ той.

— Приятно прекарване — отвърна на висок глас възрастната жена.

— Но аз няма да дойда — опита се да протестира Айви.

Той я подхвана в едрите си силни ръце и се усмихна на решителното ѝ изражение.

— Напротив — настоя той.

Обърна се и пое към колата, а тя усети твърдите му мускули, когато я повдигна, сякаш бе лека като перце.

Гърдите му бяха топли и стегнати, притиснати в нейните, вдъхна тръпчивия му парфюм и ѝ се стори, че усеща лек аромат на крем за бръснене. Отстрани на сребристите му очи се бяха събрали бръчици, засенчени от гъсти черни мигли. На носа му имаше малка вдлъбнатина, останала в наследство от буйните младежки години. А устата му... — тя едва се сдържа да не изстене на глас, когато я погледна. Широка, чувствена, с изваяна тънка горна устна и пълна долна, прикрили съвършени бели зъби. Много ѝ се искаше да повдигне лице, за да притисне устни към неговите.

Едва сдържаеше трескаво избликналото си желание. Никога не бе изпитвала подобен порив да целуне някого, а години наред бе мечтала да вкуси истинската страст. Но в никакъв случай не биваше да забравя, че Райдър е просто любезен. Той не изпитваше същото към нея и колкото по-бързо го осъзнаеше и приемеше, толкова по-добре.

Тези мисли никак не ѝ помогнаха, когато той я отпусна на едното си коляно, за да отвори вратата и я положи нежно на седалката. Докато я местеше устните му бяха толкова близо, че тя усети аромата на кафе и цигари в дъха му.

Мъжът се поколеба, очите му бяха присвити, бляскави, а тялото му напрегнато, макар и само за момент. След това се усмихна и я пусна и мигът на напрежение отлетя.

Седна до нея и запали мотора. Забеляза, че не успява да се справи с предпазния колан и повдигна едната си вежда.

— Това не е кола, а булдозер — измърмори тя.

Усмивката му бе широка.

— Жените са като машините, понякога трябва да им дадеш начален тласък, за да заработят.

Тя не се сдържа и се засмя. Не можеш да си представи друг мъж, дързък и пряк като Райдър. Той наистина бе невероятен.

— Какво ще си купуваш на търга, което не можеш да си осигуриш на нормална цена? — попита любопитно тя.

Той запали цигара и пое по тясната алея към главния път.

— Нищо конкретно. — Сви рамене. — Отивам, просто за да мръдна малко навън. Не обичам да седя вкъщи. Хората знаят къде да ме намерят. А пък Ким Сун умира да ме свързва с хора, с които нямам никакво желание да говоря — намръщи се той. — Майка му стара, трябва да го уволня!

— А ти какво си му направил?

Той изви вежди.

— Какво да съм му направил?

— Все нещо си направил и си го ядосал — настоя тя.

Той я погледна и вдигна цигарата.

— Само го замерих с една чиния с умряла риба — измърмори той. — Всъщност не понасям почти никаква риба — оправда се той. — А тази дори не беше сготвена.

— Суши — кимна младата жена.

Той я стрелна с гневен поглед.

— Не говоря за какво суши — намръщи се той. — Ядяха ми се крокети от съомга като тези, които приготвя майка ти. А той да вземе да засуче някакви топки от сурова съомга и отгоре да ги поръси с лук.

— А ти обясни ли му как се правят крокети от съомга? — попита тя, едва сдържайки смеха си.

— Че аз да не би да знам как се правят! Ако знаех нямаше да търпя този злобар да ми се мотае в краката.

— Ким Сун едва ли умее да чете чужди мисли — отбеляза тя. — Ако го изпратиш до нас, майка ще му покаже как да приготвя нещата, които обичаш.

Той забодде поглед във върха на цигарата, а след това отново го насочи към пътя.

— Ти нали знаеш да готвиш? Защо не наминеш и не му покажеш какво трябва да прави?

Айви не отговори. Сведе поглед към ръцете си, стиснати в скута. Изкушението бе невероятно, но той не биваше да узнае.

— Няма да сме сами — увери я нежно той.

Тя се изчерви и не посмя да го погледне в очите.

— Райдър...

— Толкова се притесняваш от мен — каза той с тежка въздишка.

— Май твърде дълго стоях настрана. Знаех си, че няма да бъде достатъчно дълго, но всеки мъж има предел на издръжливостта — заяви незнайно защо той. — Мислех си, че вече ти е минало.

Тя преглътна.

— Да ми е минало ли?

— Не можеш да скочиш в гроба след него — изсъска той.

— Нямам подобно намерение — отвърна тя. Погледна към строгия му профил и сърцето ѝ прескочи. — Ти... много ми липсваше — призна младата жена с дрезгав глас.

Стори ѝ се, че той потръпна. Светлите му очи се стрелнаха настрана, присвити, излъчващи опасни искри.

— Щях да се върна на часа, стига да ми беше казала — заяви рязко той. — Дори посред нощ, само да ме бе повикала.

Заля я топла вълна, тласната от нежността в гласа му и ѝ се прииска да се разплаче, защото това бе проява на приятелство. Той държеше на нея, но не по начина, по който ѝ се искаше. Приглади полата.

— Имаш си достатъчно грижи и без да се притесняваш заради мен — каза тя. — Единственото, от което имам нужда сега, е време.

Той отби на паркинга на крайпътно заведение и загаси мотора.

— Искаш ли кафе? — предложи той.

— Да. Чисто, ако обичаш.

— Спомням си как го предпочиташ — увери я той. Слезе от джипа и се върна след по-малко от пет минути с кафе и понички. Подаде ѝ кутията и направи място за чашите на стойката, монтирана на таблото.

Тя отпиваше кафе и похапваше понички.

— Страхотно — призна с усмивка тя. — Не бях закусвала.

— И аз. Не мога да ям рано сутрин. — Очите му отново обходиха тялото ѝ. — Прекалено слаба си, дребосъчке. Трябва да ядеш повече.

— Напоследък нещо нямам апетит.

Той се извърна към нея, кръстоса дългите си крака, топна поничката в кафето и отхапа.

— Разкажи ми. Може пък да помогне.

Тя се вгледа в светлите му очи и не забеляза нищо застрашително.

— Той беше пиан — изрече на един дъх тя. — Отишъл е пиан и е натиснал неправилното копче.

Изразителните му устни се отвориха.

— Ясно.

— А ти не знаеше ли? Не се преструвай, че не си разпитал как се е случило. Застрахователите отказаха да платят, но компанията ти е настояла и така успях да покрия разходите по погребението. — Големите ѝ черни очи е взряха в него. — Ти си поел нещата в свои ръце, нали? Накарал си ги да платят обезщетението.

— Служителите си имат вноски — отвърна рязко той. — Бен беше натрупал значителна сума, която се полага на теб. С тези пари си платила погребението.

— Ти много добре си знаел, че се е явил пиан на работа — настоя тя, очите ѝ бяха измъчени и тъжни.

Райдър въздъхна.

— Да, Айви, знаех — отвърна той и я погледна. — Знаех, че пие. — Лицето му стана строго. — Затова и много не се мярках. Джийн ми беше казала и за синините, а ако ги бях видял, щях да го убия пред очите ти.

Тя трепна, когато думите му достигнаха до съзнанието ѝ. Не можеше дори да отговори, защото и гласът, и погледът му издаваха, че говори напълно сериозно.

Той забеляза реакцията ѝ и се прокле за невъздържаността си. Сега не му беше времето да си позволява да се изпуска.

— Бих направил същото, ако с Ив се случеше подобно нещо — добави той. — Много ви обичам и двете. А ти знаеш, че е така.

— Да. Разбира се. — Не можеше да си позволи да покаже колко е разочарована. Насили се да се усмихне. — Винаги си ни защитавал.

— Понякога се налагаше. — Очите му сякаш я пронизаха. — Ако бях тук, когато Бен се е завъртял около теб, нямаше да се ожените. Да знаеш само какъв шок беше за мен, когато се върнах и разбрах, че сте вече женени.

— Бяхме съученици. А и добри приятели.

— Не е задължително двама добри приятели да имат добър брак — отвърна той. Допи кафето. — Знаех, че Бен пие още преди да го назнача на работа. Зарекъл се беше да не близва и капка и мисля, че се беше отказал, затова казах на отдел „Кадри“ да му дадат един шанс.

Айви се зачуди защо ли го е направил. Знаеше, че бащата на Бен е работил в компанията, и въпреки това й се стори необичайно Райдър да направи компромис, наемайки човек със склонност към пиене. Да не би да го бе направил от добро сърце, но когато го каза в изражението му се мерна нещо...

Погледна я неочаквано и тя извърна очи.

— Бен ти беше много благодарен, че си го назначил — каза тя.

— Глупости! Много добре знаеш, че не можеше да ме понася — отвърна рязко и ядосано той. — Колкото повече време минаваше, след като се оженихте, толкова повече ме намразваше.

Айви стаи дъх с надеждата той да не започне да разпитва за причините на това отношение. Нямахше начин сам да предположи защо е било така.

— Той мразеше и мама — призна тя, за да смекчи нещата. — Но поне не го показваше. Мразеше всички, на които... държах.

Изражението му стана сурово.

— Затова ли те удряше?

Тя сведе поглед към краката си.

— Това не се случваше често — каза тя с дрезгав глас.

— Господи... — Гласът му пресекна. Изпъна гръб и започна да прибира празните чашки в плика.

Айви усети болката му, въпреки че той побърза да се обгради със стена от ледено самообладание. Напълно спонтанно докосна стегнатата ръка на мъжа и усети как той се напънга. Светлите му очи уловиха погледа ѝ и дишането му се учести.

— Моля те — започна тихо тя. — Аз бях тази, която го нараняваше. Не мога да ти разкажа всичко, но той бе мил човек, преди да се оженим. Искаше нещо, което аз не можех да му дам.

Очите му не се откъсваха от нейните.

— В леглото ли? — попита направо той.

Тя поаленя и се отдръпна засрамена.

— Не мога да говоря за това — прошепна тя.

— Започваш да приличаш на благопристойната ми леля, която остана стара мома — измърмори той. — Женена си била три години, и въпреки това не можеш да говориш за секс.

Бузите ѝ пареха.

— Това е много личен въпрос.

— Затова не можеш да го обсъждаш с мен, така ли? — настояваше той. — А пък едно време споделяше всичко, което ти хрумнеше, без да се притесняваш.

— Но за... такива неща не е ставало въпрос — поправи го тя, опитвайки да прикрие колко неловко се чувства.

Очите му се плъзнаха по стегнатите ѝ гърди и се задържаха за малко, преди отново да се насочат към очите.

— Толкова резервирана — прошепна той. — Истинска дама. Но ти, дребосъчке, имаш френска кръв. В теб трябва да има чувственост, нищо че съпругът ти така и не е успял да я извади на повърхността. Той не ти ли е бил достатъчен? — попита шеговито той.

Тя възкликна от удивление. Имаше чувството, че е мразел Бен, личеше в очите му, в начина, по който говореше. Дори се стягаше така, сякаш тялото му бе стегнато в гипс.

— Извинявай — обади се най-неочаквано той. — Нямах право да ти задавам подобен въпрос. Хайде, подай ми това.

Пое чашата и кутията от понички и ги сложи в плика. Слезе, без да каже и дума повече, за да ги изхвърли.

Тя седеше и тръпнеше от нерви. Никога не си бе представяла, че е възможно един разговор да се превърне в подобна инквизиция, а отношението му към Бен я уплаши. Какво ли бе разбрал? Ако е знаел, че Бен пие, защо не го бе уволнил? Райдър държеше на сериозното отношение на работниците си. Знаеше подробности почти за всички, интересуваше се за тях и караше секретарката си да изпраща картички с пожелания за бързо оздравяване, когато боледуваха, цветя, когато някой починеше. Не търпеше несериозно отношение, не понасяше пияници, и въпреки това бе държал Бен на работа. Защо? Заради Айви ли? Защото тя му бе като сестра? Наистина не разбираше. Той се качи в джипа.

— Все още съм гладен като вълк, но засега ще се примиря с това — заяви той, очевидно възвърнал доброто си настроение. — Няколко хамбургера на обяд ще ме позаситят.

Тя се разсмя, думите му, изречени преди малко бяха забравени, когато се отправиха към магистралата.

На търга беше чудесно. Айви вървеше до Райдър, оглеждаше машини и съоръжения, на които дори не знаеше имената и слушаше внимателно, докато той ѝ обясняваше качествата и недостатъците им.

Светлите му очи се отправиха към хоризонта и се присвиха.

— Няма да минат много години, дребосъчке, и земята и водата ще бъдат на изчезване също като бизоните. Населението непрекъснато расте, затова някой ден просто няма да има достатъчно място за всички.

— И земята расте — отвърна с усмивка тя. — Измества океана.

— В тези части не е така. — Той замислено докосна върха на носа ѝ с пръст. Усмихна се, а пръстът му се спусна към устните ѝ и проследи небрежно свършената им линия.

Докосването му я накара да потръпне цялата. Изпусна рязко дъх и той парна влудяващия пръст, а той съсредоточи поглед в устните ѝ, стисна зъби и очите му заискриха. Неговите устни също се разтвориха и на Айви ѝ се стори, че чува биенето на сърцето му.

— От колко време се познаваме? — попита той с дрезгав глас.

— От много години — прошепна тя. — Откакто учех в началното училище.

— И през всичките тези години двамата с теб натрупахме само горчиви спомени — призна рязко той. Гласът му бе станал по-дълбок, по-дрезгав, а очите му не се откъсваха от устните ѝ. — Спомняш си, нали — попита той и тя поруменя. — Все още стои между нас, дори сега.

Тя не смееше да диша. Спусна поглед към гърдите му.

— Наистина не знаех, че вратата е отворена — каза нещастно тя.

— Знам, но на времето не мислех така. Затова съжалявам толкова много.

Усещаше как страните ѝ пламтят. Спомняше си онази нощ, сякаш бе вчера. Случката я бе измъчвала години наред. Онази вечер щеше да остане у Ив. Беше само на осемнадесет, едно много наивно момиче на осемнадесет. Ив излезе с майка си, за да купят пица, а Айви остана сама в къщата, поне тогава си мислеше, че е сама. Райдър се прибра неочаквано. Тя нямаше представа, че се е върнал и затова не си направи труд да затвори вратата на спалнята.

Тъкмо се канеше да си вземе душ и бе останала само по кремаво копринено боди, подарък от Ив за Коледа. Това бе най-скъпото бельо, което притежаваше, въпреки че не очакваше никой — най-малко Райдър — да я види в него.

Само че същата вечер той бе забелязал отворената врата, а след това и облечената в дантелено боди Айви и бе решил, че нарочно се показва в този вид, заради него.

Дори сега помнеше изражението му. Той бе застанал неподвижен на вратата, присвил светлите си очи, намръщен. Устните му бяха разтворени, но вместо да се извини, да се обърне и да излезе, той бе затворил вратата и бе останал вътре, по лицето му беше изписан гняв.

Айви бе на осемнадесет. Млада и безкрайно наивна, попаднала в плен на първото си увлечение. Бе го погледнала с отчаян копнеж, толкова невинна и красива, че той едва се сдържа да не я сграбчи. Очите му, обаче, я докосваха навсякъде, също като ласкави ръце, докато се спряха на прозрачната дантела, под която набъбваха зърната ѝ, тъмни под кремавото боди.

Тя бе спряла да диша. Райдър бе вдигнал очи към нейните, а едрото му тяло ѝ се бе сторило неестествено сковано.

Светът бе склонен да приеме по-свободното поведение на младите, а Ив не криеше, че се отнася доста свободомислещо с момчетата, с които излизаше. Само че Айви бе по-старомодна и да позволи на мъж да я види по бельо ѝ се струваше неестествено и притеснително. За беда, Райдър не знаеше това. Винаги бе смятал, че тя споделя съвременните възгледи на Ив.

— Много добре — отбеляза той, а очите му с наслада опипваха обгърнатото от коприна и дантела тяло, спирайки се на високите гърди. — Винаги си била красавица, Айви.

— Нямаш работа тук — бе изрекла неуверено тя, разкъсвана между удоволствие и страх.

— Защо да нямам? — Светлите му очи искряха. — Оставила си вратата отворена, за да ме чакаш, не е ли така?

Очите ѝ бяха станали огромни, когато той се бе пресегнал към нея.

— Райдър, ти просто не разбираш...

Протестът ѝ бе закъснял. Райдър я бе наблюдавал и отдавна бе започнал да натрупва желание. Въпреки че бе ядосан, защото си бе

въобразил, че му е заложила капан, красотата ѝ бе изключителна и той едва се контролираше. Едрите му жилави ръце обрамчиха лицето ѝ, наведе се към нея, без да откъсва очи от нейните. Само че дори не докосна устните ѝ. Спря на твърдото зърно, изпъкнало под дантелата.

Дланите му стиснаха раменете ѝ и тя издаде стон, който дори не си спомняше. Топлият влажен език и нежното подръпване на устните му разпалиха в тялото ѝ болка и трепет и копнеж, които дори не бе предполагала, че съществуват. Като на сън усети как той смъква презрамките на бодито и ги плъзва надолу по ръцете ѝ, а очите му се спряха на голите връхчета на гърдите, преди отново да се наведе. Този път я пое на ръце, повдигна я и лапна зърното.

Пръстите ѝ бяха заровени в гъстата му коса и притискаха главата му, докато тя се опитваш да се пребори с гордостта и срамежливостта, почти напълно уверена, че той вече е загубил контрол над себе си.

— Райдър, не бива — прошепна немощно тя, когато той я положи нежно на двойното легло в съседната стая, където обикновено спеше тя, когато оставаше при приятелката си. — Недей!

Той изглежда не я чу. Отпусна се до нея в леглото, дългите му мускулести крака притиснаха нейните, а ръцете му се плъзгаха по гладкия ѝ гръб, докато устните му откриха нейните и ги плениха.

Това бе първата истинска целувка за Айви и тя ѝ се стори толкова страдна, че дори сега споменът за нея я караше да се изчервява. Беше дълбока, завладяваща, бездиханна и я остави разтърсена и безпомощна в прегръдката му.

Устните му се спуснаха надолу по тялото ѝ като огън, а тя се изви към него така невъздържано, че той дори не предположи, че тя може да е невинна. Беше го прегърнала силно, заровила пръсти в косата му, шепнеше и стенеше тихо, докато той дразнеше зърната ѝ със силните си топли ръце, преди да сведе отново устни и да ги подръпне леко.

Неуверените ѝ молби го бяха докарали до ръба.

— Почувствай сама колко силно ме възбуждаш — прошепна грубо той и притисна с длани бедрата ѝ, за да прилепнат към неговите. Държеше я до твърдата си мъжественост и наблюдаваше как устните ѝ потръпват, а очите ѝ сякаш се разширяват, след като усети доказателството за възбудата му. — Толкова силно те желая, че едва се сдържам! Можеш ли да се погрижиш за себе си, съкровище?

Дрезгавият въпрос я отрезви като леден душ.

— Да се... погрижа за себе си ли? — бе заекнала тя, тялото ѝ пулсиращо от удоволствие под пръстите му, докато топлият му дъх галеше устните ѝ.

— Използваш ли нещо, или си на хапчета? — попита той, очите му потъмнели от страст, докато се опитваше да се овладее.

Тя бе поаленяла.

— Райдър, аз... аз съм девствена — бе прошепнала тя. — Не знам как да... как... искам да кажа, че не пия противозачатъчни.

Той бе свъсил вежди.

— Какво каза?

Тя преглътна, защото в този момент ѝ се стори страшен.

— Никога не съм го правила преди — прошепна тя.

Той бе изрекъл думи, които тя никога не бе чувала някой да казва, след което я отблъсна и се изправи. Беше я погледнал така, сякаш я ненавиждаше.

— Върви по дяволите — бе я наругал той с дрезгав глас, а тихите думи ѝ се сториха по-стряскащи от викове. — Злобна малка подстрекателка! — бе добавил още няколко обиди, които тя години наред се бе опитвала да забрави, грозни думи, които дори не бе предполагала, че Райдър е способен да изрече на някоя жена. Беше я оставил, но тя не го чу кога излезе. Когато Ив се върна, тя се оправда, че я мъчи ужасна мигрена. Плака през цялата нощ. Никога повече не остана да спи в къщата на семейство Калауей, въпреки че Ив я канеше непрекъснато. Само двамата с Райдър знаеха причината, а до този ден никой от тях не се бе осмелил да повдигне въпроса.

Случката бе оставила дълбоки следи у Айви. Онази вечер се бе почувствала евтина. Освен това бе разбрала колко е уязвима и колко умел прелъстител е Райдър. Понякога Ив бе споменавала за приятелките на Райдър, за това, че той обича свободата си, затова знаеше, че онази вечер не е била нещо повече от един импулс, просто моментно желание.

И въпреки това, същата онази вечер тя му бе отдала сърцето си. След случилото се все си намираще извинения да не остава. През двете години преди Бен да влезе в живота ѝ, Райдър също избягваше Айви. Ала тъкмо когато Бен започна да я забелязва, братът на най-добрата ѝ приятелка отново се появи и небрежно я покани на вечеря.

Тогава тя се страхуваше от себе си и от погледа му, докато я наблюдаваше напрегнато, затова го излъга, че излиза с Бен. Когато призна на Бен какво е казала, той наистина я покани на среща. Седмици по-късно, докато Райдър бе извън страната, двамата с Бен направиха скромна сватба.

— Спомняш си, нали? — попита той. — Онази вечер направих най-голямата грешка през живота си. На следващия ден заминах за Торонто и се стараех да те избягвам, все едно, че бе чумава, забелязали? — попита с пресилен смях той. — А пък ти, ако двете с Ив прекарвахте нощта заедно, винаги тя оставаше у вас, ти никога повече не дойде.

— Не беше това, което си мислел — започна тя. — Честна дума, не знаех, че си в къщата тогава.

Лицето му се сви и той извърна поглед.

— Боже, и сам го разбрах. Само че злото вече бе сторено. Единственото, което можех да направя, бе да стоя далече от теб. Бях те уплашил. Не исках да те плаша повече. Но се оказа, че не е необходимо. Ти попадна в ръцете на Бен още първия път, когато те поканих на среща.

Тя изпъна рамене и замахна безпомощно с ръка.

— Още си мислех, че ме имаш за... подстрекателка и... — тя преглътна. Старите страхове сега ѝ се струваха детински. Стисна ръце. — Не бях сигурна дали не се опитваш да си отмъстиш. Онази нощ останах с чувството, че ме мразиш. Нали каза... — Засмя се малко насила. — Каза, че нямам никакви гърди и едва ли някой нормален мъж би ме погледнал, че си ме докоснал единствено, защото съм ти била под ръка.

Той затвори очи и въздъхна тежко. Обърна отново поглед към хоризонта и пъкна ръка в джоба.

— Мъжете говорят неискрено, когато са... отблъснати — призна с неудобство той. — Сигурен съм, че вече го знаеш. Не съм го казал сериозно. Просто ми беше мъчно.

Тя сведе поглед към краката си. С течение на годините и сама бе стигнала до същия извод. Не че това много ѝ помогна. Беше го обичала, а той бе съсипал крехкото ѝ самочувствие.

— Съжалявам — отвърна безпомощно тя.

— Грешката не беше твоя — призна той. — Трябваше да си отида, но не намерих сили. Никога не бях виждал по-красива жена. — Погледна я и лицето му се стегна, когато забеляза съмнението в очите ѝ.

В тялото ѝ се разля топлина, когато долови нежността в гласа му. Нямахте сили да срещне погледа му, въпреки че думите му бяха по-скоро извинение, отколкото признание.

— Благодаря ти, но наистина не е нужно да се преструваш — каза тя и очите ѝ се зареяха към дърветата в далечината. — Бен също казваше, че са прекалено малки.

Той я стисна силно и болезнено за раменете и я привлече към себе си.

— Аз те излъгах — отвърна с тих дрезгав глас той. — Набий си го най-сетне в главата, че те излъгах. Дявол да те вземе, та аз те желяех толкова, че едва не те насилих! Трябваше да се махна, да те нараня, за да съм сигурен, че повече няма да ме погледнеш! — Сякаш цялото му тяло потръпваше. — Господи, Айви, не разбираш ли, че онази нощ ме измъчваше години наред. Ти не знаеш...

Забеляза мъката по лицето му, но така и не разбра какво я е причинило. Без да мисли вдигна длан към изпитата му буза и нежно я помилва. Той трепна, но когато младата жена понечи да се отдръпне, притисна ръката ѝ към брадата си.

— Всичко е наред — отвърна колебливо тя. — Това беше толкова отдавна.

— Случи се вчера. — Изведнъж ѝ се стори по-стар. Уморен до смърт. Очите му потъмняха, докато се взираше в лицето ѝ. — Ти избяга от мен — добави с пресипнал глас той.

Айви сведе очи.

— Не знаех какво друго да направя. Не мога да обсъждам с мама подобни неща.

Той я притисна към себе си и я задържа нежно, очите му — приковани в платформата, където се водеше търгът.

— Мисля, че трябваше да поговорим за тези неща открито.

— Да. — Тя затвори очи. Беше истински рай да се отпусне в ръцете му, да се наслади на близостта му. Потръпна от удоволствие.

Райдър усети потръпването и се скова. Тя се страхуваше от него. А си мислеше, че страхът е породен от желанието ѝ. Нима само се

заблуждаваше, отново? Едрата му длан бавно се плъзна по гърба ѝ и я притисна още по-близо до себе си. Долови тихата ѝ въздишка, еротична въздишка, която го накара да пламне целия. Толкова обичаше да я усеща близо до себе си. Така се събуждаха спомените от онази вечер, толкова отдавна, когато я бе вкусил, когато тя бе най-важното нещо в света за него. Все още бе така, а с годините чувството бе ставало по-истинско и завладяващо, докато сега се бе превърнало в бушуващ пламък, който всички океани на земята не можеха да потушат. Желаше я, не само физически. Имаше нужда от нея както умирацията от жажда копнее за глътка вода, искаше я цялата и то само за себе си.

— Чудех се какъв ли щеше да бъде животът ми, ако не си бях загубил ума по теб — промълви той, притискайки я до себе си. — Бяхме приятели. С годините се надявах отново да се сблизим.

— Аз... мислех, че е така — отвърна тя, докато се опитваше да успокои полудялото си сърце. Винаги, когато усещаше мъжката му сила, сякаш губеше способността си да разсъждава трезво. Искаше ѝ се да се отпусне, да притисне лице до голата му кожа и да усети желанието му.

— Не съм — поклати глава той. Пое си накъсано дъх. — Можем да се справим, Айви, можем отново да бъдем добри приятели. Ти как мислиш?

Тя затвори очи.

— И аз мисля, че можем — прошепна тя.

Сърцето му блъскаше неудържимо. Отдръпна се леко и повдигна брадичката ѝ.

— Толкова си красива — призна той. — Мечтата на всеки мъж.

Освен на теб. За малко да изрече думите на глас. Усмихна се с лека тъга и се отдръпна.

— Не съм — засмя се нервно тя. — Не трябва ли вече да се връщаме? — Опита се да смени темата, забелязала, че хората се събират около платформата за търга. — Струва ми се, че са готови да започнат.

— Какво? — Едва успяваше да мисли разумно. Ароматът ѝ изпълваше ноздрите му, а само като я докоснеше... Проследи погледа ѝ. — А, търгът. Да, май трябва да се връщаме.

Завръщане към действителността. Хвана я за ръка и я поведе през тълпата, все още подвластен на вкуса на рая. Приятелството, каза си той, бе по-добре от нищо. А след като то е вече налице, можеше да гради нещо по-трайно и желано. Когато започна наддаването, той вече се усмихваше.

ТРЕТА ГЛАВА

Айви стоеше до Райдър и се наслаждаваше на силата и топлината, които се излъчваха от него, докато траеше търгът. Той не я заговори, изчаквайки наддаването да приключи и да поемат отново към джипа.

— Защо се умълча? — попита той и посегна да запали цигара.

Тя забодде поглед надолу и изчака момент, преди да отговори.

— Мъчително е, когато си спомням миналото — призна тя. — Толкова дълго потисках подобни мисли...

— Аз също — заяви той. Дръпна от цигарата. — Схванах напълно погрешно цялата ситуация. Трябваше да разбера, че си съвсем невинна.

— Като си спомня как ти се отдадох, не те виня за това, което си си помислил — прошепна нещастно тя.

— Така ли — сопна се гневно той.

Тя отново сведе очи от неудобство.

— Отначало дори не се опитах да те спра — призна тя, защото вече нямаше смисъл да крие каквото и да е. — Почувствах се като някоя уличница.

— Съжалявам. — Погледна я с горчивина. — Не е било нужно да се срамуваш.

— След това ти ме избягваше — продължи тя, а по лицето ѝ все още се мяркаше болка.

— Имах чувството, че така е най-добре — отвърна тихо той. — Държах се зле. Но само като те вкусих, не можех повече да се владея — засмя се с горчивина Райдър.

— Аз си научих урока — призна тя и се загледа към множеството, което започваше да се разотива. — Край с лекото поведение.

Той се закова на място.

— Ти никога не си била с леко поведение — заяви той. — Беше млада и любопитна, това е.

— Да не мислиш, че след тези думи ще се срамувам по-малко?
— попита предпазливо тя.

Той спря отново и погледна към нея, очите му бяха скрити в сянката на шапката.

— Трябваше да поговорим още преди години — каза той. — Трябваше да ти призная, че те желая до полуда, че съм готов дори да забравя на колко си години, че се държах настрана, защото ти бе изкушение, на което едва устоявах. Сега вече по-добре ли е?

Тя се поколеба.

— Ти си ме желал? — прошепна тя.

— О, да — отвърна мрачно той. — Желаях те. Но ти, Айви, беше на осемнадесет, а аз — на двадесет и осем.

Тя се взря в очите му, тялото ѝ изпълнено с очакване.

— И аз те желаях — призна тихо тя.

Райдър стисна зъби.

— Все още ли е така? — попита направо той. Младата жена избегна погледа му и притисна ръце пред гърдите си.

— В момента не чувствам нищо — опита се да се измъкне тя. — Не и след като Бен е мъртъв заради мен.

— Как така заради теб?

Тя затвори очи.

— Аз го провалих — прошепна дрезгаво тя. — Така и не успях...
— Раменете ѝ се вдигаха и спускаха неравномерно, докато се вглеждаше в хоризонта, очите ѝ забулени от мъка. — Не му бях добра жена.

Той въздъхна дълбоко и бавно. Никога не бе предполагал, че тя се обвинява. Намръщи се и я погледна.

Прииска му се да знае повече за брака ѝ, за чувствата ѝ, и за съпруга ѝ.

Тя отпусна ръце и ги натъпка в дълбоките джобове на полата.

— Както и да е — прошепна тя. — Както сам каза, трябва отново да започна да живея.

— Именно. — С усилие на волята откъсна очи от нея. Всеки път, когато я видеше, сякаш се докосваше до рая. Запали си цигара. Айви наистина го караше да се чувства нервен. Дори когато бе близо до нея, той усещаше, че е напрегнат като струна. — Защо не си намериш работа?

Тя се разсмя.

— Хайде пак.

— Точно така. Да седиш бездейна и да скърбиш няма много полза. — Замълча и отново се обърна към нея. — Ела да работиш за мен. Личната ми секретарка напусна миналия месец, а аз така и не ѝ намерих заместничка. Трябва ми човек, който да пътува с мен и най-вече човек, на когото да имам доверие, че няма да разпространява клюки. Двамата с теб се познаваме много отдавна и ми се струва, че ще се разбираме.

Изкушаваше се да се съгласи. Само че мъчението да бъде до него непрекъснато, я накара да се поколебае. Обичаше го. Какво ли ще бъде да постъпи на работа при него, след като знаеше, че той изпитва само приятелска привързаност, примесена понякога с остатъци от едно старо привличане?

— Не знам — поколеба се тя. — Не знам дали ще мога да те следвам навсякъде по света.

— Според мен ще ти бъде приятно — отвърна той. — Ще видиш най-различни екзотични места. Заплатата е добра. Умееш да мислиш бързо и сама ще откриеш, че работата е интересна.

В това нямаше съмнение. В работата на Райдър винаги се случваха интересни неща, а и той познаваше невероятен брой хора. Щеше да бъде изключително вълнуващо.

— Може ли да си помисля? — попита най-сетне тя.

Той се усмихна.

— Само две седмици. Не мога да си позволя да продължавам така безкрайно дълго. Хич не ме бива да поддържам реда в офиса, а останалите секретарки само ми се мотаят в краката.

— Много ли пътувания ще има?

Очите му отново заискриха.

— Да. Но предложението беше съвсем честно. Не ти предлагам работа, за да те откъсна от Джийн, или пък да те метна в най-близкото легло. Не съм чак толкова закъсал за жена.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не очаквах да чуя подобно нещо!

— Така ли? — В погледа му проблесна нещо като неприязън. — Да не би да се смяташ за неустойма? Ако това ще те успокои, мога да взема някоя приятелка да пътува с нас.

Тя се отдалечи от него, сърцето ѝ блъскаше, а очите — пламтяха.

— Вземи си предложението за работа и си го затъкни в гърлото — изсъска тя, когато стигаха до джипа. — Не бих работила за теб при подобни условия!

Избухването ѝ го развесели и очарова. Може би мисълта за друга жена в прегръдките му я бе ядосала.

— Според мен, ще го приемеш — предположи той, без да откъса очи от нея. — Това бездействие рано или късно ще ти омръзне. Ще полудееш, ако продължиш да се мотаеш без работа.

— Също и ти — отвърна тя.

Той сви рамене.

— По-добре луд, отколкото заровен жив — отвърна той и веселите нотки изчезнаха, заменени от строгост. — Най-добрият начин да преодолееш една загуба е, като престанеш да мислиш за себе си. Като започнеш да се срещаш и с други хора.

— И как ще се получи това, ако постъпя на работа при теб?

Той се усмихна.

— Ти постъпи и сама ще разбереш. Един от последните ми проекти е старчески дом в Аризона. Строя го като знам кои ще са някои от бъдещите му обитатели и поддържаме връзка. Те са хора по на седемдесет и осемдесет и ще те накарат да копнееш да доживееш до тази възраст.

Въпреки всичко, тя остана заинтригувана.

— Харесвам възрастните хора — започна колебливо тя.

— И аз. Мъдростта на света е събрана в тези живи умове. Ще видиш, че ще те омагьосат.

— Не се и съмнявам. — Тя проследи шарката на тапицерията на вратата, веждите ѝ склучени умислено. — Може и да ми хареса — каза тя след доста време.

Райдър не бе усети, че съдържа дъха си. Изпусна го бавно, за да не забележи тя.

— Можеш да започнеш в понеделник. Аз трябва да пътувам до Финикс.

Тя вдига очи към неговите.

— Защо правиш всичко това за мен?

— Прекалено млада си, за да се затвориш в мавзолей — отвърна простичко той. — Бих направил същото и за Ив. Въпреки че те

уплаших толкова много, когато беше на осемнадесет, мисля, че можеш да ми се довериш. Нали?

Тя кимна.

— Да, знам. — Насили се да се усмихне. — Добре. Ще се стегна, за да си припомня как се вършеше секретарската работа и ще си стегна багажа.

Той улови черните ѝ очи и ги задържа.

— Добро момиче — заяви най-сетне той. — Хайде сега, качвай се.

— Няма ли да се прибираме у дома? — попита тя, когато Райдър спря пред огромната си къща.

— Не и преди да си научила онзи проклетник как да приготвя съомга — заяви той и ѝ помогна да слезе от джипа. — Ще звънна на Джийн и ще ѝ кажа къде сме.

Тя избухна в смях. Та той бе най-непредвидимият мъж, когото познаваше.

— Звучи добре — измърмори той, докато се качваше по стълбите. — Не съм те чувал да се смееш, истински да се смееш, от много време насам.

— Горкият Ким Сун — започна тя.

Докато казваше тези думи, входната врата се отвори и дребен човек с бадемови очи, оплешивяваща глава и златиста кожа се стрелна към Райдър, за да се развика на някакъв непонятен език.

— Успокой се — нареди Райдър. — Майка му стара, няма ли да се успокоиш? — повтори той.

Ким Сун го погледна гневно. Не че имаше значение.

— В къща мляко няма — беснееше той. — И яйца няма. Нито брашно. Нито бакпулвер. Нито захар. Как искаш да готви при тези примитивни условия?

— Лампите са пуснати — каза Райдър. — Което значи, че и печката работи.

— Че какво общо има печката с приготвянето на храната?

— Имаш съомга — продължи Райдър с отровна усмивка.

— Познай два пъти, къде сложил съомгата този път? — изсъска в отговор Ким Сун.

— Довел съм ти инструктор — уведоми го той и побутна Айви напред. — Двете с майка ѝ приготвят най-хубавите крокети на юг от

Антарктида.

Ким Сун се поклони елегантно.

— Госпожице Айви. Толкова се радвам да ви видя отново. Много ще ви благодаря за урок по съомга. — Отново погледна лошо Райдър. — Някои хора прекалено тъпи, че човек трябва обучен за приготвяне на желана храна.

— Наречи ме тъп още веднъж и ще те изпратя у вас в кутия от корнфлейкс!

— Няма възпитание — обърна се Ким Сун към Айви и поклати глава. — Този див селянин нищо не разбира от прилично поведение. Ще се погрижа да понаучи нещо — каза той с досада.

— Ти кого си позволяваш да наричаш див селянин? — надигна глас Райдър. — Кой ти плаща заплатата?

— Дребни стотинки. — Възмутеният китаец се нацупи. — Не ми плащаш и една десета от истинската ми цена.

— Слушай, смотльо, ако трябва да получавах това, което наистина заслужавах, значи отдавна ми дължиш пари! — изръмжа Райдър. — Дребни стотинки! — Той вдигна ръце и погледна към небето. — Сигурно е единственият в Джоржия, който кара мерцедес-бенц!

— Стига, стига — каза спокойно Айви. — Не забравяй кръвното си налягане. Хайде, Ким Сун, да се спасяваме, преди да поцърклее отново и да се развика.

— Чудесна идея — отвърна той. Направи физиономия към Райдър. — Утре напускам!

— Утре ще те уволня! — настигна го грубият отговор.

Ким Сун каза нещо на собствения си език и се затътри към кухнята, следван от Айви, която не криеше, че се забавлява.

Урокът не продължи дълго. На Айви не ѝ бе необходимо много време, за да го научи как да прави крокетите, които Райдър обичаше.

— Той наистина ли е толкова ужасен, когато работиш за него? — попита тя и захапа стръкче целина, докато наблюдаваше как Ким Сун пържи крокетите в зеленчуково олио.

— Не ужасен. Невъзможен! — Ким Сун поклати глава. — Никога не ляга, никога не яде като хора, работи, работи, работи. Време за жени няма, а и не спи много. Отначало мисли, че се топи от любов заради някого. Но сега мисли, че е пристрастен към изкарване на пари.

— Той винаги е бил неспокоен дух — призна Айви и се усмихна на спомена. — Никога не успяваше да стои спокойно. Не съм и предполагала, че можеш да имаш проблем да го накараш да яде. Господи, в тези краища апетитът му е легендарен.

— Все за неща, които не мога да готвя. Мислех си, че знае, че съм бил главен готвач на сладкарница. Първи път, когато иска яхния от говеждо, аз получи нервен срив. От онзи ден всичко върви надолу.

— Представям си — засмя се тя. Отметна дългата си коса и стана от масата, където се бе настанила. — Ще отида да успокоя майки ми, че още не ме е отвлякъл.

Той я погледна любопитно.

— Ти някога сгодена за шеф? — попита неочаквано той.

— Ами... защо, не — заека тя. — А ти защо питаш?

Той не посмя да я погледне в очите.

— Моля извини любопитство — помоли той и дори се усмихна. — Може някой ден да разбереш причина за въпрос. Крокети вече готови? — попита той, за да я разсее и да привлече вниманието ѝ към тигана.

Тя се зачуди какво ли знае той, което на нея не ѝ беше известно. През останалата част от следобеда, Райдър се държа като брат. Разказа ѝ за Ив и съпруга ѝ, показа ѝ дървените слонове, които бе донесъл от Цейлон и я придума да похапне малко салата и част от крокетите от съомга. Тя трябваше да признае, че Ким Сун се е справил отлично.

— Следващата седмица — пържено пиле — каза ѝ Райдър, отпусна се на стола и довърши остатъка от крема Павлова, който Ким Сун бе приготвил от белтъци и бита сметана. — Сега вече няма спиране. Ще направим главен готвач южняк от него!

— Няма шанс — измърмори Ким Сун, докато вдигаше масата. — Едно ястие не прави готвач.

— Тогава ще я викаме да ти дава уроци всяка седмица — успокои го Райдър. — За нея това ще бъде част от работата ѝ.

— Ким Сун може и да не ме одобри за учител — започна тя.

— Ще те одобри — прекъсна я Райдър и погледна лошо готвача, който се канеше да избухне. — Иначе тази вечер ще му се наложи да лъсне сребърния сервиз.

От кухнята се понесе възмутена тирада на мандарин, след което Ким Сун изфуча от стаята и хукна по коридора, размахал и двете си

ръце.

— Някой ден ще напусне — обади се Айви.

— Няма да посмее — започна самодоволно той. — Че къде другаде ще намери работа като тази и такъв невероятен шеф?

Айви избухна в смях.

— Горкият Ким Сун.

— Горкият аз — въздъхна той. — Щом си тръгнеш, ще ми скрие цигарите.

— Не го виня — каза тя, но се усмихна, а тъмните ѝ очи се задържаха малко по-дълго от обикновено на строгото му лице.

Погледът ѝ накара сърцето му да ускори ритъм. Отвърна на погледа ѝ по същия начин и забеляза силната руменина, която нахлу по страните ѝ. Срамежливостта ѝ събуди в него желание да я закриля.

Той се изправи от стола.

— Ще те закарам до вас. Ще си готова ли в понеделник в шест сутринта? — попита той съвсем делово. — Ще трябва да се качим на самолет в Олбъни, а в Атланта ще се прехвърлим.

— Ще съм готова — увери го тя. Вече се укоряваше, че е дала съгласие да работи за него. Това сигурно бе най-голямата грешка в живота ѝ.

Джийн не бе на същото мнение. Тя се усмихна щастлива и доволна, когато Айви ѝ каза.

— Ще ти хареса, ще видиш, че ще ти хареса — уверяваше тя дъщеря си. — А Райдър ще се грижи за тебе.

— Надявам се да не допускам грешка — въздъхна Айви.

— Всичко се нарежда постепенно, миличка — отвърна нежно майка ѝ. — И недей да се притесняваш. Обещава ли?

Айви се усмихна и я прегърна.

— Обещавам.

Райдър дойде да я вземе точно в шест сутринта следващия понеделник. Беше много елегантен в тъмносиния си костюм на тънко райе. Черна шапка Стетсън и черни ботуши допълваха тоалета. Тя се почувства доста обикновена в черния си костюм, купуван преди две години, със семпла памучна бяла ризка.

— Трябваше ли да се облечеш в черно? — измърмори той, след като си взеха довиждане с Джийн и той подкара към летището в Олбъни.

— За костюма ми ли говориш? — попита колебливо тя. Прокара ръка през косата си, опъната назад и прибрана на кок. — Просто нямам друг.

— Можех да ти дам аванс, за да си купиш някоя дреха, която не е чак толкова потискаща — отвърна напрегнато той.

— Костюмът ми не е потискащ — сопна се тя. — Черното винаги си остава елегантно.

Погледът му бе достатъчно красноречив. След това той отново насочи вниманието си към пътя.

— Извинявай, че още от първия момент те запокитих в дълбоки води. При по-добри обстоятелства, щях да ти оставя няколко седмици, за да се ориентираш в работата в офиса и да свикнеш. Но се налага да свърша малко работа във Финикс, а ти ще можеш да се поогледаш на място. Ще ти помагам с работата, за да знаеш какво можеш да очакваш.

— Никога не съм ходила в Аризона — призна тя.

— Или ще ти хареса, или ще я намразиш — каза той. — Особено там, където отиваме.

— Пясък и гърмящи змии ли? — попита притеснено тя.

Мъжът до нея се усмихна.

— Сама ще разбереш.

Няколко часа по-късно бяха във Финикс, а Айви, седнала до прозореца, възкликна щом забеляза високите нацърбени планински върхове, над които прелитаха, преди да направят заход към летището.

— А пък аз си мислех, че тук е равно — сподели развълнувана тя.

Райдър тихо се засмя.

— Сериозно? Това няма да бъде единствената изненада.

Оказа се прав. Щом слязоха от самолета, тя забеляза, че планините се издигат направо от пустинята. Докато пътуваха през Финикс, след като бяха взели кола под наем, заявена предварително, тя разбра, че това, което й приличаше на пустиня от въздуха, кипи от живот и трепета на зеленината. Това не бяха пищните зелени планини

и долини, прорязани от пълноводни потоци, а променливи цветове и невероятно изобилие от растителност, която ѝ се сториха великолепни.

Въздухът около града бе бистър и чист, а ритъмът на живот по дългите прави магистрали, отпратили се някъде към безкрайния хоризонт, ѝ се стори бавен и много спокоен.

Райдър се наслаждаваше на учудването на Айви на всичко това, което я заобикаляше. По този начин нещата и на него му се струваха нови. Наблюдаваше лицето ѝ, докато ѝ показваше различните представители на растителния и животински свят на мястото, където бе планиран строежът на старческият дом. За тях двамата бе резервирал стаи в луксозен курорт наблизо. Внимателно подчерта, че няма да има конкуренция при осъществяването на проекта.

— Че той ще бъде много по-голям, отколкото си мислех — отбеляза тя, докато пътуваха към Меса дел Сол, сгъпени постройките някъде в далечината.

— Площта ли имаш предвид? — попита през смях той. — Така ти се струва, защото няма дървета, съкровище — обясни той. — Хоризонтът ти се струва по-далечен, защото няма какво да го скрие. Ако си мислиш, че Аризона е голяма, трябва да видиш югоизточна Монтана.

— А тук има ли призрачни градове? — попита неочаквано тя с широко отворени любопитни очи.

— Честно казано, доста са. Ще се опитам да намеря време да те закарам до някой от тях. Искаш ли?

Тя се усмихна широко.

— О, да!

Настаниха се в хотела, в съседни стаи със свързваща врата и веднага се отправиха към строителната площадка, където работниците бяха оградили терена, излели основите и завършили приземните етажи на два от корпусите.

— Красиво е, Райдър — сподели Айви, забелязала, че архитектурният дизайн е съобразен с планините наоколо.

— И на мен така ми се струва — съгласи се той.

Придружи я до главната сграда, където бригадирът — червенокос гигант — ги очакваше.

— Запознай се с Ханк Джордън — представи ги един на друг Райдър. — Той е отговорникът по проекта. Ханк, това е новата ми

секретарка, Айви.

— Приятно ми е да се запознаем — поздрави я сърдечно бригадирът.

Тя кимна и му се усмихна срамежливо.

— Как върви? — обърна се Райдър към бригадира.

Докато обсъждаха работата, Айви се поразходи в бъдещата административна част на комплекса и се наслади на просторните помещения и изчистените линии. Представи си цветя в саксии, съвременни мебели и одобри избора на Райдър за архитекти.

— Е, какво мислиш? — попита я най-сетне Райдър, хвана я за ръката и я поведе по дългия коридор към колата. — Тук ще могат да се настанят най-малко шестдесет двойки, ще има и медицински център, ресторант, театър, аптека и малък магазин, бутици, дори железарски магазин. Ще си имаме самостоятелен водоизточник и канализация, да не говорим за вградените въздушни филтри и климатиците.

— Звучи ми като проект на бъдещето — възкликна тя.

Той се усмихна.

— Надявам се да е точно така. Мястото и без това не достига. В този комплекс тъкмо мястото е оползотворено до максимум и сме наблегнали на запазването на екосистемите в района.

— Сградите ми се струва, че са в гръцки стил — сподели тя.

— Когато ги видиш завършени, няма да има и следа от гръцкия стил. — Подръпна маншета си нагоре, за да види колко е часът. — Хайде да отидем да похапнем. Огладня ли?

— И пясък бих яла — призна веднага тя.

— Такос ще ти бъде по-вкусно. Всъщност чилито е върха. Хайде, да вървим.

Сбогуваха се с Ханк и Райдър подкара отново към Меса дел Сол и огромния мотел, където се бяха настанили. Температурата я изненада. Айви бе облечена като за зима, но се оказа приятно, а затопленият плувен басейн я изкушаваше. Защо не се бе сетила да си вземе бански?

Свали костюма, обу дънки и розова риза на райе с широк розов пуловер и гуменки, а най-накрая пусна косата си от кока. Когато се срещна с Райдър в ресторанта, той бе небрежно облечен в черен панталон и винен пуловер, все още с шапката Стетсън и ботушите, които бяха неизменна част от облеклото му.

— Сега изглеждаш по-спокоен — отбеляза тя и му се усмихна.

— Ти също, съкровище. Уморена ли си?

Тя поклати глава.

— Дори не си спомням някога да съм се забавлявала повече — отвърна през смях тя, без да преувеличава. — Чувствам се като използвачка и мошеничка. Би трябвало да водя бележки, или да печатам нещо.

— И на това ще му дойде времето — увери я той. — Сега ще те нахраня, а след това ще прегледаме някои документи. Можем да поседнем край басейна, ако искаш. Донесла ли си бански?

— Вкъщи беше студено — оправда се тя.

— Сега сме в Аризона — отвърна той. — Очите му се плъзнаха по тялото ѝ, а след това в тях се скупчи мрак, който бързо се разсея, когато се настаниха на маса до прозореца.

Похапнаха такос, чили, боб и пиха безалкохолно от огромни чаши. Направо невероятно, колко ожаднява човек тук, мислеше си Айви. Сигурно влагата се изпаряваше значително по-бързо заради пустинята и човек не си даваше сметка.

Райдър остана необичайно притихнал, докато се хранеха. Когато бяха готови, той се извини и отиде да си вземе куфарчето, а след това я намери до басейна. Настаниха се под един чадър и се заеха с документите. Той побутна бележник и химикалка към нея.

— Време е да платиш за музиката, а след това ще си починем — каза той. — Трябва да запишеш някои цифри. Ако ми осигурят пишеща машина, ще те помоля тази вечер да ги напечатиш.

— Разбира се — съгласи се тя.

Не можеше да недоволства. Та нали затова я бе довел със себе си. Но защо беше толкова напрегнат, когато пристигнаха в Аризона? Не можеше да се начуди какво го притеснява.

Нямаше как да разбере, че близостта ѝ му действа като наркотик, че го кара да се чувства уязвим и неспокоен, обзет от нестихващ глад. Стараеше се, доколкото му бе възможно, да стои настрана от нея, но щом се сетеше как изглеждаше тя в тесните дънки, се оказваше на крачка от лудостта. Поне работата успяваше да постави на място ума му. След като успя да я придума да се съгласи да работи за него, не можеше да рискува да я загуби като прояви нетърпение.

Очите му попаднаха на ръката ѝ, подпряна на масата. Все още не бе свалила халката на Бен. На Райдър му се прииска да я изтръгне от пръста ѝ и да я запокити с всички сили някъде далеч, да заличи знака, оставен от Бен, да покаже на всички, че тази жена вече е единствено и само негова. Но още щом си го помисли, знаеше, че ще бъде невъзможно. Каквито и да бяха недостатъците на Бен, Айви го бе обичала. Как би могъл да го замести?

Може би с течение на времето, ще го обикне. Единствено тази мисъл го крепеше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На Айви така и не ѝ остана време да се притеснява, че стаята ѝ е свързана с тази на Райдър. Той бе погълнат от документите, особено с кореспонденцията, на която трябваше да отговаря всеки ден. Електрическата пишеща машина ѝ бе позната и спести доста време, но през по-голямата част от деня се наложи да записва под диктовката на Райдър и да пише писма, а след това да му ги представи за одобрение. Често пъти той променяше едно писмо по три пъти, преди да ѝ позволи да го приготви за пускане. Непрекъснато бързаше, ходеше на различни срещи и прекарваше голяма част от деня на обекта. Когато си бе в стаята, двамата работеха.

Задълженията ѝ нямаха край. Обикновено трябваше да подготвя докладни записки за дъщерни фирми, да пуска съобщения за срещи, да напомня за решения на борда на директорите, имаше проблеми в чужбина, за които трябваше да изпира десетки документи, да прави запитвания за различни обекти и финансирането им, да отговаря на въпроси от банките... изобщо всичко това спокойно можеше да бъде свършено от три секретарки.

Райдър най-сетне забеляза, че Айви не смогва да се справи с всичко.

— Ще ти стане по-лесно — обеща той на третия ден в мотела. — Просто положи всички усилия. Щом се върнем в Олбъни, ще изпратя една от машинописките да ти помогне. Все така е, откакто Мери напусна. Тя работеше за мен цели десет години и знаеше всичко необходимо. На която и да е друга ще ѝ бъде трудно веднага да навлезе в работата и да се приспособи, затова не се плаши. Нали?

Тя се усмихна от облекчение.

— Няма. Започвах да се чувствам като свършена некадърница.

— Разбира се, че не си. Печатиш доста добре, а стенографията ти е прекрасна, макар че използваш доста нетрадиционни сигли. — Той се разсмя. — Получава се добре. Искаш ли да излезем и да обиколим някой от призрачните градове утре?

— Може ли? — възкликна тя. — Ще ни остане ли време?

— Като знам колко упорито работиш, със сигурност ще ни остане време. — Погледна часовника си и се намръщи. — Боже, съвсем забравих, че имам среща в банката. Трябва да вървя. Обади се на рецепцията и накарай рум сървиса да ти изпратят нещо. Стой до телефона. Трябваше да звънне един колега от Лондон. Ако случайно се обади, запиши каквото иска да ми предаде.

— Добре. — Тя не откъсна поглед от него, докато излизаше, очарована и силно впечатлена от непрекъснато избликващата му енергия. Не можеше да повярва колко е деен и организиран. В същото време работата ѝ бе впечатляваща, вълнуваща и тя знаеше, че скоро няма да ѝ омръзне.

На следващия следобед, след като обядваха, той взе хладилна чанта с безалкохолни, стисна я за ръка, поведе я към колата и отпътуваха на север. И двамата бяха в дънки и ботуши. Той бе настоял Айви да си сложи шапка, за да се спаси поне малко от горещината по това време на годината. Седна до него в огромния джип и се усмихна, защото двамата много си отиваха — и двамата в кариери бледосини ризи. Тя си бе вързала червено фишу на врата, за да напомня за стила на западните щати. Беше прекалено топло за якета, а дългите ръкави на ризите щяха да ги предпазят от изгаряне, не от студ.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Няма да следваме отъпкания път — отвърна той. — Това място не е отбелязано на нито една от туристическите карти. Имало е едно време сребърна мина, собственост на един от дедите на Ханк. Казах му, че ще те доведе, за да погледнеш призрачните градове. Той ми даде ключ за портата.

— Много мило от негова страна — усмихна се тя.

— Ханк не е безразличен към жените — отбеляза той, погледна я и се засмя. — Ти си го очаровала.

Черните ѝ очи се разшириха.

— Но ние двамата едва разменихме две думи — учуди се тя.

— Ти май нямаш представа как въздействаш на хората? — попита той, в гласа му бе събрано напрежение. — Не познавам друга жена, която да няма представа какъв чар притежава.

Беше готова да му каже, че Бен я е направил такава, защото непрекъснато ѝ намираше кусури и никога нищо не харесваше.

Замълча.

— В Аризона има много мини, нали? — попита вместо това тя.

— Имало е и още има — съгласи се той. — Една от най-известните и стари, е „Силвър Кинг“ близо до Сьупириър.

— Тумбстоун не е ли построен на сребърна жила?

Той се разсмя.

— Самата истина.

— Прочетох някои неща за Аризона, когато каза, че ще идваме тук — призна тя. — Но нищо от нещата, които прочетох не ме подготви за всичко, което виждам. Тук си е един различен свят.

Той проследи погледа ѝ към назъбените планини в далечината.

— И за мен беше така първия път, когато дойдох тук — призна той. — Тази част от страната е пълна с изненади. Няма нищо общо с изтока.

— Но пък е красиво — отвърна разпалено тя.

— И много опасно. Когато пристигнем, да не си посмяла да се отделиш от мен. Може да паднеш в някоя шахта в мината и изобщо няма да ни е до смях.

В очите ѝ се отрази неговия страх.

— Нали се шегуваш?

— Изобщо не се шегувам. Наоколо има градчета, където къщите са се разместили заради тунелите под тях. Често се случва някоя да се срути. Много хора са пропадали в изоставени минни шахти.

Тя потръпна и обви ръце около себе си.

— Каква ужасна съдба.

— Проблем няма, стига да не обикаляш и да не се луташ безцелно. — Проследи погледа ѝ и се усмихна. — Аз ще се грижа за теб, малката ми.

Сърцето ѝ прескочи един удар. Той звучеше като мъж, готов да я защитава, същевременно толкова нежен, че тя усети как се разтапя. Трябваше да внимава и да не се поддава на чара му, да не показва как се чувства. Само като седеше до него потръпваше и едва се контролираше.

— Има и гърмящи змии, затова внимавай къде стъпваш.

— Просто ме отведи здрава вкъщи — обърна се към него тя, пъкнала език в бузата си.

— Няма проблем.

Няколко километра надолу по магистралата, той спря на пращен непавиран път пред заключена порта. С ключа на Ханк отключи огромен катинар, стегнал двата края на тежка верига. След като минаха отвътре, той отново заключи и чак тогава пое към прашната долина с мината. Тунелите в склоновете на планината можеха да разкажат свои тайни. Виждаха се каменни основи и кирпичени стени, които показваха къде се е намирал офисът, множество къщи и ковачница.

Вятърът не спираше да духа. Тя вървеше до Райдър и се чувстваш като незначителна прашина сред ширналата се пустош. Развалините наоколо ѝ напомняха, че нищо в живота не е вечно, че хората си отиват неусетно. Пое си дълбоко дъх и затвори очи. Стори ѝ се, че чува далечни гласове от миналото.

— Мечтаеш ли? — пошегува се той.

Тя сви рамене и отвори очи с усмивка.

— Опитвах се да чуя гласовете на призраците. Бас държа, че има какво да разкажат.

— Не се и съмнявам.

— Всички онези хора, които са живели тук, работили — започна тя, докато минаваха покрай порутени каменни стъпала, водещи надолу в мината, — вече са мъртви. И само като си помислиш, Райдър, колко е безсмислено. Защо е било всичко това?

— Копатели са за злато, за да осъществят мечтите си — каза той и за момент очите му потъмняха от желание, докато се вглеждаше в профила ѝ. — Господ е свидетел, че някои мечти си струват цената.

— Наистина ли? — прошепна разсеяно тя. Протегна се сънливо.
— Умирам от глад.

Той се разсмя.

— Това не е ли моя реплика? Сега ще донеса кошницата.

Върна се до джипа и след броени минути се нахвърлиха върху студени резени месо и салатата, поставени в кутии, които преглъщаха с охладените напитки.

— Това е истински рай — въздъхна тя и му се усмихна. Бяха седнали на каменните стъпала, а ниската порутена стена им послужи за масичка. Слънцето около тях грееше, а вятърът така и не стихна. — Бас държа, че хората едно време също са идвали тук на пикник. Децата са си играели около огромните канари там — посочи тя, — а жените са се стичали от селището към магазина.

— Магазин ли? — намръщи се той.

— Не може да не е имало — каза убедено тя. — Толкова далече от селището, мъжете са били в мината, трябва да е имало магазин, където да се продават платове и брашно, и кафе, и захар. Имало е и други заведения. Джером, например, не е ли имал бордей и няколко бара? — добави срамежливо тя.

Той се разсмя от удоволствие. Толкова отдавна не му се бе случвало да се чувства толкова весел и спокоен, да му е приятно, че живее и да се наслаждава на деня. Докато наблюдаваше Айви, той усети как радостта набъбва в гърдите му. Толкова бе красива, каза си той, от дългите черни коси, до искреното ѝ сърце. Никога не бе желал друга толкова, колкото желаше нея сега.

— Да, Джером е знаел как да се развлича — съгласи се той. — Но в едно малко селище като това, със строги семейни порядки едва ли някой би допуснал съществуването на публичен дом.

— Опитваш се да кажеш, че жените едва ли са щели да допуснат да съществува — ухили се тя.

— Точно така. — Килна шапката назад и я загледа открито. — От месеци не си била толкова спокойна.

— Ти не ме беше виждал месеци наред — напомни му шеговито тя. Заигра се с дълъг кичур коса. — Май заминаването ми се отрази по-добре от всичко друго — призна с усмивка тя. — Ти беше много добър с мен, Райдър...

— Не ми трябва признателността ти — троснато отвърна той и извърна поглед към скалите. — Трябваше ми секретарка, а на теб — работа. Това си беше просто бизнес.

Сърцето ѝ се сви. Беше се надявала на нещо повече, но не посмя да покаже колко е разочарована. Но и на какво се надяваше, помисли си тя, след като миналото вече бе успяло да убие надеждата за съвместно бъдеще? Не биваше да забравя Бен и вината, която изпитваше.

Сви ръце на скута си и свали поглед към тях.

— Въпреки това, беше много мило от твоя страна, че ми предложи — повтори упорито тя. — Мама каза, че се топя. Може и да е права. След... след като Бен почина, загубих интерес към всичко.

Той свали широкополата шапка и прокара нетърпеливо ръка през гъстите тъмни коси.

— Предполагам, че това е напълно естествена реакция — заяви той. След това я погледна гневно. — Само че той е мъртъв, а ти не си. Изгубила си достатъчно време да тъгуваш по миналото.

Това бе истина, но не заради Бен. През всичките тези години толкова ѝ се бе искало да се върне отново онази нощ, когато той я целуна за пръв път, единствено, за да си даде втори шанс с него. Уви, това бе напълно невъзможно.

Тя въздъхна.

— Така ли? — попита тя. Събра остатъците от обяда и ги натъпка в пликче. Той пое и плика, и кошницата, и хладилната чанта, за да ги остави в джипа, а Айви остана на стъпалата, заглеждана към пустата шир чак до полите на планината.

Райдър се приближи до нея и се намръщи.

— Не искам да мислиш за тъжни неща — сгълча я той.

— Не бих и посмяла. — Усмихна се. — Трябва ли вече да тръгваме? Тук е толкова хубаво.

— Не, не бързаме. — Той направи крачка към нея и също седна. Изви се така, че дългите му крака бяха от двете ѝ страни, а ръцете му я прегърнаха под гърдите. — Не се страхувай — каза той, когато я усети, че се стегна. — Просто ще поседим и ще погледаме как духа вятърът. Искаш ли?

Тя преглътна. Топлината, излъчваща се зад нея и около нея, бе толкова опияняваща, че тя се уплаши да не разкрие колко е уязвима. Но пък ѝ беше толкова хубаво, че не каза и дума в знак на протест.

— Добре — отвърна тихо тя и се насили да се отпусне, за да не го разочарова. Очите ѝ се затвориха и тя отпусна глава на широката му гърд. Само за момент да вкуси рая, каза си тя, а след това ще се върне на работа, без да мрънка и недоволства.

Усети как ръцете му я обгръщат, гърдите и стегнатият му стомах бяха плътно прилепнали към гъба ѝ.

— Удобно ли ти е? — попита я той до ухото, гласът му дълбок и провлачен във ветровитата долина. Все едно че бяха единствените хора на този свят.

— Много — потвърди тя, гласът ѝ приглушен, да не би да разпръсне магията на момента.

Мъжът зарови лице в косите ѝ. За пръв път от години му бе спокойно, нямаше я нетърпимата нервност, която го бе тласкала през

последните няколко месеца.

Миришеше на рози, а той си припомни дългите нощи, когато бе копнял за нея и бе мечтал да я почувства в ръцете си. Невероятно, че му позволяваше да я прегърне. Може би и тя усещаше близостта му, може би имаше нужда да бъде докосвана, докато седяха сред призрачните останки на миналото.

Тя сведе поглед към потъмнелите от слънцето ръце на Райдър и веднага ги сравни с бледите си пръсти. Ръцете му ѝ се сториха огромни.

— Колко са едри ръцете ти — прошепна тя и ги докосна нежно, проследявайки плоските, безупречно поддържани нокти.

— А твоите са елегантни — отвърна той, а гласът му отекна по гърба ѝ. — Никога не си учила музика, нали?

— Не. Искаше ми се, но така и нямаше достатъчно пари. Татко е починал, когато съм била съвсем малка, нали знаеш?

— Не съм го познавал. Ние сме се преместили в Олбъни, когато ти си била в началното училище, а тогава сте живеели само двете с майка си.

— Вие винаги бяхте много мили с нас — спомни си тя. — Много обичах майка ти.

— Всички я обичаха — отвърна тихо той. — Беше истинска дама. Невероятна.

Тя отвори очи и се загледа към променливите нюанси на оранжево и жълто по скалите, все още набраздени от миньорите, работили тук в миналото.

— Затова пък баща ти беше по-затворен — отбеляза тя. — Така ли е?

— Той обичаше да изкарва пари — обясни Райдър и я привлече по-близо до себе си, когато ги обгърна хладен порив на вятъра. — Обичаше майка ми по свой начин. Дори и сега двамата с Ив се радваме, ако ни се обади за Коледа. Не е от хората, които поддържат семейните отношения.

Тя стисна ръцете му.

— Самотен ли си, Райдър? — попита нежно тя.

Лицето му се изпъна. Загледа се в дългите ѝ черни коси и усети как кръвта му препуска по-бързо.

— Да, много — отвърна грубо той. — Ти не си ли? Не са ли всички самотни?

— Сигурно. — Тя проследи тъмните пръсти чак до ноктите, без дори да съзнава колко чувствена е ласката ѝ докато най-сетне долови как рязко Райдър си поема дъх и как дланите му се свиват.

— Внимавай, съкровище — прошепна той до ухото ѝ. — Да не те разбере погрешно.

Сърцето ѝ прескочи. Тази нотка в дълбокия му глас не можеше да се сбърка. Коленете ѝ омекнаха и тя бе доволна, че е седнала.

— Мога ли да те попитам нещо? — заговори тя.

— Какво?

— Защо не си се оженил?

Дългите му пръсти я привлякоха по-близо, преди да се спрат на бедрото.

— Бракът е сериозна крачка. А не вярвам в развода.

— Значи си мислил... по въпроса — заекна тя.

Не биваше да допуска тези интимни докосвания, но пък ѝ бе толкова хубаво. Тялото ѝ пееше, живо и тръпнещо, както никога досега.

— По кой въпрос? — прошепна до ухото ѝ той, тъкмо преди зъбите му да обхванат меката част и лекичко да стиснат.

Тя изхлипа.

— Ами... за... брака — успя да поясни тя.

— Едно време, може би — прошепна той.

Ръцете му се плъзнаха нагоре по бедрата ѝ, чак до стегнатия стомах и се спряха колебливо под гърдите. — Ти трепериш.

— Ами... Ти какво очакваш, след като ме докосваш... По този начин? — попита с дрезгав глас тя.

— По този начин ли? — прошепна до ухото ѝ той и пръстите му обгърнаха пълните ѝ гърди леко и закачливо, а зърната ѝ набъбнаха веднага.

— Райдър? — изписка тя.

— Нали не си шокирана? — продължи да шепти до ухото ѝ той, гласът му леко подигравателен. — Ти си вдовица, не си някоя неопитна девственица.

Тя потръпна, когато ръцете му притиснаха набъбналата ѝ плът и я привлякоха още по-близо.

— Онази нощ... бях — изрече тя, разтърсена от удоволствие. — Ти ме отблъсна...

— Да. — Онзи нощ. Чуваше тихият ѝ глас да се моли, вкуси копринената ѝ кожа и тялото му неволно трепна. Преглътна избликналата ругатня и бързо я пусна, за да стане, преди тя да усети какво въздействие има върху него. Обърна се и си запали цигара, качи се две стъпала по-нагоре, за да е сигурен, че се е отдалечил достатъчно, преди изкушението да го е облагодаило напълно. Беше готов да се ритне, задето остави нещата да му се изплъзнат по този начин. Беше прекалено рано. Сякаш щом я докоснеше и губеше контрол. Трябваше да си наложи да стои на разстояние.

Айви го наблюдаваше, без да разбира какво не е наред. Тя тръпнеше от допира му. Не можеше да повярва, че той я е докоснал по онзи начин, но тялото ѝ знаеше истината. Скръсти ръце пред натежалите гърди и усети как я завладява студ. Дори не бе забелязала кога е станало по-студено, заради топлината, която се излъчваше от неговото тяло.

— Време е да се връщаме — заяви той минута по-късно. Обърна се и закрачи към джипа, а тя го последва. Отвори вратата, но нито я докосна, нито я погледна, докато тръгнат.

Почувства се неуверена и затова не се осмели да заговори. През целия път до мотела между тях бе нависнало неловко мълчание. Невероятно, каза си тя, че нещата се объркват така изведнъж. Само че бе прекалено срамежлива и не посмя да попита какво е направила, или казала, та да охладнее така той. Когато пристигнаха в мотела, той се държа мило и любезно, но съвсем професионално. Въпреки това тя забеляза, че до края на деня се стара да поддържа разстояние помежду им.

Веднъж ѝ бе казал и тя знаеше, че от доста време е без жена. Може би близостта им и фактът, че тя изглежда сравнително добре, му бе достатъчен. Трябваше да е така, защото ако не бе така, щеше да се окаже, че гони една химера. Бен беше мъртъв. Отговорността бе изяло нейна. Не можеше да се поддаде на желанието си към Райдър, затова бе най-добре да не позволява нещата помежду им да се развиват. А и той не беше нито влюбен, нито увлечен по нея. Неговото е просто едно силно желание, което го владееше още от времето, когато тя бе тийнейджърка, и което тя споделяше с жар.

На следващия ден се върнаха къщи. Райдър остави Айви пред къщата на майка ѝ.

— Ще се справиш ли до офиса утре? — попита я тихо той.

— Да — отвърна тя. — Ще бъда там точно в осем и тридесет. Много ти благодаря за пътуването — добави официално тя, без да смее да срещне очите му. — Беше ми много приятно.

— Докато аз не съсипах нещата — добави той, лицето му бе строго, а очите — студени. — Е, тук поне ще бъде по-лесно. Наоколо има много хора и те ще ме държат настрана.

Тя го гледаше любопитно и понечи да заговори.

— Просто забрави — каза предизвикателно той. — Ще се видим утре.

— Добре. — Беше очевидно, че той бързаше да си тръгне. Тя слезе, а той остави сака ѝ на верандата. Остана колкото да поздрави Джийн, след което се качи в колата си и бързо подкара.

— Добре ли прекарахте? — попита усмихнатата Джийн, след като топло прегърна дъщеря си.

— Трябваше да работя, мамо — напомни ѝ Айви. — Не съм била във ваканция. Но да, прекарах добре.

Джийн не попита нищо повече, а и Айви не сподели никакви подробности. Наистина не ѝ се говореше за изминалите дни.

На следващата сутрин Райдър бе помолил една от секретарките да помогне на Айви да навлезе в работата, а той отдели време, за да ѝ обясни някои по-важни въпроси. Поне можеше да говори с него, което бе истинско постижение.

— Знам, че работата сигурно ти се струва доста — каза той, когато тя най-сетне разбра какви са задълженията ѝ. — Но отначало ще можеш да разчиташ на помощ, а после ще свикнеш.

— Разбира се — съгласи се тя.

Беше облякла скромен костюм с розова блуза, а косата ѝ бе вдигната на кок. Изглеждаше елегантна като истинска професионалистка.

— Много ми харесваш в розово — отбеляза разсеяно той и светлите му очи обхванаха с поглед бистрата кожа и наситената розовина на плътните устни. — Наистина си хубава.

Тя се изчерви и по бузите ѝ плъзна руменина, но му се усмихна. Той се извисяваше над нея, едър, силен, впечатляващо мъжествен. Очите ѝ се спряха на широките изваяни устни и на Айви ѝ се прииска да ги почувства върху своите. Неочаквано избликналото желание накара сърцето ѝ да изпърха.

— Благодаря ти — отвърна задъхано тя.

Той не можеше да откъсне очи. До тази жена се чувстваше безпомощен. А в същото време тя го караше да се чувства огромен и силен. Въздъхна дълбоко заради собствената си уязвимост.

— Да не би да съм направила нещо не като хората? — уплашено попита тя.

Когато Райдър се мръщеше така, другите секретарки се свиваха притеснено.

— Какво искаш да кажеш? — попита разсеяно той.

— Гледаш ме лошо и си намръщен.

— Така ли? — Той сви рамене и избегна погледа ѝ. — Надявам се не си забравила, че има събрание на борда.

— Мисля, че ще се справя — отвърна тя. Тъмните ѝ очи бяха готови да го изядат, но тя бързо ги сведе. — Благодаря ти за помощта.

— Удоволствието беше мое. — Понечи да мине покрай нея, но спря рязко и я погледна право в очите. Беше облечен в тъмен костюм от три части, не носеше шапка и приличаше на истински бизнесмен. Платът на костюма беше скъп и много му отиваше. Айви едва се сдържа да не изстене на глас, забелязала мъжкото съвършенство на любимия си.

— Бих те завел на обяд — каза тихо той, — но веднага ще плъзнат слухове.

— Така е. — Тя се усмихна срамежливо. — Благодаря ти за предложението.

— В събота трябва да дойдеш.

— Защо? — попита тя, учудена от внезапната промяна на темата.

— Ще има крокети от съомга — отвърна простичко той.

— Искаш да кажеш като в онзи филм на Уолт Дисни ли? Ким Сун започна и вече няма начин да го спреш — предположи тя през смях.

— Именно. Трябва да го научиш как се прави и нещо друго, преди да са ми поникнали перки и хриле.

— Добре.

— Няма ли да възразиш? — учуди се той.

Тя поклати глава.

— Ким Сун е невероятно схватлив ученик. Харесва ми.

— И той те харесва. — Издаде някакъв дълбок звук и се усмихна едва-едва. — Ще се видим по-късно.

Той си тръгна, а тя остана загледана след него. Това бе най-неразгадаемият мъж на света. Струваше ѝ се толкова самотен. Дори и в тълпата, дори в офиса той се държеше резервирано. Зачуди се дали някога ще успее да се доближи до него и да го опознае истински.

Една от секретарките я повика и тя забърза, за да обясни за проекта в Аризона, като си наложи да остави мислите за Райдър на заден план.

Та нали бе тук, за да работи, не да мечтае за шефа си.

ПЕТА ГЛАВА

Добре че Айви обичаше да пътува, защото още на следващата седмица Райдър трябваше да лети за Джаксънвил. Взе Айви със себе си и се настаниха в апартамент в луксозен хотел на реката Сейнт Джонс. Пиколото дойде чак до колата под наем, която Райдър бе наел на летището, взе багажа им и го отнесе до апартамента. Айви не бе свикала на такова обслужване, но за Райдър то очевидно бе нещо напълно обикновено. Това бе една от многото разлики между нейния начин на живот и неговия.

Хапнаха в ресторант малко по-надолу по улицата, на която бе хотелът, великолепно заведение, интериорът сякаш издялан в гигантско дърво. Хапнаха най-вкусните морски деликатеси, които младата жена някога бе опитвала, а пък обслужването беше безупречно. На връщане с Райдър се разходиха покрай реката, той си остана смълчан и умислен, както беше още от пристигането им. И двамата бяха в спортно облекло — той в тъмни панталони и бледо жълт пуловер, а тя с кремава рокля и винен шал. Зачуди се колко ли други жени е водил тук, защото познаваше всичко наоколо. Не посмя да му зададе толкова личен въпрос.

Двойка с три малки деца се приближиха и докато ги наблюдаваха, спретнато облеченото момченце неочаквано се втурна към водата. Майката изписка, но Райдър се оказа по-бърз от доста пълния баща. Хвана момченцето и го вдигна в едрите си силни ръце, а след това с усмивка го отнесе при ужасените му родители.

— Доста е бърз — обърна се той към двойката, които бяха по-близо до възрастта на Айви, отколкото до неговата.

— Нямате представа колко! — разсмя се от облекчение майката. — Много ви благодаря! Нямаше да успеем да го настигнем навреме.

— Май трябва да поотслабна някой и друг килограм — обади се и бащата и също благодари. Пое гърчещото се дете от Райдър. Момченцето имаше руса коса, сини очи и палава усмивка. Продължаваше да се гърчи в напразен опит да се измъкне отново.

— Риби — обърна се към баща си малкият. — Мама каза, че в реката има риби. Искан да ги видя.

— Почти успя, тигърче — измърмори Райдър и се усмихна нежно на детето. — Засега е най-добре да се ограничиш с аквариумите.

— Ще внимавам — обеща баща му. Поздрави Айви, когато тя се приближи, а очите му бързо оцениха стройната ѝ фигура. В следващия момент забеляза как Райдър се стегна и побърза да насочи вниманието си към застрашително намръщения по-възрастен мъж. — Дватама с жена ви във ваканция ли сте? — Попита той и се покашля нервно.

— Ваканция по работа — отвърна соннато Райдър преди Айви да обясни на мъжа. Прегърна я през слабите рамене и я привлече до себе си. — Крайно време е да се заемем със задълженията си. Лека нощ.

— Лека нощ — отвърнаха двамата непознати. Райдър ги наблюдаваше, докато се отдалечаваха и на светлината на уличните лампи Айви забеляза гняв по лицето му.

— Какво има? — попита тя. — Изглеждаш ми раздразнен.

— Ти не забеляза ли, че той те събличаше с поглед? — попита подигравателно той с известно негодувание. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ, но в сумрака тя така и не разбра какво показва изражението му.

— Райдър, та той имаше три деца... — опита се да протестира тя.

— Той е мъж, нали? — попита той. Пое си бавно дъх. Нещата просто излизаха от контрол. Не можеше да си позволи да проявява подобна ревност, за да не я изплаши.

Той изпъна рамене.

— Но пък момченцето беше много симпатично — каза той, за да смени темата. — Голям образ.

— Обичаш деца, нали? — попита го тя и му се усмихна. Нямахше нищо против, че я е прегърнал през рамото, а и той не се отдръпна. За нея бе удоволствие да усеща топлината му, да равнява крачките си по неговите, докато се разхождаха по широкия тротоар, покрай фучащите коли.

— Да, обичам ги. — Погледна я. — Ти наистина не знаеш много за мен, нали? — попита той.

— Знам какво обичаш да ядеш, че изкарваш много пари, че имаш голямо сърце. — Усмихна се притеснено. — Само че истината е, че не знам много за теб. — Освен, че те обичам, бе готова да добави Айви.

Той спря и я обърна към себе си, едрите му длани нежно положени на раменете ѝ, докато нощните светлини на Джаксънвил хвърляха отблясъци върху тях, а шумът от преминаващите коли изведнъж изчезна.

— Престани да бягаш — каза неочаквано той.

Не виждаше добре очите му в мътната светлина. Искаше ѝ се да види изражението в тях, защото гласът му ѝ се стори необичаен.

— Аз... Не те разбирам — заекна тя.

— Напротив, разбираш много добре. — Гърдите му се надигаха и спускаха тежко. — Айви, знам, че те нараних преди години. Но сега вече си по-възрастна, разбираш по-добре, че мъжете не мислят много разумно, когато са възбудени и разочаровани.

Топлината от дланите му ѝ действаше като опият. Тя бе вдигнала поглед към него и ѝ се искаше да направи една-единствена крачка, за да притисне тяло към неговото. Колко ѝ се искаше той да я прегърне, за да утоли пламналото в гърдите ѝ желание. Бен никога не я бе карал да се чувства объркана и очарована, както бе с Райдър.

— Това се случи преди много години — въздъхна тя, избирайки внимателно думите. Забоде поглед в пуловера му. — Райдър... все още е... рано е.

— Пак Бен, така ли? — Ръцете му я стиснаха по-силно. — Мили боже, ще го избия от главата ти!

Наведе се и намери устните ѝ със своите. Едва издържаше на докосването на това меко топло тяло в прегръдките си. Простена до устните ѝ и я повдига до себе си, наслаждавайки ѝ се в тишина, докато ударите на сърцето ѝ заглушиха шума от уличното движение.

Айви усети как изгаря, подвластна на целувката и ѝ се прииска да се предаде в плен на всички останали чувства, които той бе събудил. Но той така и не ѝ даде възможност да отвърне на ласката. Когато усети, че ръцете му потръпват, тя се отблъсна от раменете му. Страстта на мъжа я плашеше, защото в нея имаше нещо неукротимо. Натрапчиво също както при Бен...

Райдър я чу да произнася името на другия мъж и се отдръпна рязко. Лицето му изведнъж стана строго.

— Дяволите да го вземат Бен! — изръмжа той.

Обърна ѝ гръб и натъпка ръце в джобовете си. Подивялото му сърце го задушаваше. Целият гореше, а тя викаше Бен, мислеше за Бен. Искеше му се да удари нещо.

Айви разбра твърде късно какво е направила. Не бе имала намерение да произнася името на починалия си съпруг, но необузданата страст на Райдър бе извикала кошмарните спомени.

Пристъпи към него, но той нямаше сили да я погледне. Посегна и нежно докосна гърба му точно над колана. Той се стегна, почувствал лекия допир.

— Знам какво си мислиш — започна тихо тя. — Уверявам те, че грешиш. Не беше заради...

Огромен трактор с ремарке издрънча и заглуши думите ѝ. Райдър отново бе поел напред към хотела, стиснал я за лакътя.

— Райдър — опита се отново да обясни тя, когато бяха във фойето.

Той ѝ подаде ключовете за апартамента.

— Можеш да се качваш — нареди троснато той. — Трябва да отида до едно място.

Преди да успее да каже и дума, той бе тръгнал към фойето, без да я е изслушал и без да ѝ е дал възможност да обясни недоразумението. Айви вдигна ръце и се упъти към апартамента.

Може би съдбата им бе отредила да са разделени, мислеше си тя, докато лежеше, а сънят бягаше от очите ѝ. Толкова много ѝ се искаше да се отдаде на Райдър, да бъде близо до него, да го обича. Но така и не успяваше да разбере причината за гнева му, проявената към нея грубост. Той нямаше как да знае, че когато ставаше груб, ѝ напомняше за Бен, а тя не смееше да му го каже. А докато съществуваха тайни помежду им, за любов не можеше и дума да става.

Тази нощ старият кошмар се върна отново. Бен се бе надвесил над нея, разтърсваше я и я обвиняваше, че го мами с Райдър. Съблече я, като през всичкото време се заливаше в пиянски смях и я насили върху матрака, а ръцете му ѝ причиняваха болка. Лъхаше на уиски и тя се разпищя.

— Айви, събуди се!

Тя потръпна щом усети истински ръце, които я разтърсваха и се опитваха да я изтръгнат от кошмара. Тя се стресна, отвори широко очи,

пълни със сълзи, цялата потна, бялата нощница смачкана.

— Добре ли си?

Вече не съм, прииска ѝ се да каже. Бил си е легнал, ако можеше да прецени по долнището на светло синята копринена пижама, смъкнала се ниско на ханша му. Нагоре тялото му бе голо, гърдите му бяха покрити с гъсти черни косъмчета, от които тя не успяваше да откъсне поглед. Косата му бе разрошена, лицето му бе строго, докато я наблюдаваше.

— Пищеше така отчаяно — измърмори той, погледът му бе привлечен от тъмните зърна, набъбнали под прозрачната нощница. Беше подпрял ръце на тесните си бедра. Тъмните косми по гърдите се стесняваха при плоския стомах и се скриваха под долнището на пижамата. Изглеждаше едър, сексапилен и опасен, както бе застанал над леглото ѝ и тя усети, че устата ѝ пресъхва. Невероятно как полуголото му тяло ѝ въздействаше, като знаеше, че никога не ѝ бе приятно да гледа голия Бен. Но с Райдър бе различно. Потръпваше само като го зърнеше. Намръщи се. Да не би той да знаеше?

Притеснено вдигна сънените си очи към него.

— Сънувах кошмар — призна тя.

Той кимна.

— Доколкото разбирам участваше и Бен.

— Да.

— Наистина не мога да повярвам, че толкова си държала на него, след всичко, което ти е причинил.

Тя сведе очи към голите му гърди, наслаждавайки се на съвършенството им.

— Той ми беше съпруг — отвърна с дрезгав глас тя. — Трябваше да му бъда вярна, ако не друго.

Той понечи да заговори, но думите го задушиха.

— Дори и след смъртта му ли? — попита натъртено той.

Тя затвори очи. Как да му признае, че чувствата ѝ към него бяха виновни за всичко, което стана с Бен и с брака ѝ? Просто не можеше да го признае.

— Ставай — нареди неочаквано той и прокара раздражено ръка през разрошената си коса. — Ще ти сипя нещо за пиене.

Знаеше, че той вече е пил бренди. Но тя не обичаше алкохола. Причиняваше ѝ прекалено много болка.

— Знаеш, че не пия — започна тя.

Той я погледна вбесен.

— Аз пък пия, когато има случай. А ти не се опитвай да ми кажеш, че нямаш нужда от глътка-две, за да заспиш. Хайде, ела.

Тя стана, въпреки че нямаше никакво желание. Нямаше халат и се поколеба, застанала притеснено до леглото в тънката памучна нощница, която очертаваше гърдите ѝ, нищо че стигаше чак до глезените. Дългата ѝ коса се стелеше по голите рамене и тя приличаше на паднал ангел.

— Ще се постарая да не те зяпам — обеща тихо той.

Обърна се и тя го последва към съседната луксозна стая, където имаше канапе, столове и масичка за кафе.

Райдър сипа бренди в две тумбести чаши и ѝ подаде едната, а след това се настани до нея на канапето. Тя се бе свила в единия ъгъл, подгънала крака по себе си.

— Все още ли се страхуваш от мен? — попита той и се отпусна в другия край на канапето. — Не съм по-опасен от другите мъже. Както и да е, аз обаче трябва да чуя думите от устата ти. Така вече по-сигурна ли се чувстваш?

Тя забодде поглед в чашата и бледо кехлибарената течност. Сигурно бе нещо рядко и скъпо, но това не я интересуваше. Когато Бен решише да се налива и най-обикновен бърбън му вършеше работа.

— Страхувам се от повечето мъже — отговори след малко тя. Кошмарът я бе оставил слаба и в този момент не можеше повече да се преструва. — Опитай се да живееш с ежедневни заплахи и насилие три дълги години и ще те питам как ще се чувстваш.

Той стана по-сериозен.

— Знам, че те е удрял поне веднъж — сподели напрегнато той. — Само слепец не би забелязал синините. Вече ти казах, че затова стоях настрана. Бях готов да се закълна, че си лудо влюбена в него. Много добре знам, че жените често си затварят очите за недостатъците на мъжете, които обичат.

Тя не знаеше как да се справи. Той имаше напълно погреша представа за верността ѝ към Бен, но имаше неща, които не би посмяла да му признае. Докато се колебаеше, отпиваше от брендито и мълчанието помежду им се проточи. Райдър запали цигара и я изпуши,

протегнал крака на масичката. Изглеждаше уморен. И сигурно беше, защото живееше двойно по-забързано от останалите хора.

Айви въздъхна. Вкусът на алкохола не беше неприятен, но тя не бе свикнала да пие и ефектът не ѝ хареса особено. Скоро главата ѝ започна да се върти и тя се усети лека и въздушна.

— Ами ако не беше стоял настрани, Райдър? — попита тя и вдигна очи към неговите.

Лицето му се изопна. Той допи брeндито и загаси недопушената цигара.

— Ако мислиш, че ще можеш да заспиш, най-добре да си лягаш — каза той и се изправи.

Тя също се изправи и се олюля под въздействието на алкохола. Той бе значително по-висок, когато тя не бе на токове. Поколеба се пред него и се загледа в мъжа, пленена от мъжествеността му.

— Бен бе съвсем бял, когато се съблечеше — каза тя вече напълно замаяна.

Райдър стисна зъби.

— Прекарвам доста време по обектите.

— И той също — изтъкна тя.

— Бен беше светъл, докато аз не съм. Почернявам лесно. Айви...

Тя колебливо докосна гърдите му. Пръстите ѝ бяха хладни, но парнаха кожата му като огън. Цялото му тяло се стегна и той понечи да отдръпне ръката ѝ. Не намери сили да я откъсне от гърдите си. Женският ѝ аромат погали ноздрите му и той вдъхна дълбоко цветния мирис на чисто и свежо.

— Недей — предупреди я тихо той. — Не искам да стане, когато си така замаяна.

Тя бавно си пое дъх.

— Ще бъде също като едно време — отвърна дрезгаво тя. — Ти ще ме обвиниш, че се опитвам да те отблъсна, въпреки че си този, който ме отблъсква. — Макар и пийнала, усети, че той се кани да я отблъсне и очите ѝ се напълниха със сълзи. Притисна длани към косматата му гръд и долови отсечените удари на сърцето му под топлите мускули. — Защо? — прошепна тя.

— Защото никога не попадаме на подходящото време и на подходящото място — отвърна гневно той. Хвана ръката ѝ и я постави върху твърдото мъжко зърно, където ясно се чувстваха ударите на

сърцето му. — Почувствай ме — прошепна грубо той, а свободната му ръка сграбчи дългата ѝ коса и я дръпна назад, така че очите ѝ срещнаха неговите. — Почувствай какво ми причиняваш. Не познавам друга жена, която да може да ме извади от равновесие като теб.

— Това ли е всичко? — попита тъжно тя. — Просто... желание?

Очите му горяха и той бързо губеше контрол. Трябваше да я изведе от тази стая, докато все още можеше.

— Знаеш какво е отношението ми към обвързването, нали? — отвърна той.

— Ти не искаш обвързване — каза тя. — Никога не си искал. — Сведе очи и отдръпна ръка от тялото му. — Моля те да ме извиниш, но съм малко пияна.

— Ти си много пияна — поправи я той. — И е крайно време да си лягаш.

— Май не си чак такъв стоик какъвто изглеждаш — изтъкна нежно тя.

Очите му потъмняха.

— Изобщо не съм стоик — призна той. — Но нямам намерение да се възползвам от теб.

— Имам доста странно усещане в краката — измърмори тя и едва сподави кикота си.

— Нищо чудно.

Тя си пое дълбоко дъх и усети как светът се завихря около нея.

Райдър я улови, преди да падне и я отнесе в спалнята. Тя бе толкова лека, а когато я положи на леглото едва се въздържа и с мъка се отдръпна. Издърпа завивката и я метна върху нея чак до врата. Приличаше на ангел, както бе отпусната, черната ѝ коса объркана около нежното лице, очите ѝ затворени, дългите мигли разпращаха сенки по сметановите бузи. Тя бе най-красивата жена, която някога бе виждал и той я обичаше до полуда. Но тя все още страдаше за покойния си съпруг, а той нямаше никакво намерение да си съперничи с един призрак. С груба ругатня Райдър се изправи и излезе от стаята.

На следващата сутрин, за пръв път от години, той се успа. До късно през нощта не успя да заспи, измъчван от желание към Айви. Когато влезе в хола на апартамента, Айви вече бе поръчала закуска, очевидно донесена преди малко, защото тя си сипваше димящо кафе.

— О — изрече притеснено тя. — Тъкмо се канех да те викна.

Поне така се бе надявала да постъпи. Имаше доста смущаващи спомени от предишната вечер. Приглади кремавата блузка, пусната над черния панталон с нервно движение.

— Хайде да похапнем нещо — каза той. — След това можем да отидем да разгледаме Сейнт Огъстин.

— До Кастило де Сан Марокс ли? — попита обнадеждена тя.

— Точно там — той кимна. — И до музея Рипли, ако искаш.

Тя му наля кафе и му подаде чашата, очите ѝ бяха съсредоточени в синята карирана риза, разтворена на врата. Цветът много отиваше на светлите му очи, а гърдите му ѝ се сториха изключително примамливи. Спомни си, че го бе докосвала там и отново се смути. Нямаше ли най-накрая да се научи да не му се хвърля на врата? Бавно отпи от кафето.

— Съжалявам за снощи.

— Сигурно — отвърна той остро. — Главата боли ли те?

Тя се намръщи.

— Малко. Изпих два аспирина.

Похапна препечена филия, но нищо повече. Не е лесно да ядеш, когато си махмурлия. Сама го разбра и то по трудния начин.

— Не съжалявам, че се напих — започна тя.

— Ако смяташ да се извиняваш за друго, просто не си прави труда — каза той, без да я поглежда. — Довърши си кафето и да вървим.

Началото не беше особено обещаващо, но поне нямаше да се задълбочават над поведението ѝ.

Той караше по дългата крайбрежна улица към Сейнт Огъстин, най-старият град в страната. Великолепното старинно укрепление силно впечатли Айви. Бе разположен срещу залива Матанзас на седем километра от Атлантическия океан. Каменните стени бяха сиви и загладени с годините. Туристите можеха да влязат по дървен мост.

Историята на това място бе свързана и с Испания, и с Франция, и с Великобритания, докато най-сетне, през 1672 година, се превърне в неделима част от историята на Съединените щати. Айви бе прочела туристическата брошура и бе научила доста за старата крепост. През 1513 година Поне де Леон бе акостирал тук. Нарекъл тази земя за Испания, но през 1564 година французите завладели мястото и построили селище. То било разрушено от испанците на следващата година и те основали град Сейнт Огъстин.

Основната крепост от настоящия Кастило де Сан Маркос бе завършена през 1695 и с течение на годините са били построени няколко защитни съоръжения. През 1825, обаче, името на форта е било променено на Форт Марион и се запазило така до 1942, когато било възвърнато оригиналното име. Укреплението е устоявало на множество атаки. През 1702 година испанците са били обсадени от жителите на Каролина в продължение на петдесет дни и в резултат бил разрушен целият град — всичко, с изключение на крепостта, която след това останала единствената сграда наоколо.

Айви бе прочела в друг справочник, че в края на 1800 година, гордите апахи Чирикахуа били затворени тук след неуспешното въстание на Джеронимо. Докато обикаляха старинната сграда, Айви се опита да си представи как апахите, обитатели на пустинята са се чувствали във влажните килии. Като изключим малкия двор, потънал в зеленина, обграден от всички страни от стени, човек виждаше единствено небесната синева над себе си. Тя затвори очи и се опита да си представи как испанците в ризници се разхождат напред-назад, последвани от първите американци, защитници на укреплението. Историята властваше на това място, а ако съществуваха призраци, то те със сигурност обитаваха тази крепост. Колко много спомени са запазени тук, каза си тя.

Потръпна и заради атмосферата, и заради хладната мъгла. Не си бе взела палто, но Райдър неочаквано свали мушаменото си яке и нежно я наметна през раменете, за да го закопчае на реверите.

— Доста хладно става — отбеляза той. — Дори не си бях представял, че вятърът може да започне да пронизва така.

— На мен ми беше добре — отвърна тя. — Само че ти ще измръзнеш — опита се да протестира тя и вдигна към него лъскавите си тъмни очи.

— Господи, не ме гледай така, когато около нас има хора — изпъшка той. Ръцете му все още стискаха реверите на якето и я завиваха в него, а зад тях група възрастни хора следваха стъпка по стъпка пътеводителя из каменните стени.

Айви бе очарована от въздействието, което имаше върху него. Стори ѝ се опияняващо и толкова сладко, че може да го възбужда, затова не се сдържа и опита отново. Помръдна едва-едва, колкото да отрие ръката му в гърдата си. Очакваше той да изпусне якето.

Но той успя да го задържи. Светлите му очи задържаха нейните, докато вятърът ги блъскаше на пориви, а мъглата се събираше и заглушаваше неспирния глас на гида. Погледът на Райдър се плъзна по якето, а ръцете му се спуснаха надолу и погалиха втвърдените зърна, а след това продължиха толкова нежно, че коленете на Айви омекнаха.

Очите му се вдигнаха към нейните и тя долови тежката му въздишка.

— Не бива... Ти не бива да го правиш — пошепна немощно тя. — А аз не бива да ти позволявам.

— Тогава ме спри — предизвика я тихо той. Погледна над рамото ѝ. Гидът продължаваше напред и групата се отдалечаваше, въпреки че все още бяха на същото ниво близо до една от бойниците, издигнати от каменни блокове.

Младата жена долови ударите на сърцето си. Потръпна и пристъпи напред, за да положи длани на широките му гърди.

— Райдър — прошепна тя, без да крие копнежа си.

Той разбра, че тя се предава и не може да скрие учудването си. Бе толкова уязвима, че той не можеше да си позволи да се възползва от момента на слабост. Господ му бе свидетел, че бе положил всички усилия да се държи настрана, особено след като знаеше, че тя продължава да скърби за Бен. Но в този момент повече не можеше да издържа. Близостта ѝ му действаше като наркотик. Трябваш да се спре.

— Не мърдай — прошепна той. — Ако извикаш, веднага ще съберем публика.

Зачуди се какво ли иска да каже, докато усети как ръцете му бавно разкопчават блузата. Би трябвало да се отдръпне, знаеше, че така е правилно, но пък бе толкова хубаво. Усети ръката му по голата кожа и потисна възкликанието си.

Той вдигна глава и я погледна, а след това проследи с поглед отдалечаващите се туристи. Кръвта му вече кипеше, а това никак не му помагаше. Но пък тя бе толкова покорна и сладка, а той отдавна изпитваше нетърпим глад към нея. Очите му се спряха на сметановата кожа. Разтвори блузата и остана вгледан в тъмните зърна, а всяка черта по лицето му се обтегна.

— Райдър — прошепна немощно тя.

— Съвършена — изрече с усилие той. — Нощем лежа буден и мечтая за теб, виждам гърдите ти набъбнали, зърната твърди под

устните ми...

Тя едва се сдържа да не извика, докато той обрисуваше тази картина. Потръпна силно.

— Да, знам, че ще ти хареса — продължи с дрезгав глас той. — И на мен. Но ако сега се наведе и те вкуса, ще загубя цялото си самообладание. А мисля, че и ти също. Не сме дошли тук, за да се превърнем в туристическа атракция.

Тя отвори устни и дъхът ѝ изскочи в накъсана въздишка. Светлите му очи се спряха на разголените гърди и в тях проблеснаха искри.

— Имам чувството, че усещам вкуса ти, Айви — изпъшка той.

Тя нетърпеливо се притисна към него и потръпна, когато ръцете му я обгърнаха и привлякоха към широките гърди.

— Господи, какъв момент да избликне цялото това желание — прошепна до ухото ѝ той. Ръцете му стиснаха раменете ѝ. Туристите бавно слизаха по стълбите и той отправи мълчалива благодарност към небето, защото тялото му отказваше да го слуша.

Премести я едва забележимо, така че да успее да вмъкне ръцете си между тях. Плъзна длани под блузата и започна да гали вече набъбналите ѝ гърди. Устните му докосваха слепоочието ѝ, челото, нежно и леко, а тя се бе отпуснала послушно в ръцете му и се наслаждаваше на ласкавите му пръсти.

Райдър усети трепета ѝ, но тя се притискаше към него, не се опитваше да го отблъсне. Сякаш бе пиян, повлиян от брендито от предишната вечер.

— Погледни ме — настоя тихо той. — Искам да виждам очите ти, докато те докосвам.

Тя го послуша и замъглените ѝ очи срещнаха неговите. Изхлипа, когато ръцете му станаха по-смели и настойчиви, а палците му притиснаха твърдите зърна.

— Някой ще ни види — успя да прошепне неуверено тя.

— Няма — увери я той. — Те вече си тръгват.

Наистина си тръгнаха. Възрастните туристи слизаха след гида по стълбите, а Айви и Райдър останаха сами сред крепостта над залива.

— Най-сетне сме сами — прошепна той и сведе глава.

Тя усети нежното докосване на устните му върху своите. Този път не усети сила и настойчивост. Устните му дразнеха нейните в

надвисналата тишина и я призоваваха да го последва, да помоли за по-властна, по-настойчива целувка. Той бе всичко за нея, а тя не искаше нищо повече, освен да остане близо до него и то завинаги.

Ръцете ѝ плъзнаха под неговите и го обгърнаха, за да ѝ е по-лесно да се притиска. Той спусна пръсти към бедрата бавно и чувствено, а от устните ѝ се изтръгна тих стон. Той бе болезнено възбуден и тя усещаше горящата му плът до корема си. Но дори и това ѝ бе приятно.

Райдър се зачуди, че тя не се опитва да се отдръпне. Вдигна глава, за да се вгледа в очите ѝ и нарочно отри бедра в нейните.

— Чувстваш ли ме? — попита настойчиво той.

— О, да. — Тя вдигна поглед към него, леко поруменяла от чувствената весела усмивка, която бе плъзнала по лицето му.

— Да благодариш на ангела си хранител, че не си сама в онзи апартамент. Точно това ме подтикваше да направя през цялата изминала седмица, всеки път, когато ме погледнеше по този начин.

Не това искаше да чуе тя. Пребледня, щом разбра, че той си мисли, че тя го е съблазнявала. Нима си мисли, че е чак толкова безсърдечна?

— Ти започна всичко — обвини го тя безпомощно.

— Не, ти го започна — поправи я той. Отдръпна се, очите му отново спрели на гърдите ѝ. — И сутиен нямаш. Това заради мен ли е, или за да е по-лесно да те докосвам?

Тя се изчерви и събра блузата пред себе си, опитвайки се да я закопчае с трепереци ръце. Той винаги намираще начин да я обвини, когато нещата излизаха от контрол. Нима нямаше представа защо все това се случва?

Мъжът се отдръпна от нея и запали цигара, загледан към залива. Очевидно все още се измъчваше. Как бе възможно да му позволява тези ласки, чудеше се той. И изведнъж ужасно подозрение се зароди у него.

— Сексът липсва ли ти? — попита рязко той и се обърна рязко, без да се старее да прикрива, че я смята нея за виновна.

ШЕСТА ГЛАВА

На Айви ѝ трябваше минутка, за да се начуди на мъжката глупост, преди да се замисли сериозно над въпроса. Дали наистина сексът ѝ липсваше, при положение, че той за нея беше омразно отвратително мъчение, което я оставяше унижена и разранена.

Тъмните му очи не се откъсваха от нейните, а треперещите му ръце обгърнаха раменете ѝ с якето. Как можа да зададе подобен въпрос след този прелестен миг на интимност, който бяха споделили? Всеки път, когато я докоснеше, губеше ума си.

Тя се приближи до края на стената и се подпря на нея, загледана към виещите се каменни стени, обрасли с треви.

Той също се приближи, запалил цигара, но така и не я погледна. Не си бе сложил шапка и от влагата косата му изглеждаше значително по-тъмна.

— Ти... Притесняваш ме — призна грубо той.

— Забелязах. — Айви прокара пръсти по грубите обветрени камъни, усетила мириса на влага навсякъде около себе си. — Кажи ми защо губиш самообладание всеки път, когато ме докоснеш?

Той изпусна дима от цигарата и очите му се присвиха към хоризонта.

— Желая те.

Ноктите ѝ се забиха в камъка.

— Да, знам — призна тихо тя. — Само че това не обяснява нещата.

Той сведе поглед към нея.

— Наистина беше много отдавна, но ти сигурно си спомняш, че за малко не те насилих онази нощ, когато беше на осемнадесет.

— Спомням си. — Тя затвори очи. — Но въпреки това все ме отблъскваш.

Той се обърна към нея и стисна зъби, преди да заговори, а очите му бавно и дръзко се плъзнаха по тялото ѝ.

— Така трябва — каза остро той. — Господи, само пет секунди след една целувка и двамата с теб ще бъдем любовници. Или смяташ да се преструваш, че не си забелязала?

Не можеше да се отрече. Проследи с пръст камъка и се опита да диша нормално.

— Правя го за твое добро — каза грубо той. — И двамата сме наясно, че ти не си готова за физическа близост с мъж. Не и след като все още сънуваш кошмари, че си предала Бен.

Искаше ѝ се да чуе от него повече от това, въпреки че бе трогната, че чувствата му не се бяха променили толкова години. Значи оставаше сега или никога. Трябваше да се довери на късмета си и да му разкаже истината за брака си. Може би ако той разбере защо тя се държи така, двамата можеха да обърнат нова страница.

Тя отметна назад дълъг черен кичур.

— Кошмарите не са, че съм предала Бен — призна с дрезгав глас тя.

Той стаи дъх.

— Тогава за какво са? — попита Райдър.

— Той ме нараняваше физически — обясни нервно тя. Очите ѝ се преместиха към гърлото му.

За пръв път му се доверяваше, въпреки че му разказваше нещо, което вече му бе известно. Но поне бе някакво начало. Но и той си имаше свои тайни, за които тя нямаше представа. Тайни, които бяха свързани с живота и смъртта на Бен. Носеше в сърцето си много вина, с която все още не бе успял да се справи. Всеки път, когато докоснеше Айви, вината се връщаше с нова сила и това бе другото, което го подлудяваше. Но на първо място бе отчаяната му любов към нея, така завладяваща, че го оставяше без дъх. Искаше да сподели тази любов с нея, искаше взаимност, защото знаеше, че това ще се превърне в най-ценното преживяване в живота му. Но то бе възможно единствено, ако Айви го обичаше. Нямаше да може да я люби, ако тя не го дареше с обичта си. Тъкмо това го спираше всеки път. Това го измъчваше.

Ето че сега тя признаваше, че бракът ѝ съвсем не е бил съвършен. Любовта ѝ към Бен бе помогнала да се задържат заедно, въпреки жестокостта, която той не бе сдържал. Болеше го като си представяше колко груб е бил другият към нея. Тя бе мила и нежна жена. Но ако не бе собственото му нетактично отношение, когато тя бе

на осемнадесет, мъката, която Бен ѝ бе причинил никога нямаше да бъде изпитана. Можеше да обича него, вместо Бен, но той се бе отдръпнал, защото бе преценил, че е прекалено млада за брак. Не можеше да мисли за това, без да се укорява отново и отново.

— Предполагам, че не си имала представа, че той пиеше дори когато се оженихте — попита той, опитвайки се да подбере внимателно думите си.

— Съжالياвах го — каза тя. — Той беше мил, приятен човек и бе спръл да пие, както сам казваше, завинаги. Мислех, че ще му помогна да устои. — Засмя се горчиво. — Нямах никаква представа в какво се забърквам. Все си въобразявах, че нещата ще се подобрят, но те ставаха по-зле.

— Съжالياвам — каза той, без да крие съжалението си.

— Аз също — отвърна тя. — След като вече бях стъпила в капана, нямаше мърдане, нямаше как да избягам, защото той щеше да тежи на съвестта ми. Просто изстинах към всичко. — Тя се поколеба. — И все още съм студена в много отношения. — Пое си дълбоко дъх. — Не можех да имам връзка с теб, Райдър. Едното желание просто не е достатъчно — успя да признае тя, опитвайки се да не си представлява колко красиво и прекрасно преживяване би била любовта с него, ако той я обичаше поне малко. Вдигна поглед, но не успя да разбере нищо от изражението му.

Той повдигна едната си вежда.

— Можеш и да се изненадаш, но и за мен не е достатъчно — изтъкна той. — Затова се опитвам да се държа на разстояние — прибави многозначително Райдър.

— Така ли? — Сама не разбираше защо се учудва. Все пак той никога не бе споменавал и дума за любов. Поне бе мъж на честта. Нямаше да я прелъсти просто за да задоволи физическите си нужди. Това я успокои и тя се отпусна.

Малко пресилена усмивка плъзна по изваяните устни на мъжа, когато забележа изражението ѝ.

— Не си представяй как се връзвам за леглото — измърмори той.

Шеговитата забележка бе типична за онзи Райдър, който познаваше от сутринта. Тя също се усмихна.

— А правиш ли го?

Той поклати глава.

— От самото начало ти казах, че отдавна не ми се е случвало да съм с жена. Не се шегувах. Вече съм надраснал любопитството си към противоположния пол. Както и да е — прекъсна мислите си той и отново погледна тялото ѝ, — истината е, обаче, че любопитството ми към теб така и не изчезна. Господи, колко обичам да те виждам без дрехи.

Тя поруменя и извърна лице.

— Не знам какво ми стана! — избухна тя.

— Не е станало нищо ужасно, малката ми — успокои я тихо той. Довърши цигарата си и я смачка с ботуш. — Самотата въздейства на всички. Не се притеснявай. И ти си човек. Също като мен. — Прегърна я братски през рамото. — Ще запазим нещата каквито бяха преди. Няма да те притискам, няма да има проблеми. Приятели сме толкова отдавна. Нека да не губим нещо толкова ценно.

— Не бих го понесла — призна тя, наслаждавайки се на близостта му. Тя въздъхна доволно. — Гидът каза, че долу има изложба на оръжия и снаряжение — напомни му тя. — Искаш ли да отидем и да ги видим?

Ентусиазмът ѝ бе заразен. Той тихо се разсмя.

— Защо не — отвърна той. — След това ще те нахраня с най-невероятните морски деликатеси.

— Страхотно! — Тя се оживи, докато слизаха по стълбите. Той също ѝ се стори в по-добро настроение, а думите му, в съчетание с по-спокойното му държание, я поуспокоиха.

Тя не обръщаше внимание къде стъпва и пропусна едно стъпало. До площадката долу имаше много стъпала още и щеше да падне лошо. Райдър се хвърли към нея и я улови, стисвайки я в силните си ръце.

— Господи, внимавай къде стъпваш! — възкликна гневно той.

Отначало тя долови единствено гнева му, а след това, щом стъпи здраво — и тръпките в ръцете му и забеляза, че е пребледнял.

— Благодаря — каза тя тихо.

Той я пусна рязко.

— Няма страшно. Просто внимавай къде стъпваш. Доста дълго ще падаш.

— Ще внимавам. — Усещаше ръката му над лакътя си и се усмихна на себе си. Добре ѝ бе да знае, че той държи на нея и не иска да се нарани.

Радостта, която я обхвана се задържа до края на деня. Обиколиха близкия музей Рипли, тя потръпна, когато видя експозицията на железните девици и китаеца с двата чифта очи. Хапнаха пържени картопки с риба в близък ресторант и се разходиха до малка аркада с магазин с коледни стоки, отворен през цялата година. Айви откри цял магазин с плюшени мечета, а Райдър веднага ѝ купи едно, което имаше живо лице и дълъг нос. Тя притисна плюшената играчка до гърдите си и двамата поеха към колата, паркирана до тротоара.

— Много ти благодаря — каза тя и се засмя, докато гушкеше мекото мече. — Цял живот съм искала да имам такова. Само че, докато бях малка парите все не ни стигаха и няха много играчки.

— Никой не би те нарекъл разглезена — изрече тихо той. Имаше желание да я защитава, да не откъсва очи от нея, докато притиска плюшеното мече. Спомни си колко бедни бяха семейство Макензи, когато се бе преместил в южна Джорджия с родителите и сестра си. Но пък Айви, също като майка си, винаги бе весела и жизнерадостна, въпреки че няха средства.

— Сега вече се чувствам разглезена — измърмори тя и прегърна мечето. — Благодаря ти, Райдър. Много ще се грижа за него.

— Удоволствието беше мое. — Изражението по лицето ѝ му бе достатъчно. Той се забавляваше, като знаеше, че тя толкова много харесва мечето. Трябваше да я убеждава да го остави на задната седалка, докато пътуват обратно към Джаксънвил.

Той имаше среща с бизнесмени вечерта, затова Айви си поръча салата специалитет на заведението и гледа повторението на стар филм по телевизията, а най-сетне си легна. Отпусна се върху кувертюрата с безценното мече до нея, надявайки се кошмарите да не я сподобят отново. Много ѝ се искаше да разкаже на Райдър за брака си, за истината с Бен, особено в леглото. Беше се опитала, но той смени темата, преди да успее. Може пък така да бе по-добре. Последното, което искаше от него, бе съжаление.

Отново си спомни целувката му в укреплението и страстният ѝ ответ на ласките му. Може би все пак не бе напълно фригидна. Поне това е някаква надежда. Затвори очи и се остави на спомените. Отново почувства очите му навсякъде по себе си, вкуси твърдите му устни, нежното докосване на силните ръце. Намести се върху кувертюрата, а нощницата се оплете около бедрата ѝ. Цялата гореше. Усещането беше

ново, изключително, а тя наблюдаваше вратата с надеждата Райдър да влезе. Но той така и не се показа, а възбудата, предизвикана от спомените най-сетне я изтощи.

Придърпа завивките, притисна мечето и затвори очи. Най-сетне се унесе и заспа, а кошмарът не се върна.

Когато Райдър се прибра, тя спеше дълбоко. Той отвори вратата на спалнята и се усмихна, щом забеляза, че е прегърнала мечето. Приблужи до леглото и усмивката му се стопи, докато се вглеждаше в спокойното лице. Дългата ѝ коса падаше на вълни около лицето. Гъстите мигли хвърляха сянка по румените бузи. Завивката бе придърпана над гърдите и той едва устоя на желанието да я отметне, за да я погледа отново. Всеки ден бе нова борба, за да устои и да стои настрана от нея. Обичаше я повече от живота. Нямаше представа колко още ще издържи.

Наведе се и с неизмерима нежност докосна затворените клепки. Тя се размърда, усмихна се и прошепна едно име.

Той бавно се изправи, а сърцето му блъскаше неудържимо в гърдите. На излизане затвори вратата, все още озадачен. Името, което тя бе промълвила, бе неговото.

На следващата сутрин се отправиха към дома, но той спря в Савана, за да купят на майка ѝ кутия бонбони от Ривър Стрийт. Разходиха се по калдъръмените улици, застлани с баласт, останал от корабите, спирали тук преди поколения, покрай статуята на момичето, което маха за сбогом. Айви никога не бе идвала в Савана. Огромните дъбове и пристанището я очароваха. Наоколо се тълпяха хора, а на Райдър му се искаше да останат сами. Имаше желание да поговори с Айви, но не и докато шофира. Да останат сами. Но разбира се. Как не се беше сетил?

— Искаш ли да слезем до плажа? — попита неочаквано той.

— През зимата! — възкликна тя.

— Зима е, наистина. Но пък е достатъчно топло, за да поседим на дюните и да погледаме океана.

Тя се разсмя. Това беше лудост.

— Добре. С удоволствие!

— Да вървим, тогава — каза той и я хвана за ръка. Поведе я обратно към колата, където мечето бе заело централно място на задната седалка и подкараха извън града към плажа на Савана. По това

време на годината нямаше много хора, но можеха да повървят и да гледат как вълните се разбиват.

Той я привлече към себе си близо до една дюна и вдигна част от мида. Днес и двамата бяха в дънки, но той бе със зелен пуловер, а тя — с бяла риза и сив пуловер. Невероятно, каза си тя, как цветовете, които подбираха винаги си отиваха.

— Айви, разкажи ми за Бен — помоли неочаквано той.

Тя се поколеба. Някои неща бяха прекалено болезнени и не ѝ се искаше да говори за тях, но въпреки това ѝ се искаше да сподели с него. А сега моментът бе напълно подходящ.

— Провалих всичко — започна протичко тя. — Когато не пиеше беше добър човек. Но към края пиеше почти непрекъснато.

— Тогава ли те нараняваше? — попита тихо той.

Тя кимна.

— След това винаги съжаляваше — продължи да разказва тя. Вятърът подхвана косата ѝ и я разбърка. — Просто не успях да бъда това, което той искаше. А се опитвах. — Вдигна измъчен поглед към него. — Само че аз... Райдър, мисля, че съм фригидна.

Той извади цигара от джоба си и я запали.

— Наистина ли? — попита тихо той и се усмихна, а строгото му лице ненадейно се смекчи. — И го казваш след това, което преживяхме в Сейнт Огъстин?

Тя веднага разбра значението на думите му и дъхът ѝ секна.

— Да... аз също се чудех.

— Чудила си се? — повтори той.

Айви преглътна.

— Никога не съм изпитвала подобно нещо с Бен — призна тя.

Цигарата му остана неподвижна, докато се взираше в нея.

— Никога ли? — продължи да пита той.

Слабите ѝ рамене се надигаха възбудено.

— Никога — призна тя. — Той знаеше, разбира се. Отначало се опитах да се преструвам, но...

— Защо, за бога, се ожени за него, след като не си изпитвала нищо? — попита той.

— Мислех, че не е важно. Той бе мил и внимателен и няхах нищо против, когато ме целуваше. Просто не изпитвах нищо. А пък в

леглото... О, боже! — изпъшка тя и скри лицето си в ръце. — Господи, нищо не ми е било толкова неприятно, колкото... това!

Най-накрая нещата започваха да се изясняват. Той дръпна силно от цигарата и повтори думите ѝ.

— Това — започна той, подбирайки внимателно думите си, — е нещо прекрасно между двама, които се обичат. Само че просто не е имало взаимност.

— Разбрах го, но по трудния начин — призна тя. — Двамата с Бен бяхме добри приятели. Струваше ми се, че ще бъде достатъчно.

— Не и в леглото — отвърна той, без да откъсва поглед от нея.

— Не и в леглото. — Тя преплете пръсти. — Страхувах се, след онзи случай с теб. Не само с теб — побърза да добави тя, когато забеляза, че лицето му става сурово. — От всичко, което изпитвах и от начина, по който се държах си мислех, че след като Бен е толкова нежен, дори и да не изпитвам истинска възбуда, нещата ще бъдат наред. Не се страхувах от него. С него се чувствах в безопасност... — Гласът ѝ пресекна.

— А с мен не — каза той.

Вдига поглед към него, а след това отново го сведе.

— Не. С теб — не. Когато ме докосваше, се превръщах в друг човек и не знаех какво да правя. — Загледа се в белите гребени на вълните и очите ѝ помрачняха. — Първата брачна нощ разби всичките ми илюзии. Също и неговите. Той си мислеше, че знам какво да правя. Направо невероятно... — тя замълча.

— Не ми разказвай — изсъска той през зъби.

Айви изненадано го погледна. Не я поглеждаше, а тялото му бе стегнато. Нима имаше значение за него?

— С теб нямаше да бъде така, нали, Райдър? — попита нежно тя. — С теб съм дива, необузdana и щеше да е много по-лесно, нали?

— Да — отвърна той. В гласа му отекваше грохотът на вълните край тях. — Ако беше дива и необузdana, щеше да си спестиш част от болката, защото щяхме да изпитаме всичко. Щеше да бъде също като в укреплението, Айви, когато отметна глава назад и сама се изви към устните ми. Само че щеше да е много по-хубаво и приятно.

— Никога не съм се замисляла, че човек може да бъде необузdan в леглото — призна колебливо тя.

— Не ти говоря за грубост — каза той. — Има разлика.

— Има ли? — Гласът ѝ беше тъжен. — Преди да се ожения, единственият ми опит бе с теб, онази нощ.

Той реагира бурно на тези думи. Обърна се рязко с гръб към нея и се постара да запази самообладание.

— И за двама ни щеше да е по-добре, ако не те бях докосвал — каза горчиво той.

Тя така и не вдигна поглед. Също бе мислила за тази възможност. Ако не я бе целунал, може би щеше да откликне на Бен. Може би Бен щеше да е още жив, защото нямаше да го сравнява с никого. Беше луда от любов по Райдър, още преди Бен да навлезе в живота ѝ и да ѝ предложи да се оженият. Райдър бе целият ѝ живот. И все още бе така.

Той се вгледа в умисленото ѝ лице и след това насочи вниманието си към морето. Загаси цигарата с тока на ботуша и запали нова, крачейки по плажа, пъхнал едната си ръка в джоба. Вятърът просвирваше през косата му и я рошеше.

Айви не можеше да откъсне очи от него, докато той наблюдаваше морето. Беше хубав мъж, способен да плени всяка жена. Но имаше и още нещо. Беше мил, щедър и това компенсираше избухливостта му и пристъпите на меланхолия. Беше изключителен човек и тя го желаше такъв, какъвто е. Зачуди се какво ли ще каже, ако му признаеше мислите си.

Тя се изправи и пое след него. На плажа беше топло, но тя усети студ в душата си.

— Винаги си отиваш — отбеляза тъжно тя и застана до него на границата на разбиващите се вълни. — Отдръпваш се, въпреки че физически си тук.

Той не я погледна. Изпусна нов облак дим и загледа водата, заиграла се край брега.

— Знаеш ли каква част от живота си съм прекарал тук? — попита той.

Не знаеше. Знаеше, че е сам, откакто Ив се бе оженила и баща му се премести в Ню Йорк, но ранният му живот бе тайна. Ив обичаше много брат си, но двамата не бяха близки, а и помежду им имаше голяма разлика. Тя никога не бе говорила за ранните години от живота на Райдър, а той избягваше да споменава.

— Сигурно си имал обичайното детство — започна тя.

— Израснах в изключително скъп пансион — каза той. — Когато се прибирах у дома, баща ми просто проявяваше търпимост и нищо повече.

— Майка ти те обичаше — каза тя.

— Така беше — съгласи се разсеяно той. — Само че аз имах нужда от баща си, а той пет пари не даваше за мен. Струва ми се, че не искаше деца. Дори не се преструваше. Най-сетне направи така, че ми бе невъзможно да прекарвам достатъчно време с майка ми. След като навърших дванадесет не ми бе позволено да се връщам у дома за празниците. В осми клас ме изпратиха във военно училище, а след това постъпих в колеж и накрая — в армията. По това време се бе родила Ив и майка ми я обожаваше. Странно, обаче баща ми нямаше нищо против това, че тя обожава дъщеря си.

Гласът му бе горчив, а сигурно му беше мъчно.

— Сигурно е смятал, че една дъщеря няма да успее да го измести.

— Да, и аз така реших. Пораснах, готов да постигна всичко, което съм си наумил и сигурно всичко това го дължа на баща ми. Само че има моменти, в които с радост бих разменил всичко, което имам за възможността да ме е завел поне на един мач и да е поиграл с мен в задния двор.

— Ти поне си имал някакъв баща — каза с усмивка тя. — А аз дори не познавам моя. Мама казва, че бил изключителен човек.

— Майка ти също е изключителна. — Той се обърна към нея и светлите му очи нежно се спряха на лицето ѝ, обляно от слънчевите лъчи. — И искриш като огънче — прошепна той, докато я наблюдаваше. — Господи, колко си красива.

— Ами — опита се да спори тя, — не съм.

— Напротив. И това не е само външна красота. — Пръстите му докоснаха бузата ѝ и леко я помилваха. — Ти си една изящна кукла от дрезденски порцелан със сърце от злато. Готов съм да ти дам всичко.

Сърцето ѝ изпърха. Изглеждаше тъжен и много страстен — опасна комбинация. Караше я да забрави предпазливостта.

— Всичко ли? — попита тя. Нарочно пристъпи по-близо, тялото ѝ запяло от желанието да открие всичко. Искаше да го целуни и това желание личеше в очите, бе изписано по лицето ѝ.

— Да — отвърна с дрезгав глас той. Дишането му се бе учестило.
— Какво искаш?

Тя повдигна лице.

— Устните ти — прошепна тя, гласът ѝ едва доловим над трясъка на вълните.

Очите му заискриха.

— Сигурна ли си? — попита тихо той. — На моята възраст целувките се приемат за нещо сериозно.

Тя докосна гърдите му и се наслади на топлата материя, покрила стегнатите мускули.

— Сигурна съм — отвърна тя, очите ѝ отправени към него.

— Тогава ела тук — настоя той и метна цигарата в приборя, преди да отвори ръце.

Тя се притисна към него, без да се притеснява, без да проявява скромност и вдигна устни.

Той потръпна от нетърпение и трескаво очакване. Обрамчи лицето ѝ с ръце и потърси очите ѝ в един безкраен момент, преди да се наведе и нежно да поеме устните ѝ.

Нежните докосвания възбуждаха, но не засищаха, което бе и намерението му. У нея се надигна огнена вълна и мина през стомаха, за да се спусне към краката и да ги разтопи. Тя се притисна към мускулестите му ръце с широко отворени очи, потъмнели от желание, копнеж и неочаквано удоволствие, готова да го приеме.

На Райдър му бе също толкова приятно, колкото и на нея. Той се усмихна лениво, докато вкусваше устните ѝ, докато ги дразнеше и разтваряше. Отдръпна се, когато тя се надигна към него и се постара да запази разстоянието помежду им, докато разпалваше напрежението.

Улови със зъби долната ѝ устна, а след това и горната и ги притисна по-силно. Нежното ѝ тяло се притискаше безспир, наслаждавайки се на мъжката му сила, докато най-сетне почувства силата на възбудата му. Дори тогава не се отдръпна. Задъха се, защото започваше да свиква с непривичното удоволствие, което стегнатото му тяло ѝ доставяше. То вече бе нещо познато. Дори желано.

Той усети как тя се разтапя до него и едва запази самообладание. Бавно, каза си той. Бавно, защото не бива да я плашиш.

Силните му ръце се спуснаха по гърба ѝ, а устните му продължаваха да си играят с нейните. Пръстите му стигнаха основата

на гърба и притиснаха мястото там. Усети как дъхът ѝ бързо излиза и сърцето му заби.

— Краката ти... Те треперят — изрече до устните му тя и заби нокти в ръката му.

— Да. — Сведе устни, за да може по-добре да плени нейните. — Ще те накарам ти цялата да тръпнеш — прошепна той. Ръцете му я потриха в него, за да почувства доказателството за силната му възбуда. Усети как тялото ѝ вибрира от удоволствие, въпреки че тя се стегна и се надигна към него.

— На... обществен плаж... — започна тя неуверено.

— На пуст обществен плаж сме — прошепна в отговор той. — При това само се целувахме.

— Не — потръпна тя. — О, не, това не беше само целувка!

— Наистина целувките не са ни достатъчни — изрече до устните ѝ той. — Дръж се, малката ми. Има и още...

Въпреки че последните му думи бяха отнесени от грохота на вълните, тя усети как устните му разтварят нейните и езикът му се плъзва между тях.

С никого, освен с Райдър не бе усещала подобно нещо и то ѝ се стори невероятно сладко. Жарък плам лумна в корема ѝ и тя потръпна ритмично до стегнатите му бедра. Той я пое в силните си ръце и устните му станаха по-настойчиви. Усети колко силно бие сърцето ѝ и в този момент бе готова да му се отдаде тук, на пясъка, без да мисли и без да се срамува.

Той знаеше, че е така. Бе забелязал какво въздействие има върху нея. Почувства се възторжен, щастлив и още по-възбуден.

— Не мога да стоя повече — прошепна тя, когато устните му за миг се откъснаха от нейните.

— Ако легнем долу ще има ново обяснение на понятието да опознаеш някого — каза задъхано той.

— Но тук... не бихме могли тук — опита се да го спре немощно тя.

— Само така си мислиш — подсмихна се той и притисна устни към нейните, за да докаже, че е възможно.

— Искам да кажа, хората — поколеба се тя. Очите ѝ срещнаха неговите. — Някой може да дойде.

— Знам. — Устните му докосваха очите ѝ, носът, бузите и брадичката. — Да те пусна сега, е все едно да изкача Еверест с кънки.

— Съжалявам. — Тя отвори очи и погледна към него, все още прегърнала го през врата. — Не се шегувах. Наистина те желая ужасно много. Дори не мога да те спра — прошепна срамежливо тя.

Той стисна зъби.

— Знаех, че е така. Но няма да искам върховната жертва. Все още не. — Понечи да я пусне, много бавно. Ръцете му все още потръпваха, а тялото го болеше.

— Боли те, нали? — попита нежно тя и се вгледа в потъмнелите му очи.

— Да. — Отдръпна я от себе си, пое си дълбоко дъх и се постара да не обръща внимание на прорязващата болка в слабините.

— Не трябваше да правя това, което направих — каза колебливо тя, докато го наблюдаваше как поставя цигарата в устата си и се опитва да я запали между поривите на вятъра.

Вдигна поглед над свитите си длани, когато запали.

— Не трябваше ли? — попита той и се опита да се усмихне. Болката стихваше, а той вече не можеше да повярва, че Айви сама му бе предложила целувка. Освен ако не бе губил ума си, точно това е бе случило. — Защо не?

— Беше необмислено — отвърна бавно тя.

Той се засмя, но това не бе подигравка. Смехът му прозвуча дълбок и приятен и заискри в очите му.

— Стига подобни изблици да останат само за пред мен, ще се справим все някак — каза ѝ той. Облегна се на нея. — Беше ми приятно — прошепна той.

Тя се изчерви.

— И на мен.

Очите му танцуваха.

— В такъв случай, имаш разрешението ми да го направиш отново, когато пожелаеш.

— Наистина ли? — учуди се тя.

В очите му бе стаена много нежност. Бен бе успял да заличи импулсивността ѝ и да потисне чувствата ѝ. Ето че Райдър бавно и постепенно ѝ ги връщаше. Надяваше се самият той да успее да издържи. През последните няколко години скърбеше заради Айви,

затова други жени не бе имало. А преди това бе свикнал да потиска страстта си. Едва сега започваше да разбира, че битката, която му престоеше, за да не уплаши Айви като я подтикне към връзка, за която не е готова, щеше да се окаже трудна и продължителна.

— Трябва да вървим — каза след минута той. — Иначе Джийн ще се притеснява.

— Да, добре.

Прегърна я през раменете.

— Тъкмо ще ѝ покажеш мечето. Вече измисли ли му име?

Тя се усмихна.

— Бартоломю.

— Какво?

— Ами той е много изискан мечок — каза сериозно тя. — Нали не си очаквал да го кръстя с някое простичко име.

Той поклати глава, но не каза нищо повече за странния ѝ избор на имена. В отговор само се усмихна.

СЕДМА ГЛАВА

Райдър откри Ким Сун в къщата на Айви да учи Джийн как се прави реване.

— Не се шашкай — предизвика Ким Сун шефа си. — Казал, че меню ти омръзва, затова научил да прави говежда яхния, черен дроб с лук, *пъклено* пиле и макарони със сирене.

— Пълнено пиле — поправи го Райдър.

— Нали и аз това каза. *Пъклено* пиле. А аз научи госпожата Макензи как да прави крем брюле, креп Сюзет и реване. Добър търговия, а?

— Чудесна сделка — похвали го Райдър.

Светлите му очи се извърнаха към Айви. Тя му се усмихна, очите ѝ блестяха и той за пръв път се почувства нервен. Тя се размекваше и бе готова да му се отдаде, а той бе достатъчно стар и познаваше опасности, за които тя дори нямаше представа. Беше действал прекален бързо, въпреки добрите си намерения. Тя го желаше, очевидно нямаше нищо против него. Но той не я искаше само за една любовна авантюра. Дори и да не бе желала физически съпруга си, тя го бе обичала. А Райдър държеше да има сърцето ѝ много повече, отколкото свършеното ѝ тяло. Желаше я толкова силно, че бе готов да изгуби ума си, но това само би усложнило нещата. Трябваше да пристъпва бавно и предпазливо, което означаваше, за съжаление, че е редно да се отдръпне и да обуздае нетърпението и копнежа си. А същевременно не биваше да я отблъсква напълно, за да не съсипе гордостта ѝ, но и не биваше и да се предава на чара ѝ, за да задоволи желанията си. Доста трудна задача за един лудо влюбен мъж.

Айви забеляза изражението му и го изтълкува погрешно. Да не би да се бе държала прекалено предизвикателно? Да не би да го бе уплашила?

— Най-добре да се прибиращ. Ще се видим утре, Айви — каза Райдър. — Ако си приключил — каза той на Ким Сун, — можеш да ме откараш до къщи.

— Засега приключил — отвърна дребният мъж. — Благодаря ви, госпожо Макензи. — Той се поклони на Джийн.

— Аз ти благодаря! — отвърна от все сърце тя. — Ще угоя Айви с тези нови рецепти, дето ми ги даде!

— Някой и друг килограм отгоре добре ще й се отрази — каза Райдър и очите му се плъзнаха одобрително по финото тяло на младата жена. — Не че имам нещо против как изглежда — добави нежно той.

— Ласкателствата ти осигуриха вечерята — пошегува се Айви.

— Благодаря, но имам доста документи, които трябва да прегледам — каза той след минутно колебание и веднага му стана неприятно, че е причината за унилото й настроение. Но този ден повече нямаше да може да издържи да остане с Айви насаме. Тялото му и без това го измъчваше заради това, което си бе отказал по-рано.

— Но ти трябва да хапнеш нещо. — Джийн й се притече на помощ.

— Следващата седмица ще водя дъщеря ти в Париж — каза той и изненада както Айви, така и майка й. — Ще пътуваме по работа, но ще й остане време да отиде на пазар и да поогледа витрините. Единственото ми условие е преди това да свършим цялата работа.

— В такъв случай, Райдър, много те моля, прибирай се.

Той се разсмя.

— На това му казвам безсърдечна жена. Първо ми предлагаш да ме нахраниш, а след това ме пращаш по дяволите. Добре че поне ще си взема и готвача. Тръгвай Ким Сун. Да ти видим *пъкленото* пиле.

Дребният му отправи убийствен поглед.

— Чакай видиш колко хубаво го прави, тогава пак ще питам дали имаш злобни забележки!

— Само обещания чувам — измърмори Райдър. Помахаха и излязоха, без да спират да се карат.

— Изглеждаш щастлива — забеляза Джийн, когато седнаха да вечерят.

— Защото съм щастлива — каза Айви. Тя порови с вилицата. — Предполагам знаеш, че съм луда по него.

— Да.

— Надявам се не избързвам прекалено — започна тя.

— Айви, Бен е мъртъв — каза тихо майка й. — А аз не съм толкова сляпа, колкото си мислиш. Знам, че бракът ти не беше

щастлив. Преструвах се, защото ми се струваше, че ти искаш така. Само че не смяташ ли, че е време и двамата да престанете?

Айви се предаде.

— Права си. Бракът ми не беше щастлив. Бягах от Райдър и Бен го знаеше. Не биваше да го правя. Надявам се да не е станало прекалено късно. А пък Райдър... Държи се странно.

— Какво искаш да кажеш?

— Май не може да реши дали е по-добре да ръмжи срещу мен, или да ме целува.

— Доста обещаващо — усмихна се широко Джийн.

Айви се намръщи.

— Нищо не разбирам.

— Няма значение. Просто пристъпвай бавно и не пришпорвай нещата. На стари години разбрах, че човек трябва да остави нещата такива каквито са и да не ги насилва, защото това, което ти се струва невъзможно, се оправя само. Пробвай по този начин.

— Че аз нямам друг избор — измърмори Айви. Въздъхна тежко.

— Искане ми се да можех да върна времето назад. Бен щеше да е щастлив с някоя друга и да е още жив.

Джийн нежно покри ръката ѝ.

— Скъпа, не можеш да промениш миналото. Трябва да гледаш напред. А Бен не е трябвало да се жени за теб. Няма ли най-сетне да си го набиеш в главата? Независимо дали го беше направила щастлив, или не, той е имал избор и сам е преценил да остане женен за теб. Трябвало е да поиска развод. Но не го направи.

— Той знаеше какво изпитвам към Райдър — призна нещастно Айви.

— След като е знаел, значи е имал още една причина да прекрати брака, който очевидно е нямало да стигне до никъде — заяви разумно Джийн. — Не можеш да обичаш по заповед.

— Бен пиеше заради мен — прошепна Айви.

— Не е вярно — тросна се майка ѝ. — Престани да се самоизтезаваш! Чуй ме, Айви, съжалението не е начин да запазиш един брак. А ако трябва да си честна, ще признаеш, че се ожени за Бен от съжаление. Не го обичаше, съжаляваше го!

Айви зарови лице в длани. Това бе самата истина. Бен я бе обсипвал с внимание, докато Райдър я отбягваше. Той бе плакал на

рамото ѝ, а тя го съжаляваше. Това бе всичко. Тя не бе помислила за бъдещето. Част от мотива ѝ бе да си отмъсти на Райдър, да му демонстрира, че друг иска да се ожени за нея, нищо, че той нямаше подобно намерение. Само че отмъщението ѝ се бе обърнало срещу нея.

— Горкичката ми — каза нежно Джийн и привлече хлипащата млада жена в прегръдките си. — Всичко е наред. Да се изправиш срещу проблемите е половината от разрешаването им. Поплачи си и ще се почувстваш по-добре.

Послуша я. Тази нощ тя за пръв път призна колко фалшив е бил бракът ѝ. Бен сам си бе виновен за проблемите, а вината и съжалението ѝ по всяка вероятност бяха допринесли. Но той сам бе взел решенията си, както и тя своите. Не го бе накарала насила да се ожени за нея. Сега, след като започваше да се справя с провала на брака си, Айви можеше да се помъчи да го загърби. Сега за пръв път можеше да обърне пълно внимание на Райдър и да преоткрие потиснатата си женственост. Чувстваше се великолепно.

Чувството живя до следващата сутрин. Когато отиде на работа, откри, че Райдър се държи мило и любезно, но бе студен, както когато се върнаха от Аризона. Всеки път, когато се опиташе да се доближи до него, той се отдръпваше. Беше казал, че я желае до полудя, но тя усещаше, че има още нещо. А как ѝ се искаше да бъде наясно.

Тръгнаха за Париж следващия понеделник. Братското отношение на Райдър не ѝ даваше мира и единствено въодушевлението от предстоящото пътуване я караше да се държи. Да види Париж бе една от най-съкровениите ѝ мечти. Дори сега не можеше да повярва, че отива, при това с Райдър. Нали казваха, че в Париж всичко е възможно. Може би градът на светлините щеше да размекне коравото му сърце и да ѝ помогне да го спечели.

Той бе направил резервация за един от най-лъскавите хотели в центъра близо до Шанз-Елизе. Можеше да излиза на терасата и да гледа цял Париж.

Мирисът на прясно изпечен хляб и лекият непознат аромат на града нахлуха в ноздрите ѝ, докато се взираше към Айфеловата кула. В далечината, Сена приличаше на сребърна панделка, която се провираше през града, осеяна с корабчета и лодки. Съвсем наблизко се виждаше катедралата Нотр Дам. Тук всичко бе като от приказка. Затвори очи и ѝ се стори, че чува как селяните пеят Марсилезата по

улиците, чува възбудените викове на тълпата в онези отдавна отминали дни, когато са отвеждали последните представители на френската монархия към гилотината. Тук историята бе още жива и пулсираше във всяка улица, с всеки повей на вятъра. Всичко в този град бе както си го бе представяла, дори още по-красиво.

— Страхотна гледка, нали?

Обърна се от вратата на терасата и видя Райдър, застанал зад нея. Беше свалил сакото и разхлабил връзката, горното копче на яката му бе разкопчано. Изглеждаше толкова изморен, колкото тя се чувстваше.

— Най-красивата, която съм виждала — съгласи се тя. — Райдър, изглеждаш уморен.

— От полета и часовата разлика е. Ти не си ли уморена? Или все още си прекалено млада? — попита на смях той. — Аз съм с десет години по-възрастен от теб, все пак. Не съм толкова издръжлив.

— Не говори така — помоли го нежно тя. — Намираме се в Париж. — Направи крачка към него, но той вдигна едрата си длан.

— Недей — спря я той. — Когато си изясниш чувствата, може би. Но не сега. Не искам след това да съжالياваш.

— Какво? — заекна тя.

— Обичала си Бен. Не искам да получа това, което е останало. Затова не бързай, съкровище. — Обърна се и излезе от стаята, без да й даде възможност да каже и дума.

Дори и да не бе разбрала значението на думите му, поведението му бе напълно красноречиво. Само дето не извади нож, за да я задържи настрана. Беше го направил със студенина, която тя си мислеше, че вече я няма, откакто се върнаха от Джаксънвил. Сега вече нямаше представа какво иска той от нея. Само ако можеше да му каже какво изпитва към него. Имаше чувство, че тогава всички недоразумения ще се изяснят и ще могат спокойно да продължат към бъдещето. Но така и не събра смелост.

Междувременно Райдър се опитваше да разреши собствените си проблеми. Той също таеше вина към Бен, която го разкъсваше отвътре. Айви не знаеше, че една от неговите поръчки бе изпратила бащата на Бен на смърт, нито че тъкмо това бе причината той да започне да пие. Беше наел Бен единствено, за да успокои това чувство на вина, може би несъзнателно се бе дръпнал от двамата с Айви, заради същата тази вина. Ако Айви се обвиняваше за това, в което Бен се бе превърнал,

значи него също щеше да го обвини. Тя го бе обичала, а той бе отговорен за това, в което се бе превърнал Бен. Макар и индиректно, неговите действия бяха предизвикали верижна реакция, накарала Бен да започне да пие и да се отнася жестоко към Айви. Подобни мисли не му бяха приятни. Не му бе приятно, че един ден тя ще разбере.

Едва успяваше да стои настрани от нея. А не можеше да откъсне очи. Може би заради френските ѝ прадеди. Тя сякаш бе една от спокойните щастливи жителки на Париж, тъмните ѝ очи и коса, както и невероятната кожа я правеха част от хората тук.

Тя сякаш грееше, освен в моментите, когато го поглеждаше. Райдър добре разбираше, че отношението му я наранява, но не се бе шегувал, че когато е близо до нея, губи самообладание. Не му се искаше физическата им близост да започне толкова отрано, предпочиташе Айви първо да преодолее смъртта на Бен.

Още на втория ден в Париж, намеренията му бяха променени. За зла беда, млад френски бизнесмен, участник в конференцията, погледна Айви и ето че животът на Райдър се усложни.

Айви бе поласкана от вниманието на младия човек. След двата дни на необяснимо поведение — ту леденостудено, ту по братски топло, за нея бе истинско облекчение да размени няколко думи с мъж, който проявява искрен интерес към нея, нищо, че този интерес бе предизвикан от красотата ѝ. Обърна му внимание, без дори да се ѝ мине през ум по какъв начин това ще повлияе на Райдър.

Французинът бе Арман Леклер и говореше английски със същата лекота, с която говореше и френски.

— Айви. — Той искрено се наслаждаваше на името ѝ. Настани се до нея по време на кратката пауза, докато докладчикът подготвяше бележките си. — Изключително име. Много красиво. Съща като вас, *mademoiselle*.

— Много сте мил — отвърна тя и се усмихна срамежливо.

— Просто съм откровен — поправи я той. — Нали нямате ангажимент за обяд?

Тя погледна към Райдър и ѝ се стори, че пребледнява, щом зърна изражението му. Той изглеждаше страшен и бе отправил убийствен поглед към новия ѝ познат. Говореше с друг бизнесмен, докато останалите участници чакаха търпеливо докладчика. Щом се върна, откри значително по-млад от него чужденец, очевидно привлечен от

Айви и това никак не му хареса. Изобщо нямаше намерение да крие неодобрението си, а ако имаше пистолет, сигурно щеше да го използва.

— Ще трябва да попитате шефа ми — опита се да се измъкне Айви и сведе очи, оставяйки Райдър да се справи със ситуацията.

Така и не разбра какво са си казали двамата мъже. Само че помладият се изчерви, изправи се бързо и измърмори нещо, което ѝ прозвуча като извинение.

— *Pardonez-moi, mademoiselle* — избъбри забързано той, целуна ѝ ръка и се отдалечи, след като погледна притеснено Райдър.

— Да не би да му каза, че си наемен убиец, или нещо такова? — попита Айви с широко отворени очи.

Той не благоволи да ѝ отговори. Очевидно едва сдържаше гнева си.

— Тук си, за да работиш, а не да започваш любовни връзки с разни плейбои — заяви той.

— Той плейбой ли е? — попита любопитно тя, защото не искаше да се остави той да ѝ се кара.

Той се намести на стола, освободен от французина и се поуспокои.

— Да — отвърна. — Семейството му е богато. Имат и титла.

— Много мило, че ме е забелязал — измърмори тихо тя.

— Мило, друг път! — Погледна я побеснял. — Ако искаш да видиш как го просвам на земята и то пред очите ти, повече не му давай аванси!

Тя изви учудено вежди.

— Райдър!

— Ти май не разбираш, а? — сопна ѝ се той. — Мили боже...

Гласът на докладчика зазвуча по микрофона и прекъсна разпаления отговор на Райдър. Той кръстоса дългите си крака и обърна гневния си поглед право напред, но личеше, че все още е настръхнал. Тя имаше чувството, че усеща как любимият ѝ кипи от възмущение.

Тя не разбираше. Това вече беше върхът. Бе готов на насилие заради нея и това би трябвало да я уплаши, но ето че не се получи така. Странно, чувстваше се поласкана, че не му е приятно други мъже да флиртуват с нея. Може пък да бе просто физическа ревност...

Отхвърли неприятната мисъл. Трябваше да започне да мисли положително. Той изпитваше удоволствие да я защитава, беше му

приятно да я целува, желаше я до полуда, а беше и ревнив. Това не можеше да се дължи единствено на страст. Просто щеше да ѝ се наложи да работи по въпроса малко по-упорито.

Той в никакъв случай не улесняваше нещата. След като конференцията приключи, я отведе на обяд и ѝ преведе полезните неща, които бе записал. Говореше бързо, без да се съобразява и я наблюдаваше как стенографира, като през всичкото време се наслаждаваше на притеснението ѝ да не изпусне нещо.

— Държиш се ужасно — измърмори тя, докато похапваше от невероятно вкусното предястие от пиле с ориз.

— Разбира се, че се държа ужасно! Довеждам те в Париж, а ти използваш първата възможност, за да пипнеш някой местен.

— Не съм се опитвала да пипна някой местен — взмути се тя и черните ѝ очи блеснаха на поруменялото от гняв лице. Тя остави вилицата си. — Той ме покани да отидем на обяд. Само това. Беше просто един мил, любезен млад човек.

— Той е вълк, който си търси вкусна хапка — озъби се той. — Мъжете веднага разпознават намеренията на съперниците си, съкровище. Това е вроден инстинкт.

— Нямах намерение да излизам с него — опълчи се тя.

— Така ли? Пристигнах точно навреме, за да предотвратя развитието на нещата, или ще ми кажеш, че съм сляп?

— Все едно че си — побесня тя. — Ти ту ме разпалваш, ту ме вледеняваш. Един ден си студен и безразличен, а на следващия си същински Ромео, докато на третия ден откриваш, че изпитваш към мен само братски чувства! Все едно че ме е подела някаква вихрушка.

— Трябва ли да крещиш? — попита той.

Тя си пое дълбоко дъх и се опита да пренебрегне любопитните погледи на околните. С дългата черна коса, пусната по гърба и спретнатата тъмносиня рокля с бяла яка, изглеждаше много млада и красива. Да не говорим колко ядосана бе.

Мрачното изражение на Райдър се подчертаваше от черния костюм, докато я наблюдаваше с нещо средно между неудоволствие и веселост. В момента нямаше и помен от обичайната ѝ срамежливост, отново му напомни за буйното момиче, което познаваше някога. Много му хареса темпераментното ѝ излъчване. Не че щеше да ѝ признае какво изпитва.

— Не знам какво искаш от мен — измърмори тя.

— Пия за тези думи — съгласи се той и вдигна винената чаша с подигравателна усмивка.

Тя също пиеше вино, въпреки че отпиваше внимателно, защото не бе свикнала с алкохол. Всички тук пиеха вино на обед, освен единици, които си бяха поръчали Перие. Айви не обичаше газирана вода, затова бе предпочела сухо червено вино. Сега вече съжаляваше, защото не успяваше да укроти темперамента си и си позволяваше да избухва.

— След като ще ти бъда само секретарка, защо тогава да не мога да изляза на среща? — попита тя.

— Нали ти ми каза, че все още скърбиш за починалия си съпруг? — засече я грубо той. — Или цялата работа е, че ме смяташ за прекалено стар.

Тя се зачуди дали наистина го е чула да казва тези думи.

— Прекалено стар ли? — повтори тя.

— Когато съм ти под ръка можеш да флиртуваш с мен, но не би ме допуснала до себе си — продължи той, отново готов да избухне. — Може би младият французин ти е по вкуса? Нали се ожени за Бен, а той бе само една година по-стар от теб — не беше някой застарял работохолик като мен.

Тя остана с впечатлението, че той говори сериозно. Притеснена се протегна и покри едрата му длан със своята.

— Райдър, никога не съм смятала, че си застарял работохолик.

Той стисна зъби.

— Така ли?

Тя сведе поглед към дългите пръсти, които леко милваше. Силни ръце. Без никакви бижута. Гладки нокти, съвършено чисти.

— Ти непрекъснато се съмняваш — продължи тихо тя. — Мисля, че всичко се дължи на това, че не ти харесвам.

Той обърна длан и стисна ръката ѝ.

— Това не е вярно — каза той.

— Физически може и да ме харесваш — противопостави му се тя, бе да вдига очи. — Само че световите ни са коренно различни. Никога не съм чувствала... — тя замълча, притеснена от това, което се канеше да признае.

Само че той нямаше намерение да я остави, без да довърши. Ръката му стисна нейната.

— Никога не си чувствала какво? — настоя той. — Каж ми!

Тя си пое дъх, за да се успокои.

— Според мен не съм достатъчно добра за човек като теб — призна нещастно тя. — Бях прекалено млада, прекалено обикновена и прекалено скромна, за да си намеря място в твоя свят.

Той мълча толкова дълго, че тя вдигна поглед и с учудване забеляза мъката по слабото му лице.

— Никога не си ми казвала преди — каза след минута той.

— Много добре знаеш, че си богат — каза тихо тя. — Райдър, аз дори не знаех кой прибор за какво се използва в този скъп ресторант. Ако не беше поръчал вместо мен, дори нямаше да мога да прочета менюто. Обикновено не пия вино и нямам представа как да се държа сред богатите сноби. Това ме притеснява и плаши.

— Съкровище, — пое си рязко дъх той, — защо не си ми казала?

Тя изпъна гръб, когато чу нежността в гласа му и усети тежкия му поглед.

— Не знаех как.

Той въздъхна и поднесе дланта ѝ към устните си.

— Съжалявам. Дори не съм забелязал, че помежду ни може да има социална разлика. Винаги съм те приемал като част от кръговете, в които се движа. От моя, от кръга на Ив.

Но той говореше напълно сериозно! Очите ѝ любопитно пробягнаха по лицето му и бяха уловени от настойчивия му поглед. Устните му прокараха жарка следа по влажната длан, докато я гледаше.

— Това е била една от причините да избягаш от мен, нали? — попита бавно той.

Тя сви рамене и сведе очи.

— Ами... да.

— Толкова много недоразумения — прошепна той. — Дори прекалено много. Понякога се чудя дали има въпрос, по който сме се разбрали.

— Няма и да постигнем разбирателство, ако... продължиш да бягаш — каза дръзко тя и не отмести поглед.

— Когато успееш да оставиш Бен в миналото и обърнеш поглед към бъдещето, тогава може и да остана. Зависи — добави сухо той, —

от това, което имаш наум. Аз не съм лесен.

Тя стреснато го гледаше, а изражението му я накара да се разсмее от удоволствие.

— Сигурен ли си? — попита хитро тя. — Ив все казваше, че ти се налага да разгонваш жените.

— Тогава бях по-млад — напомни ѝ той и си наложи да пусне меката топла ръка. — По-млад и много по-малко придирчив.

— Значи ли, че сега си станал придирчив? — попита тя.

— И още как — отвърна той с усмивка. — Флиртовете за една нощ вече не съществуват.

— Но не си се засилил и да се жениш — натисна го предпазливо тя.

Той внимаваше да не издаде чувствата си.

— Бракът е завинаги — отвърна той. — А завинаги е дълго време с една-единствена жена.

Сърцето ѝ се сви. Докосна столчето на кристалната чаша и го проследи.

— Бракът трябва да е завинаги, нали? — попита мрачно тя. Сети се за Бен и си помисли какъв ли можеше да бъде животът ѝ сега, ако той бе жив. Потръпна.

Райдър се намръщи. Все този Бен. Глътна на един дъх остатъка от виното.

— Следобед имам среща — каза изведнъж той. Гласът му бе служебно любезен. — Би ли преписала тези записки, за да има какво да правиш, докато се върна?

Тя вдигна очи, учудена от ненадейната промяна в настроението му. Нима го ядоса като спомена брака? Сигурно беше това. Вече знаеше, че презира женитбата, което означаваше, че ако някога се люби с него, това ще бъде само една кратка преходна връзка. Дълбоко в сърцето си знаеше, че не би могла да живее в неговата среда. Не можеше да се превърне в изтънчена жена, след като цял живот е била обикновено момиче. От друга страна обичаше Райдър прекалено много и не можеше да му откаже нищо. Беше готова да изпъшка заради безизходицата, в която се намираще.

— Имам какво да правя — прошепна тя.

— Стига да не е с проклетия французин — предупреди я той, изражението му застрашително. — Айви, да знаеш, че не се шегувам.

И на километър от теб да го видя, ще му прасна един.

— Какво те е грижа дали ще се срещам с някого? — попита тя, опитвайки се да сдържи сълзите, докато ставаше.

— Грижа ме е, дявол да го вземе — отвърна разпалено той.

— Сигурно — отвърна тя с треперещ глас, огромните ѝ очи, пълни със сълзи. — Само че не е достатъчно!

Той се огледа раздразнен и си спомни къде се намират.

— Тук не е мястото за подобни разговори — сопна се Райдър.

— Изобщо не е нужно да водим подобен разговор — отвърна също толкова сопнато тя. — Ти ще си останеш моят шеф, а аз — секретарката. Да оставим нещата такива, каквито са. Сам каза, че не съм готова за друго. Може би и ти не си, Райдър. — Взе си чантата с цялото достойнство, което успя да събере. — Ще се кача в апартамента, за да свърша работата, ако нямаш нищо против.

— Върви. — Той се загледа по една очарователна францужойка. Тя също го оглеждаше напълно открито, и единствено, за да подразни Айви, той ѝ се усмихна. Момичето отвърна на усмивката и забави крачка.

— Ако закъснея, не ме чакай — каза многозначително той на Айви със студена подигравателна усмивка.

Тя погледна съперницата, която изчакваше наблизко, без да откъсва очи от Райдър.

— Значи аз не мога, но ти можеш, така ли? — попита наранена тя.

— Аз съм мъж — отвърна той. — А ти какво очакваш, да отхвърля една очевидна покана?

Сълзите пареха очите ѝ.

— Мразя те — прошепна страстно тя.

Той си пое дълбоко дъх.

— О, господи! — изсъска мъжът. — Няма ли да тръгваш? Дошъл съм по работа, не да си търся жена, въпреки че понякога, честна дума, ме предизвикваш да направя тъкмо това! Заминавай да си вършиш работата!

Тя направи крачка, поколеба се, след това се обърна към него, всички копнежи и страхове, изписани по красивото ѝ лице.

— Райдър, нали няма... — попита тихо тя и погледна жената.

— Има ли значение? — отвърна той също толкова тихо.

— О, има — промълви тя, а по лицето ѝ се изписа мъка. — Има, и то много.

Той си пое дълбоко дъх и протегна ръка, за да докосне меките ѝ устни, по които не бе останала и следа от червило.

— Не знам дали да съжалявам, или да се радвам на тези думи — измърмори той. — Но поне ме разбра за французина, нали? — добави нарочно той.

Тя понечи да каже нещо, но не успя. Вече не знаеше как да се предпази от него. Обърна се и излезе от ресторанта, опитвайки се да не поглежда към красивата францужойка, която я изчака да тръгне и се упъти към Райдър.

Той обаче я отпрати много фино и елегантно, въпреки че Айви вече я нямаше и не видя. Трябваше да намери нещо, с което да се занимава тази вечер, иначе щеше да извърши някоя глупост. Друга жена не можеше да му даде това, което искаше. Желаше единствено нея. Тъкмо в това бе проблемът. Изрече някаква ругатня и пое към срещата с надеждата да не мисли за Айви и поне там да има някакво спокойствие. Ако имаше късмет, когато се върнеше, тя щеше вече да е заспала.

ОСМА ГЛАВА

Айви хапна салата на вечеря и изпи каничка черно кафе в апартамента. Полунощ настъпи и отмина, а Райдър все го нямаше. Измъчваше се като си го представяше с французойката. Уж каза, че нямал да го направи, но ако му се искаше жена чак толкова много, защо пък да не се възползва? Не можеше да не мисли за това — силното тяло на Райдър до меката чувствена французойка.

Облече си нощницата и се отпусна на леглото, но не успя да заспи. След доста време най-сетне чу вратата на апартамента да се отваря. Въпреки че Райдър влезе в своята спалня, той така и не си легна.

Не надникна да види Айви. Тази вечер всичко му се струваше прекалено мъчително и не посмя дори да провери дали е заспала. Цял ден мисли единствено за нея и въпреки че се бе престорил, че се интересува от французойката, не искаше нито една друга жена, освен Айви. Съблече се и си легна, а след това запали цигара с надеждата да я изличи от ума си. Представяше си я, докато вървяха към крепостта в Сейнт Огъстин, усещаше ответа ѝ на плажа в Савана. Колкото повече мислеше, толкова повече се възбуждаше. Раздвижи се и едва успя да сдържи стенанието си. Трябваше да престане да мисли за нея!

Айви долови неспокойното шумолене в съседната спалня, въпреки че вратата бе затворена. Той бе станал толкова избухлив, че тя не смееше да диша. Нещата ставаха все по-лоши и тя нямаше представа какво да направи. Беше усетила погледа му върху себе си и остана с впечатлението, че той чака нещо, но тя така и не разбра какво. Единственото, което знаеше бе, че той страда ужасно и много ѝ се искаше да му помогне.

Когато лампата бе изгасена, сякаш шумовете ставаха още по-силни. Долови нещо като мъчителен стон и без дори да помисли, тя скочи от леглото и запали осветлението.

Отправи се към вратата му с пълното съзнание, че влиза в спалнята на мъж, облечена в прозрачна синя нощница, изрязана ниско

и отпред, и на гърба. Но там бе Райдър, а не някой непознат, а Райдър ѝ бе приятел.

Тихо отвори вратата. Малката нощна лампа светеше, но той не четеше. Лежеше проснат под чаршафа, прехвърлил едната си мускулеста ръка върху очите.

Босите ѝ крака не издадоха никакъв шум, докато стъпваше по килима и спря пред леглото. Чаршафът покриваше само бедрата му. Останалата част от тялото му, от широките мускулести гърди, покрити с гъсти косъмчета, плъзнали надолу към тесните бедра, до дългите загорели от слънцето крака, бяха голи пред любопитния ѝ поглед.

Никога не се бе интересувала да види Бен без дрехи, но Райдър бе друго нещо. Погледна го с широко отворени очи, изпълнена и с изненада, и с удоволствие, наслаждавайки се на мъжкото му съвършенство.

Той се размърда, изстена отново и ръката му се плъзна от очите, за да види застаналата до леглото Айви.

Той видимо се напрегна.

— Сигурно съм пиан — каза разсеяно той.

— Чух те — отвърна тихо тя. — Добре ли си, Райдър?

Той стисна зъби, а очите му се плъзнаха по тялото ѝ и се задържаха на гърдите, които се повдигаха под прозрачната тъкан, полуразкрити от дълбокото деколте. Черните ѝ очи блестяха с меки искри, а дългата ѝ коса се стелеше по сметаново белите рамене. Желаше я толкова много, че едва дишаше.

— Излез веднага, Айви — нареди той с дрезгав глас. — Бързо!

В гласа му бе стаена заплаха, но този път тя не се уплаши. Чувстваше се жива както никога преди. Цялата тръпнеше само като го погледнеше.

— Защо? — попита тя. — Няма ли да ми кажеш какво има?

— Наистина ли искаш да знаеш? — попита напрегнато той, а в тялото му се смесиха желание и неувереност, които го разкъсваха. — Е, добре. Защо пък не? Вече си голямо момиче. Ето това е!

Той отметна чаршафа.

Устните ѝ се разтвориха, но тя не успя да каже и дума. Той бе напълно възбуден, толкова силно, че дори девственица би разбрала какво става. Трепереше леко, а очите изглеждаха сиви и хлътнали на измъченото мургаво лице.

— О, Райдър — прошепна безпомощно тя, а в широко отворените ѝ очи имаше само обожание, нито следа от страх, или неудобство. Нима някой може да се почувства неудобно, когато види един толкова прекрасен мъж?

— Господи! — Той седна и се обърна с гръб към нея, стиснал глава в длани. — Господи, сигурно съм полудял! Съжалявам. Върви си, съкровище, моля те!

Тя пристъпи към него, трогната от болката му. Седна до него, а хладните ѝ пръсти колебливо докоснаха ръката му.

Той трепна и я погледна така, сякаш не можеше да повярва, че е все още до него.

— Легни, Райдър — прошепна неуверено тя. Не бе сигурна какво да направи, но имаше идея. Нямахше начин да излезе и да го остави в това състояние, въпреки че щеше да я намрази, когато отново дойдеше на себе си.

— Какво? — избухна той, без да вярва на чутото. Тя го побутна за раменете и леко го накара да се отпусне назад. В очите му се четеше изумление. Тя не среща погледа му. Наведе глава и докосна нежно с устни косматата му гръд, а след това плъзна ръка по стегнатия корем.

Той извика дрезгаво, гласът му бе накъсан, а ръцете му се вплетоха в косата ѝ.

— Айви... за бога... недей!

Тя не спря. Треперещите ѝ пръсти откриха възбудата му, докоснаха го малко страхливо, заради силата стаена в това съвършено тяло. Зъбите ѝ докоснаха кожата му, а косъмчетата подразниха лицето ѝ, докато ръката ѝ не спираше ласките си.

— Недей... — простена той и изпъшка.

— Научи ме как — прошепна тя, без да го поглежда и продължи. Той бе уязвим, а тя никога преди не бе чувствала такъв страх.

— Айви! — Гласът му пресекна, но докосването ѝ имаше невероятен ефект. Ръката му насочи нейната, тялото му се предаде на желанието. Тя го усети как потръпва под устните ѝ, чу забързаното му дишане, докато я насочваше.

Когато бе разтърсен от удоволствие, той извика невъздържано, а тя извърна притеснено очи към него. Невероятно. Дори в най-интимните моменти Бен не бе изглеждал... така. Ако не знаеше какво става, би си помислила, че той умира. Той пулсираше в дланта ѝ,

безпомощен, невиждащ, нечуващ, подвластен единствено на удоволствието, от което за малко не припадна.

Когато тръпките отшумяха, тя го остави, за да донесе мокра кърпа. Той лежеше точно както го бе оставила. Прокара мократа кърпа по тялото му с невероятна, нежност, а сърцето ѝ биеше лудо след всичко, което бе преживяла с него.

Райдър отвори очи, готов да я обвини, изпълнен с недоверие. Все още тръпнеше.

— Добре ли си? — прошепна нежно тя.

— Да. — Улови свободната ѝ ръка и жадно привлече дланта ѝ към устните си. — Благодаря ти! — прошепна трескаво той, гласът му все още дрезгав от удоволствие.

— Съжалявам, че съм толкова неопитна — каза притеснено тя. — Аз... никога... не съм...

Очите му обходиха лицето ѝ.

— Дори и за него?

Знаеше, че говори за Бен. Поклати срамежливо глава. Очите ѝ се взираха любопитно в неговите, а сетне се спуснаха по широките гърди.

— Райдър, може ли да те попитам нещо... ама е нещо лично.

— Кажи — подкани я нежно той.

— Това, което изпита сега... преди малко... — започна тя колебливо и вдига очи към него. — Какво изпитваш? — прошепна тя.

Той се намръщи.

— Била си женена. Не знаеш ли?

Тя замълча, въздъхна и поклати глава.

Той се изправи, а очите му задържаха нейните в един дълъг момент. Беше ѝ задал груб, но много точен въпрос.

Тя се изчерви. Дори Бен не я бе карал да прави нещо толкова интимно.

— Не.

— А той знаеше ли?

— О, да — отвърна тя. — Той каза, че съм фригидна. — Тя се размърда неспокойно. — Толкова неудобно се чувствам — прошепна тя и се сви. — Да знаеш колко болеше понякога!

Красивите му здрави ръце обрамчиха лицето ѝ и той повдигна лицето ѝ, за да я накара да го погледне.

— Той никога ли не е правил за теб това, което ти току-що направи за мен, за да ти бъде по-приятно?

— Не те разбирам — каза тя.

Райдър не може да повярва на думите ѝ. Цялата тази красота, тази невинна чувственост е била напълно пренебрегната. Та тя бе недокосната. Жадните му очи проследиха скулите, дългите копринени коси, стелещи се по раменете, надигащите се гърди. Трябваше да си събере мислите.

— Колко време му трябваше? — попита направо той.

— Райдър!

— Трябва да ми кажеш — настоя тихо мъжът. — Довери ми се.

Тя избегна погледа му.

— Не знам. Не беше много. Той винаги бързаше...

— По-малко от пет минути? — попита през стиснати зъби той, лицето му сгърчено.

— Ами... — Тя преглътна. — Да.

Райдър тежко въздъхна.

— Боже господи!

— Мислех, че го обичам — каза тя. — Но не го желаех — добави нещастно тя. — Нямах представа какъв ще бъде животът ми с него, след като се чувствах по този начин.

Той вдига лицето ѝ към своето.

— Искам да ти дам това, което ми даде ти — обърна се към нея той. — Ще ми позволиш ли?

Тя се изчерви.

— Не е нужно да...

— Попита ме какво изпитвам. — Гласът му бе дълбок и бавен. Привлече я на леглото и я накара да се отпусне, а тъмната ѝ коса се пръсна като ореол. — Сега ще ти покажа.

— Райдър... — Опита се да го отблъсне, обзета от необичайна нервност и положи длани на обраслите с твърди косъмчета гърди.

— Всичко е наред — успокояваше я той. — Нямам какво да използвам, затова няма да те любя истински. Но няма да те боли, обещавам.

Усети дъха му по разтворените си устни, когато той се наведе.

— Мъжете обикновено не използват ли нещо? — попита срамежливо тя.

Той се усмихна до потръпващите ѝ устни.

— Айви, не съм спал с жена от почти две години — прошепна той. — Защо ми е да имам нещо подръка?

— Не си...

Той пое сподавения въпрос с устни. Тя ухаеше на рози и Райдър си каза, че никога не е бил толкова близо до рая, колкото тази вечер. Щом я докоснеше, щом я вкусеше, останалата част от света преставаше да съществува. Тялото му все още тръпнеше, след като тя го бе дарила с неочаквано спокойствие. Сега му се искаше и тя да изпита същото. Да усетиш сладостта, че принадлежиш на човек, който държи много на теб, когото обичаш повече от живота, бе нещо невероятно. Не можеше да ѝ го каже. Все още не бе готова да го чуе. Затова целувките му бяха безкрайно нежни и завладяващи, пръстите му ласкаво се спуснаха по голата ѝ ръка, за да я подготвят за новите по-настоятелни докосвания.

— Отпусни се — прошепна той. Твърдите му устни докоснаха заоблената ѝ брадичка, спуснаха се към врата, където пулсът ѝ туптеше диво, а след това проследиха ключицата. — Отпусни се, малката ми, няма да те боли.

Тя сдържа дъха си, когато устните му отместиха меката материя на нощницата, за да намерят извивката на гърдата. Ръката ѝ неволно се стрелна към гъстата му коса. Нещо ставаше с нея. Потръпна, когато устните му настоятелно се притиснаха към меката плът, докато се спря на твърдото зърно. Не можеше да си обясни защо така изведнъж изтръпна, нито пък пулсиращата топлина, която се насъбираше в долната част на тялото ѝ.

Райдър усети забързаните удари на сърцето ѝ, тежкото ѝ дишане. Тя вече бе възбудена, а той едва започваше. Пое набъбналото зърно в уста и го засмука, дразнейки го с език.

Тя извика. Пръстите ѝ се свиха и тя се изви към него, цялата тръпнеща.

Той усети собствената си възбуда, предизвикана от нейната и се опита да запази самообладание. Сега искаше да я накара да почувства невероятния екстаз, с който го бе дарила преди малко.

Свободната му ръка се плъзна надолу, за да събере нощницата по копrienените бедра и да се отправи към топлата мекота на вътрешната

страна на бедрото. Тя се напрегна и още при първото нежно докосване стисна ръката му и изхлипа.

Той вдигна глава и се вгледа в огромните учудени очи.

— Невероятно интимно, нали? — попита тихо той. — Но аз също ти позволих да ме докосваш.

Така беше. Въпреки че изпитваше леко притеснение, пръстите му предизвикваха непознато усещане, което се засилваше с всяко движение. Тя отпусна китката му и ръката ѝ падна на леглото. Не можеше да откъсне поглед от лицето му, докато докосването му ставаше все по-интимно. Първият прилив на удоволствие я свари неподготвена и тя трепна рязко.

— Да — каза тихо той. Докосна я отново, наблюдавайки реакцията ѝ и усили бавните ритмични движения, докато тя хлипаше и се извиваше под пръстите му.

В този момент ненавиждаше нощницата, скрила тялото ѝ от него, защото изведнъж ѝ се прииска той да я погледне цялата. Чувствеността ѝ изместваше срамежливостта, желанието изгаряше тялото ѝ като бял пламък.

— Погледни... ме... — прошепна накъсано тя.

— Гледам те — промълви той.

— Не. Цялата... — успя да изрече тя.

Той стаи дъх.

— Господи! — простена Райдър. Нетърпеливо свали нощницата и ръката му отново се насочи към нея, довеждайки я до невероятно удоволствие. Очите му не можеха да се откъснат от прелестното голо тяло и с всеки миг болката в слабините му се усилваше. Наложил си да върне поглед към дългите крака и заоблени бедра, а след това ѝ към тънкия кръст и стегнатите гърди. Очите му се спряха на тъмните набъбнали зърна и мъжът се наведе и ги засмука, наслаждавайки се на тихите ѝ викове и стонове. Тя имаше прекрасни гърди и очевидно ѝ беше безкрайно приятно той да ги докосва и целува. Зъбите му нежно уловиха едното зърно, а тя стаи дъх и изхлипа.

Той вдигна глава и разтвори краката ѝ, а тя изви тяло към него.

— Зърната няма да те заболят — успокои я шепнешком той. — Приятно ми е да ги вкуся — добави той и наведе глава, за да усети вкуса на голото ѝ рамо, на талията и отново да се върне по същия път. — Добре ли е така?

— Да! — Айви трепереше неудържимо, а пръстите му увеличаваха ритъма си. — Райдър!

Вдигна глава, за да я наблюдава. Та това за нея бе първият път и той не искаше да изпусне нито миг, искаше да се наслади на изражението ѝ. Приведе се по-близо до нея.

— Когато усетиш момента — прошепна чувствено той, — опитай се да не затваряш очи. Искам да те гледам.

Да те гледам... да те гледам... да те гледам. Дълбокият сексапилен глас ехтеше в главата ѝ, а удоволствието обхващаше тялото ѝ. Когато усети първите тръпки на екстаза, образът му се загуби. Тя чу безпомощен висок писък, който сякаш продължи безкрайно дълго, за да съпроводи оттичащото се от тялото ѝ напрежение. Никога не бе вярвала, че подобно невероятно удоволствие, жарко и неповторимо, може да съществува. По лицето ѝ се застичаха горещи сълзи, а най-сетне цялата се предаде на тръпките. Сребърни нишки удоволствие се спуснаха по гръбнака ѝ, а учудените ѝ очи срещнаха доволния му победоносен поглед.

Ръката му се притисна към корема ѝ и бавно пропълзя нагоре към набъбналата гърда, за да почувства копринената топлина.

— Винаги ли е така, когато се любиш? — прошепна тя.

Той кимна.

— Много по-сложно е — промълви той. — И много по-опасно.

— Защо?

Очите му се спуснаха към корема ѝ и застояха там с някакъв отчаян глад, който тя не забеляза.

— Защото можеш да забременееш — изръмжа той.

Сърцето ѝ прескочи, но в следващия момент отново си спомни каква е реалността. Усмивката ѝ бе тъжна, пълна със съжаление.

— Не е възможно — отвърна тихо тя. — Райдър... аз не мога да имам деца.

Той притаи дъх. Вдигна глава и я погледна.

— Боже мой, Айви! — простена той.

Тя така и не разбра защо той изведнъж заприлича на човек, който имаше нужда от нежност и успокоение. Собствената ѝ болка бе нещо познато. Въпреки че времето, прекарано с Бен бе трудно и мъчително, тя нямаше да има нищо против едно бебе. Изведнъж си спомни Джаксънвил и малкото момченце, което Райдър спаси близо до реката.

Той обичаше деца. Сигурно би искал да има деца, а сега вече знаеше, че тя не може да му ги даде. Но друга жена би могла... При тази мисъл докосна нежно бузата му.

— Съжалявам — каза тя и си наложи да преглътне сълзите. — Толкова много исках деца!

Той се наведе и нежно положи устни върху нейните, отпускаяки се така, че косматите му гърди се отриха в чувствителните ѝ гърди бавно и изкусително.

— Всичко е наред — пошепна до устните ѝ той. — Ти си оставаш същата за мен. Това не те прави по-малко жена. Мисля, че вече ти го доказах. — Той повдигна глава и се вгледа в поруменялото ѝ лице, а след това се подпря на лакти, за да продължи да гали с поглед гърдите ѝ.

Тя се размърда неспокойно под настойчивия му поглед.

Очите им се срещнаха.

— Не ставай пак срамежлива, след като се дарихме един друг с такава наслада — помоли нежно той и се усмихва.

— Ще се опитам — каза тя и потръпна. — Не можех да позволя на Бен да ме гледа... така. — Очите ѝ се разшириха. — А ти ме гледаше, докато... докато...

Лицето ѝ стана по-строго.

— Искаш ли да ти кажа как изглеждаше? — попита той с дрезгав глас. — Или ще ти е по-лесно, ако си спомниш моето лице, когато ме задоволи.

Тя поаленя, но така и не отмести поглед.

— Не съм и сънувала, че мога да имам такава въздействие върху някой мъж.

— Сега вече знаеш! — каза той.

— Но ти се измъчваше — прошепна тя. Пръстите ѝ докоснаха нежно твърдите му устни. — О, Райдър, ти се измъчваше и аз трябваше да направя нещо!

Той потръпна. Значи имаше надежда. Тя държеше на него сега, а някой ден може би щеше да изпита още по-силни чувства. Не можеше да изостави тази надежда.

Улови ръката ѝ и гризна всеки един от пръстите ѝ. Светлите му очи искряха.

— В такъв случай ще ти кажа една тайна — гласът му прозвуча бавен и тих сред тишината на стаята. — Никога не съм позволявал на жена да прави подобно нещо с мен.

Тя веднага се оживи и му се усмихна.

— Ти сам ми позволи — прошепна тя.

— Не те спрях — измърмори сухо той. А и нямах кой знае какъв избор. Господи, кой би помислил? Срамежливата нежна Айви ме тръшна по гръб и направи с мен каквото пожела. Майка ти ще онемее.

Тя седна и се надвеси над него.

— Нали няма да кажеш на майка ми? — помоли тя.

— За бога, че тя ще ни убие и двамата! — напомни ѝ той. — Хайде, ела до мен. — Привлече я в прегръдките си и се надвеси над нея, лицето му бе спокойно, очите — нежни и изпълнени с обич. — Искам да спя с теб.

Вече не бе възбудена като одева и се поколеба. Трудно бе да вземе подобно решение, дори и след интимните моменти, които бяха преживели заедно.

— Не... не знам — изрече колебливо тя и се намръщи.

Той заглади сърдитите бръчици с показалец.

— Не по онзи начин — обясни тихо той. — Искам да те прегръщам цялата нощ.

— О! — Много ѝ се искаше, но сега пак се бе превърнала в старата срамежлива Айви, въпреки че кръвта препускаше във вените ѝ.

— Айви, и двамата сме пълнолетни възрастни хора — започна тихо той, сякаш прочел мислите ѝ. — Тази вечер бе особено мъчителна, а ти ме дари със спокойствие и задоволство. Надявам се да съм постигнал същото и с теб. Но не бих искал никоя друга да направи това за мен. Разбираш ли ме, съкровище? — добави той, сякаш това бе най-важното нещо: — На която и друга жена да бях позволил подобна волност с тялото ѝ, тя не би успяла да утоли глада, който изпитвах.

Тя се вгледа в топлите му очи и усети, че той ѝ казва нещо, което тя не разбираше.

— Какви прелестни очи — прошепна той и се усмихна. — Обърни се. Ще легнеш ли гола в прегръдките на друг мъж, ще го оставиш и той да прави с теб това, което направих аз?

Тя си пое рязко въздух. Едва сега си спомни, че е гола!

Той продължи да говори.

— Тялото ти вече ми принадлежи — каза нежно той. — Ти сама ми го отдаде, нали не си забравила? Няма нито да те засрамя, нито да проявя егоизъм, нито по някакъв начин да те изложя на опасност, затова не се опитвай да се скриеш. Бих могъл цял живот да те гледам — каза напрегнато той, милвайки тялото ѝ с очи.

Тя бе полуизправена, а очите му ѝ признаха, че говори истината. Погледът му я докосваше с нещо, което много приличаше на благоговение. Имаше чувството, че не може да помръдне. В същото време нейните очи се спуснаха към неговото тяло и тя си каза, че се чувства по същия начин. Никога не бе познавала мъж, който да може да се сравни с него.

Той си пое бавен накъсан дъх, наясно, че тя веднага ще забележи реакцията на тялото му. Обърна се и се протегна с дълбока въздишка.

— Господи, какво ми причиняваш! — засмя се той. — Загаси лампата, съкровище и ела тук!

— Нали няма... — тя се поколеба.

Той поклати глава.

— Майка ти ще ни удуши заради това, което вече сторихме. По-добре върви да спиш, преди съвсем да сме полудели. Става ли?

Тя е усмихна, вече по-спокойна.

— Става.

Тя, разбира се, можеше да изброи поне петдесет основателни причини да си облече нощницата и да се върне в своята спалня. Вместо това се настани в прегръдката му, изпълнена със задоволство и едно невероятно усещане, когато се притисна до него и отпусна буза до гърдите му.

— Нали няма опасност някой да влезе? — попита притеснено тя, защото се бяха отпуснали върху покривката на леглото.

Той целуна затворените ѝ клепки.

— Заспивай, съкровище, никой няма да ни види.

Не бе сигурна, че той е изрекъл тези думи, но бе склонна да вярва, че е така. След като предпочиташе да е така, какво пък.

Той, разбира се, бе казал точно това. Зачака, докато се увери, че тя спи. След това се надигна и погледна отпуснатото ѝ в съня лице. Тя го обичаше. Може би много повече, отколкото си даваше сметка. Бе готов да скочи и да затанцува от радост. Засега връзката им бе чисто физическа, но това не означаваше, че няма да има развитие. Най-сетне

се отпусна до нея, опиянен от спокойната ѝ красота и от усещането да е до него. Притисна я до тялото си, отново възбуден от топлината ѝ. Най-сетне се унесе в сън, спокоен и радостен за пръв път от години насам.

Когато на следващата сутрин Айви се събуди, той бе облечен, застанал над нея и се взираше жадно в лицето ѝ. Тя се бе отпуснала на чаршафа в предизвикателна поза и той потръпна, когато очите им се срещнаха.

Беше сънувала. Не си спомняше какъв точно е бил сънят, но той също бе там, а тялото ѝ, усетило непознато до този момент задоволство, знаеше какво може да получи. Желаше го. Изви леко бедра, очите ѝ притворени, а зърната се втвърдиха почти веднага.

— Господи — изпъшка той с измъчен глас. Внезапната му бледост и напрежението в тялото му я събудиха начаса.

— Райдър? — повика го тя и се подпря на лакът. Той се насили да заговори. Мъжът в него се бореше да захвърли дрехите и да я обладае в непреодолим пристъп на желание. Тя бе истински огън, а на него му се искаше да изгори, да бъде погълнат от този огън. Но не можеше да си го позволи. Точно сега не биваше да губи контрол. Беше прекалено рисковано.

— Отивам на конференцията — процеди през зъби той. — До един ще се върна.

— Добре. — Тя се изчерви под дръзкия му поглед, а случилото се предишната нощ ѝ се стори нереално и много притеснително. Придърпа чаршафа и срамежливо се покри. — Аз... аз ще напиша и поправа бележките. Снощи бях прекалено уморена. — Това бе лъжа. Беше наранена и нещастна, след като Райдър я бе оставил в ресторанта.

Той стисна зъби.

— Добре — отвърна.

Завъртя се и изфуча от стаята, без да поглежда назад, проклинайки уязвимостта си и безпомощността. Всички жени в живота му се бяха подчинявали на правилата и условията, които той бе поставял. Едва когато се появи Айви, той разбра колко е уязвим. Тя го бе поставила на колене, а дори не се бяха любили истински. Господи, ами ако някога я любеше, сигурно щеше да ѝ отдаде и душата си! Щом я погледнеше, разбираше, че е загубен, че е готов да направи всичко,

което тя поиска, че ще бъде безпомощен през остатъка от живота си, защото я обичаше до полуда.

Излезе като сляп от апартамента и тръшна вратата след себе си.

Айви цял ден се измъчва какво го бе ядосало. Да не би и той като нея да съжаляваше за неестествената случка? Може би изобщо не бе трябвало да се доближава до него. Но това, с което той бе дарил изтерзаното ѝ тяло си струваше всеки миг. Изпъшка тихо, припомнила си горещото неповторимо усещане, което я бе обхванало. А той я бе наблюдавал. Беше го оставила да я наблюдава в най-интимния момент!

Не можеше да се погледне в огледалото, без да се изчерви. Представете си само срамежливата малка Айви да го тръшне в леглото, нали така беше казал. Той не можеше да повярва, а тя още по-малко. До тази сутрин Райдър бе най-добрият ѝ приятел. Сега вече не бе сигурна какъв е — приятел, или бъдещ любовник, или нещо по средата.

Зачуди се дали някога ще ѝ проговори отново. Може пък и той да се чувстваше неловко след снощи. Определено не бе свикнал да разказва на жените от колко време не е правил секс, нито пък да допуска някой да го види в подобно безпомощно състояние.

Но той е имал жени, каза си тя. Знаеше много добре как да я накара да се остави в ръцете му. Всяко докосване бе умело и изпитано, а твърдите му устни отлично знаеха как да прелъстяват.

Мразеше всички жени, които бе имал. Мразеше всяка, която се бе отпускала в ръцете му и се бе оставяла на ласките му. Тялото му...

Потръпна. Толкова сила и опитност, толкова мъжко съвършенство. Беше ѝ позволил да го види безпомощен. Спомни си как изглеждаше, как стискаше юмруци, как тялото му се извиваше и потръпваше, как лицето му се сгърчваше, когато извикваше от задоволство.

Целият бе разгорещен. Каза, че когато се любят ще бъде също толкова хубаво. Но това не можеше да е вярно. Тя знаеше, че когато се любиш боли. Ставаше бързо, а после ти се чувстваш зле.

От друга страна Райдър бе бавен и нежен с нея, а тя бе изпитала неповторимо удоволствие. Дали пак щеше да е така, ако му позволеше да...

Преглътна и усети как по гърба ѝ преминава тръпка. Какво ли ще бъде чувството да се отпусне под това силно тяло и да усети опитните му ръце и устни по себе си? Затвори очи и си представи как тялото ѝ се

извива, как ръцете му се плъзгат по бедрата ѝ, лицето му е изопнато и влажно, той диша накъсано и бързо, а тласъците му стават все по-бързи и силни, докато тя вика от удоволствие...

— О, боже! — избухна тя и потръпна.

Влезе в банята и пусна душа. Свали роклята и се пъкна под студената струя, посрещайки я с удоволствие. Защо ли животът стана изведнъж толкова сложен?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Това бе най-ужасният ден в целия живот на Айви. Райдър бе самата любезност до края на деня и нито веднъж не намекна и не спомена за случилото се, нито за необяснимия си пристъп на гняв, когато напусна апартамента. Беше резервиран, както се бе случвало много пъти преди. Само че сега бе по-зле, защото таеше нещо.

Тя не знаеше каква е причината. Ако съжаляваше за нощта, която бяха прекарвали заедно, защо просто не ѝ каза? Или бе решил да ѝ го покаже със студеното си поведение и резервираност?

Единственото, което знаеше със сигурност бе, че притеснението и съмненията я измъчват. Само преди месец, дори не знаеше какво значи да бъде задоволена. Сега вече бе наясно и желаше Райдър по всеки начин, по който една жена може да желае мъж. Сънуваше го, копнееше за него, бе готова да умре за него. Само че той, очевидно не забелязваше събудената ѝ чувственост, въпреки че тя потрепваше всеки път, когато той се озовеше близо до нея, а очите ѝ бяха достатъчно красноречиви.

По време на работния обяд той набързо ѝ каза какви са плановете за следващия ден, а тя не знаеше дали ще изкара до утре. Може пък така да беше най-добре. Далече от очите, далече от сърцето, а той не прекарваше много време в офиса си напоследък. Само че мислите за бъдещето никак не помагаха на настоящето.

Вече му бе пожелала „лека нощ“ доста напрегнато и безлично и се бе оттеглила в своята спалня. Дори докосването на леката нощница по горящата ѝ кожа ѝ причиняваше болка. Съблече я и се отпусна на хладната покривка, извивайки се безпомощно, докато мислеше за Райдър. Дългата коса бе обрамчила поруменялото лице като ореол. Само си представяше как изглежда. Като някоя разюздана жена, но това никак не я вълнуваше в момента. Тялото ѝ отново се изви, разтърсено от тръпка. Поне покривката я охлаждаше. Трябваше да стане и да загаси светлината, но се чувстваше прекалено нещастна и не я беше грижа.

Вратата неочаквано се отвори и Райдър влезе. Напрегнатото му лице се изопна още повече, когато я видя. Беше облечен в черен халат, под който нямаше нищо, а косата му бе сресана назад, мокра от душа, който бе взел, за да престане да мисли за Айви. Сега, щом я видя, вече знаеше, че няма да е никак лесно. Господ му бе свидетел, че бе опитал да стои настрани от нея. Само че повече не издържаше. Чу неспокойните ѝ движения, забързаното дишане и си я представи каквато я бе видял снощи. Или може би просто бе усетил излъчваното от нея напрежение, защото напоследък всяка мисъл бе отправена към нея.

Хлопна вратата след себе си, захвърли халата и се приближи до леглото.

Айви не помръдна. Той бе напълно възбуден и дори не се постара да прикрие голотата си от любопитния ѝ поглед. Тя забеляза нетърпението в погледа му, преди още да се отпусне до нея и да спусне очи по великолепното ѝ тяло и безупречната порозовяла кожа.

Тя се премести жадно, очите ѝ бяха стъклени от желание, кръвта ѝ кипеше.

— Желая те — прошепна безпомощно тя. — Съжалявам, но не мога да се овладея. Толкова много те желая, Райдър, че едва издържам на това мъчение!

— Да, знам какво изпитваш. Всичко е наред. И аз те желая не помалко. — Наведе се и с много обич докосна устните ѝ, а те веднага се отвориха под неговите. — Ще се любим, а след това може и да успеем да заспим — прошепна той.

Щом ръката му се плъзна към топлия ѝ гладък корем, тя я улови.

Той вдигна глава и среща трескавия ѝ поглед.

— Не — прошепна с треперещ глас тя. — Желая те. Целият.

Той се стегна.

— Айви...

Тя забеляза колебанието в погледа му. Той бе старомоден човек и познаваше двете с майка ѝ от години. Колебаеше се единствено за нейно добро. Само че тя не искаше предпазливостта му. Не точно сега.

Пъхна един от дългите си крака под неговия и се измести така, че да е в извивката на бедрата му. Протегна ръка под неговата и меките ѝ гърди се опряха в неговите, а с другата го докосна нежно и той бе разтърсен от силна тръпка.

— Моля те — прошепна тя до устните му и се премести към него, подтиквайки го към интимност, която не бе споделяла с мъж от края на нещастния си брак. Усети го как тръпне и се притисна още по-силно, почувствала пулсиращата мъжественост в дланта си.

— Добре — изръмжа той и я стисна за косата, за да я отдръпне. — Но не така. Не... по този начин. Искам първо да те възбудя. След като ще се любим, искам да те задоволя напълно. Няма да приключим за две минути.

Тя го погледна любопитно, но устните му се сведоха над нейните и тя усети косматата му гръд до себе си, а силната му ръка бавно се плъзна по корема и бедрата ѝ, а след това отново се насочи нагоре.

Беше нетърпелива, по напрежението в тялото му разбра, че и той няма търпение. Въпреки това я целуваше бавно, захващаше със зъби устните ѝ и ги докосваше нежно с език. А през всичкото време желаната, и същевременно нетърпима ръка си играеше с гърдите ѝ, докато не набъбнаха, но дори тогава той не докосна втвърдените зърна.

— Моля те — изхленчи тя.

Райдър се засмя тихо, без да крие, че се забавлява.

— Вече? — прошепна той. — Но ние едва започнахме.

— Ще умра — оплака се тя и черните ѝ очи се отвориха обвинително. Той обхвана бедрата ѝ между своите, а доказателството за желанието му се притисна в корема ѝ, когато се наведе отново към устните ѝ.

— На това французите му казват оргазъм — прошепна той. — Малка смърт. Знаеш ли?

— Не. — Тя се изчерви. Той усети топлината, нахлула в бузите ѝ, докато целуваше лицето ѝ. Протегна крака и задържа нейните между мускулестите си бедра и се намести така, че да поеме едното ѝ зърно, за да започне да го измъчва.

— Харесва ти така, нали, малката ми? — прошепна той и подръпна леко твърдото зърно. — И на мен ми харесва. Гърдите ти са меки, но стегнати и ми е много приятно да ги усещам до кожата си.

— Райдър — изстена тя и потръпна.

Устните му се спуснаха към корема ѝ и се притиснаха там, а след това преминаха на бедрата, за да захаят леко всеки един сантиметър и да оставят кожата ѝ като обгорена от пламъци. Ръцете му се спуснаха

между бедрата ѝ, ласкаво ги разтвориха и разпалиха непознато усещане.

Обърна я така, че единият ѝ крак да се отпусне върху неговия и се плъзна между бедрата ѝ. Притисна нос към нейния и се усмихна, а след това докосна с устни затворените ѝ клепки. Ръцете му обхождаха бедрата, основата на гръбнака и я привличаха все по-близо. Едната му ръка се плъзна по корема ѝ и между бедрата.

— Да — прошепна тихо той. — Готова си. Повече от готова.

Тя не разбра какво говори той. Трепереше, устата ѝ бе подпухнала от дългите настойчиви целувки, а пръстите си усещаше студени в косата му.

— Готова ли? — прошепна неомощно тя.

— Да приемеш тялото ми — обясни той. Задържа погледа ѝ. — За да станеш част от мен. Приеми ме, Айви — задъха се той и раздвижи бедрата си.

Преживяването бе невероятно еротично. Тя изхлипа, когато го усети и потрепна от страх, когато топлото му тяло започна да прониква в нейното. Замерзана, защото за момент усети болка.

Светлите му очи се втренчиха в нейните.

— Виж ти, виж ти — прошепна нервно той, поспря и се усмихна. — Бавно, малката ми. Опитай се да не се стягаш. Можеш да ме поемеш. Сега се успокой. Точно така. — Тогава направи един силен тласък и в очите му се появи странен доволен проблясък. — Да, да!

Тя го погледна в очите и разбра, че вече е негова.

Той не помръдваше, сякаш дори не дишаше. Високите му скули бяха поруменели и той потрепери, лицето му бе сурово, а очите приковани в нея.

— Боже — прошепна с благоговение той, дълбокият му глас неуверен. — Боже мой, Айви, вече съм част от тебе!

Тя също потръпна. Разтвори устни и леко се надигна, за да погледне надолу, но още щом видя колко интимно са свързани, се изчерви. Стаи дъх и забеляза, че той също гледа натам.

— Чувствам се като девствена — призна тя.

— Нямаш представа колко си близо до истината — отвърна той с дрезгав глас. — И ти ме караш да се чувствам така, съкровище. — Отпусна глава назад и усети, че пръстите му треперят. — Айви, Айви — прошепна той, и докато изричаше името ѝ се задвижи бавно, а

бедрата му напредваха и се отгласаха в бавен постоянен ритъм, който разпали незабравимо усещане в тялото ѝ. Тя изхлипа и се намести, за да усеща по-силно мъжа в себе си.

Наблюдаваше напрегнато лицето ѝ.

— Точно така. Нагласи се към тялото ми. Покажи ми къде ти е приятно. Да. Да, Айви, да! — извика той, когато удоволствието започна да нахлува в гърдите му.

Тя усети как трепетът му се усилва с всеки силен тласък и премести ръце на бедрата му, а след това се вгледа в очите му, докато най-сетне ги премести към плоския корем.

Той простена мъчително и тя отново сви пръсти, докосвайки го с неподозирана интимност и дързост.

— Господи, Айви — прошепна дрезгаво той. — О, господи, не мога да се сдържам...

Усети, че е така по трескавите му движения, а и тя самата бе на ръба. Ноктите ѝ се забиха в бедрата му неочаквано жестоко, а тя стисна зъби и простена. Посрещна тласъците му със сляпа ярост, за да ускори момента на собственото си върховно удоволствие, усещайки, че той вече не успява да запази контрол.

Разплака се, усетила, че не може да издържи на това неизпитвано до този момент удоволствие. Искаше още и още, в нея се завихряше болезнена празнота, която той трябваше да изпълни... веднага!

Разтърси я невероятно непознато усещане. Тя извика и отметна глава назад, цялото ѝ тяло сякаш разкъсано, докато той стискаше бедрата ѝ до болка и навлезе в нея за последен път.

Райдър изрече нещо, което тя не успя да чуе ясно и дълбокият му глас пресекна, а той на свой ред отметна глава и извика дрезгаво. Айви усети тръпките, разтърсващи тялото му една след друга и сякаш собственото ѝ задоволство я погълна.

Усети влажната му кожа до своята. Капки пот се стекоха от косата му по гърдите ѝ, където устните му не спираха нашествието си. Той трепереше в прегръдката ѝ и трескаво си поемаше дъх.

Сърцето ѝ биеше оглушително. Дали не беше неговото? Докосна влажната му коса, за да се увери, че е жив. Цялото тяло я болеше, все едно че бе пребита. В нея се разливаше непозната топлина и всяка тръпка удължаваше удоволствието.

Раздвижи се, за да го почувства. Райдър все още бе част от нея.

Той понечи да се отдръпне, но треперещите ѝ ръце задържаха бедрата му и не го пуснаха.

Той вдига глава и се взря в огромните ѝ, удивителни очи.

— Тялото ти е способно да дарява неопишуемо удоволствие — прошепна нежно и уморено той. — Но моето трябва да почине поне за малко, съкровище. Дай ми няколко минути, преди отново да те любя.

Тя потръпна при звука на думите му. Преди да те любя отново. Да. Точно така бе почувствала всичко. Като истинска любов. Докосна лицето му, проследи и гъстите тъмни вежди.

— Не беше заради това — прошепна тя.

— Защо тогава? — попита нежно той.

Тя срамежливо го погледна.

— Просто... харесва ми да те усещам вътре.

Тялото му реагира с неочаквана жар и той възкликна удивен. Тя го погледна любопитно.

— Нали каза, че не можеш? — започна тя.

Той потръпна.

— Така ли? — намести я така, че да се надвеси над нея. Бедрата му бавно натиснаха нейните и тя също потръпна. — Одеве за малко не ме уби — въздъхна той до устните ѝ. — Не съм сигурен, че ще мога да издържа още един път.

— Болеше ли? — Тя се намръщи, без да разбира.

Той се разсмя, а възбудата му нарастваше с всяка секунда.

— Истински екстаз — прошепна той и задържа погледа ѝ. — Малката смърт. Господи, и ти викаше така, сякаш те убивах. Диви хлипове, сълзи...

— Беше хубаво — прошепна тя. Повдигаше ритмично бедра, за да му помогне, усещайки как по гръбнака ѝ отново преминават електрически тръпки. — Беше хубаво, толкова хубаво! О, Райдър, Райдър... моля те... искам да го изпитам отново!

Този път той не успя да я изчака, не се и опита. Жаждата ѝ бе завладяваща също като неговата. Облада я с диви, необуздани тласъци и тя се притисна към него с последни сили, в очакване на момента на върховно удоволствие.

Беше утро. Последният спомен на Айви бе как Райдър я притиска към себе си и зави и двамата, ръцете му все още леко разтреперани от усилието. След това очите ѝ се бяха затворили.

Обърна се, но леглото се оказа празно. Айви въздъхна. Май никога нямаше да се събуди навреме, за да го завари до себе си.

Спусна крака от леглото, изправи се и се протегна. Очите ѝ попаднаха на чаршафа и тя се намръщи, забелязала петното. Устните ѝ се разтвориха и тя шумно и изненадано си пое дъх.

— Сега разбираш ли защо бе като първи път? — долетя тих глас зад нея.

Изуменият ѝ поглед се премести към Райдър. Мислеше трескаво.

— Нима не разбираш, малката ми? — попита усмихнат Райдър от вратата. Вече бе облечен, отново, и очевидно се канеше да тръгва.

— Какво има за разбиране? — попита объркано тя и се протегна срамежливо към неговия халат, за да го облече.

Той се приближи до нея и я привлече до себе си.

— Защо отначало те болеше.

Погледна го и изведнъж се сети. Поаленя.

— Точно така — прошепна той. — Все още беше отчасти девствена. Аз премахнах остатъка от бариерата — продължи той и устните му погалиха нейните. — Така че в известен смисъл, малката ми, аз ти отнех девствеността снощи.

Тя изстена до устните му и се притисна до него, завладяна от недоумение.

— Приятно ли ти е, че е така? — очарован от страстния ѝ ответ.

— О, да! — Тя отвори очи, изпълнени с обожание. — Толкова исках ти да си първият. О, Райдър, чаках те безкрайно дълго — прошепна тя, разкривайки всичко, което бе таила. — Когато бях на петнадесет, те наблюдавах и си представях какво би било, ако дойдеш при мен някоя вечер и ме любиш до полуда!

— Какво? — попита той с дрезгав глас?

Изражението му я притесни. Тя се поколеба.

— Мислех, че знаеш — прошепна тя. — Казах ти, че никога не бях изпитвала подобни чувства към Бен. Беше така, защото... ами защото бях отдала чувствата си на теб, а той знаеше, че е така.

— Айви, разбираш ли какво ми казваш? — попита той, а гласът му потръпна. — Дори не съм знаел! Нямах представа, че си изпитвала подобни чувства към мен, при това толкова отдавна!

— Сигурна бях, че знаеш. След онази нощ ме избягваше... — напомни му тя.

— Че това беше взаимно. Ти също ме избягваше като чумав и хукна право в ръцете на Бен.

— Защото знаех, че не мога да те имам — прошепна тя. — Ти не ме искаше, защото бях прекалено млада. Приемаше ме по-скоро като сестра, отколкото като любовница. Мислех си, че така ми показваш, че предпочиташ да не се мотая около теб. Дори когато ме покани на среща, реших, че го правиш от съжаление, защото знаеш какво изпитвам към теб. Така че, щом Бен ме покани, аз излязох с него.

Той бе спрял да диша.

— Господи — изпъшка той.

— Какво има?

Той не можеше да проговори. Не можеше и да диша. Тя го бе желала. Не бе имала представа как се е чувствал, защото бе прекалено млада. Тъкмо затова я бе избягвал, а тя бе решила, че я е отблъснал и се бе омъжила за проклетия Бен. Бен е бил наясно, че е увлечена по Райдър, че няма чувства към него, затова е бил жесток. Зави му се свят. Не можеше да го понесе.

— Трябва да отида да проверя резервацията за самолета и да довърша някои неща — каза грубо той. — Ще се видим после.

Излезе без да поглежда назад, умислен и резервиран. Айви остана сама, а сърцето ѝ се късаше, защото току-що му бе разкрила чувствата си, а той си тръгна, сякаш го бе отвратила.

Нима изпитваше само голо желание към нея, което бе задоволил и не искаше усложнения като любовта ѝ? Това ли беше? Сълзи опариха очите ѝ. Какво щеше да прави сега?

Райдър нарочно не се върна в хотела чак до обяд. Беше се сбoguвал с колегите си, беше проверил отново резервацията за самолета, а след това излезе да се разхожда в дъжда, опитвайки се да приеме стореното от него. Защо не бе разбрал по-рано какви са чувствата на Айви? Защо не бе забелязал очевидното?

Най-сетне си даде сметка, че това е само страст, смесена с увлечение, което щеше да отmine. Миналата нощ тя бе изпитвала само страст. Та Бен никога не е успял да я задоволи, а сега вече знаеше какво е да си истинска жена. Райдър ѝ бе показал непознатото, и затова сега тя бе негова. Само че за любов и дума не можеше да става. Това бе привързаност, примесена с увлечение. А той искаше да има любовта ѝ.

Изпита вина, когато видя учуденото ѝ, потиснато изражение, когато влезе в апартамента. Не знаеше какво да ѝ каже, как да оправи нещата помежду им. Изобщо не трябваше да я докосва. Сега бе възбудена истинска жена и щеше отново да пожелае да изпита сексуалното задоволство, на което сам я бе научил. Обичаше я прекалено много, за да позволи преживяното да се превърне в една краткотрайна любовна връзка.

Свали си шапката и я остави на масата.

— Айви — започна тихо той, а светлите му очи се опитаха да уловят погледа ѝ, — трябва да поговорим.

— Няма за какво да говорим — отвърна тя, призовавайки цялата гордост, която бе останала, след като я бе отблъснал сутринта. Цял ден бе мислила и премисляла, докато най-сетне реши, че най-доброто решение, единственото решение, бе да се престори на обиграна жена и да му предостави свободата. Той нямаше намерение да се жени, а тя нямаше намерение да започва краткотрайна връзка с него, затова разялата бе най-доброто и за двамата. Винаги можеше да се оправдае, че е попаднала под магията на Париж. — Не е нужно да обясняваш каквото и да е — продължи тя. Дори не се замисли за странното му изражение. Просто продължи да говори. — Ти имаше нужда от тази взаимност, аз също. Просто... и двамата... задоволихме потребностите си, това е всичко. Не се притеснявай, няма да усложнявам нещата.

Той въздъхна тъжно. Как бе възможно да представи нещата по този начин? Задоволяване на някаква си там потребност, след като за него бе много повече.

Ядоса се, защото тя бе омаловажила тази нощ, изпълнена с любов. Е, щом означаваше толкова малко за нея, той нямаше никакво намерение да ѝ каже колко много означаваше тя за него. Тази игра се играеше от двама. Вирна брадичка и огледа изпитото ѝ лице. Беше сложила семпла черна рокля, която я правеше още по-бледа от обикновено, но пък изглеждаше елегантна като кралица. Колко бе красива, каза си той и сърцето му се сви. До края на живота си щеше да помни голото ѝ тяло, отпуснато на леглото му, как устните ѝ посрещаха с готовност неговите, дългите съвършени крака, притиснати под неговите, виковете на удоволствие, когато бе в нея. Едва се сдържа да не изстене.

— Радвам се, че разбираш — рече напрегнато той.

— Аз съм зряла жена, не някое дете — отвърна тя и избегна погледа му. — От днес нататък ще се държим колегиално. Можем да бъдем приятели, а аз... няма да те притеснявам.

— Да не би да си въобразяваш, че би могла да ме притесниш? — попита с мъка той. — Само че двамата с теб съсипахме приятелството си, Айви — въздъхна Райдър.

Тя се поколеба, защото никак не й се искаше да чува тези думи.

— Наистина ли?

Той се засмя горчиво и запали цигара, нещо, към което прибегваше все по-често напоследък.

— Не разбираш ли? — Изпусна дима, очите му блеснаха застрашително. — Тогавата аз ще ти кажа. Всеки път, до края на живота ми, когато ме погледнеш, ще ме виждаш гол в ръцете си. А аз ще те виждам по същия начин.

Тя се изчерви и стисна ръце в скута си.

— Може би най-добре ще бъде да си намеря нова работа.

— Няма да е необходимо — тросна се той. — През следващите няколко седмици почти непрекъснато ще бъда извън страната, така че няма да ме виждаш кой знае колко често.

Тя вдигна измъчения си поглед към него.

— Райдър — прошепна тъжно тя.

Лицето му бе като безизразна маска.

— Трябва да тръгваме към летището, Айви. — Гласът му прозвуча почти естествено.

— Багажът ми е събран — каза тя. — Ще проверя всичко още веднъж.

Нямаше никакво намерение да признае, че е разочарована, заради скорошното заминаване. Много й се искаше да разгледа Париж, да се качи на Айфеловата кула, но така и не успя, защото имаха все работата и работа. Докато отваряше шкафовете и чекмеджетата, се изчерви. Не беше само работа, помисли си тя и обърна гръб на леглото.

Стаи дъх, щом тялото й трепна, изпълнено с копнеж за Райдър. Само ако дойдеше и й кажеше, че е направил грешка, че ще останат още една седмица, че я желае отново, че я обича. Огледа за последен път стаята и въздъхна тежко. Париж бе градът на влюбените, поне така казваха. Двамата с Райдър бяха станали любовници, но се бяха любили

само веднъж и ако това означаваше нещо за него, той така и не го показа с нищо. Държеше се както обикновено, дори малко по-остро.

А ти какво очакваш, помисли си нещастно тя, признания във вечна любов, да се посвети на теб до края на живота си? Добре че тя не му призна любовта си, защото нямаше да получи неговата.

В дните след завръщането от Париж, Айви често се чудеше дали не работи за призрак. В деня след пристигането от Париж, Райдър се отправи за господ знае къде. Тя отиде в офиса в Олбъни малко притеснена, но това се оказа напразно, защото той бе оставил съобщение при секретарката на вицепрезидента, че няма да го има цял месец, че Айви трябва да се погрижи за пощата и да вдига телефона, докато той се върне. Друго нямаше. Нито дума.

На Айви ѝ се прииска Ив да е в страната, за да поплаче на рамото ѝ. Щеше да бъде безкрайно трудно, тъй като проблемите ѝ бяха много подобни на преживяното от Ив. Нямаше как да обсъжда с майка си случилото се в Париж. Как да ѝ признае онази лудост. Обичаше майка си, но тя бе прекалено консервативна и не приемаше съвременните приумици. Просто нямаше да я разбере.

С тежка въздишка Айви седна и прегледа пощата, чудейки се как ще преживее остатъка от живота си с разбито сърце.

Най-тъжното бе, че преди Райдър ѝ беше приятел. Без него животът ѝ щеше да е празен, все едно че се е преместила на Марс. Но дори и тогава майка ѝ щеше да намери начин да ѝ се обажда и да ѝ разказва последните клюки около него. Просто нямаше къде да избяга.

Липсваше ѝ апетит и караше на препечени филийки с кафе и салата. Заобикалящият свят не я интересуваше, тя слабееше и ставаше все по-апатична. Бе обхваната от ужасна депресия.

Джийн най-сетне забеляза състоянието ѝ.

— Не смяташ ли, че крайно време да отидеш на лекар? — попита притеснено тя една вечер.

— Просто съм уморена — възропта Айви. Бе едва седем вечерта, а очите ѝ се затваряха.

— Уморена ли? Господи, непрекъснато си уморена. Та ти заспиваш права, не ядеш... о, мила, толкова се притеснявам за теб — възкликна Джийн.

— Ако искаш да знаеш истината, мисля, че съм в депресия — призна след минута Айви и сведе тъжните си очи. — Райдър много ми липсва.

Джийн въздъхна облекчено.

— Това било, значи.

Айви кимна.

— Няма го почти цял месец, а нито ми е писал, нито се обади по телефона — каза тя, а след това призна и най-неприятното. — Праца ми инструкции през секретарката на господин Уд, пуска писмата и договорите по факса, но не желае да разговаря с мен.

— Случи ли се нещо в Париж? — попита тихо възрастната жена.

Айви се извърна преди майка ѝ да види поалениялото ѝ лице. Джийн не бе глупачка, а Айви не желаше да обсъжда толкова личен въпрос с майка си.

— Единственото, което се случи, бе, че той ми показа ясно, че няма намерение да се женим — обясни Айви.

— Горкото ми детенце — въздъхна Джийн и прие думите ѝ за самата истина. Прегърна нежно дъщеря си. — Но едно да знаеш. Повечето мъже нямат никакво желание да се женят. Понякога им отнема известно време да им дойде ума в главата. — Тя се засмя тихо. — И баща ти беше от тези. Само че после реши, че бракът не е толкова лош, а когато се появи ти, бе най-щастливият човек на света. Обожаваше те.

— Така ми се иска да го познавах — въздъхна Айви.

— И на мен. Той беше изключителен човек. — Побърза да смени темата. — Защо не похапнеш нещо?

— Ще се опитам. Просто нямам апетит — отвърна Айви и се настани на масата. — А най-странното е, че ми прилошава от миризмата на бекона. Да не би да ми има нещо на стомаха.

— Може да е някакво хранително смущение — съгласи се с усмивка Джийн, убедена, че няма начин да е друго, тъй като Бен бе мъртъв от шест месеца. Застана над печката, за да довърши вечерята.

Райдър се върна след още три седмици. На Айви вече не ѝ прилошаваше, но умората вечер я натискаше с нова сила. Апетит почти нямаше, но не се притесни особено, защото талията ѝ се бе закръглила. Това е доказателство, че съм здрава.

Райдър нахлу неочаквано в офиса рано един понеделник сутрин. Айви вдигна поглед от бюрото и мрачните ѝ очи се оживиха на изпитото лице.

Нямаше представа колко различна изглежда в очите на Райдър, след като не се бяха виждал цели седем седмици. Той си спомняше една здрава лъчезарна жена със съвършен тен и искрящи очи. А ето че същата тази жена бе тънка като вейка, с помръкнала кожа и сплескана коса, сякаш бе тежко болна. Усмивката, която очакваше да види на лицето му, така и не се появи. Ако не друго, той бе определено мрачен, докато стоеше на вратата, загледан в нея.

— Господи! — възкликна той, удивен от промяната в нея. — Какво ти е?

— Какво да ми е? — заекна тя. Стана от стола и заобиколи бюрото, насилвайки се да се усмихне. — Радвам се да те видя отново, Райдър.

Той дори не трепна. Стискаше куфарче в ръка и го остави на пода. Стори ѝ се притеснен.

След броени секунди се оказа, че притеснението му е напълно основателно. Айви примигна, усети как ѝ се върти главата и с тих учуден вик полетя немощно към пода.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Райдър я улови и се намръщи, а тя се свести почти веднага.

— Нищо ми няма — увери го тя и се усмихна нежно. Той си бе у дома. Значи всичко щеше да се оправи. Погледна го, без да крие обичта си и се притисна в него, обзета от чувство на невероятна наслада.

— Няма ли да получа целувка — подразни го тя по стария познат начин, въпреки че гласът ѝ бе напрегнат, а очите ѝ молеха, но без да таят страх.

— Щеше да получиш, ако бях сигурен, че ще успея да спра — увери я той тихо, защото някой мина и той се притесни, въпреки че вратата бе притворена. Вгледа се в огромните ѝ черни очи. — Че ти тежиш като коте. Не се ли храниш?

Стана ѝ приятно от загрижеността в дълбокия му глас.

— Май бях пипнала някакъв вирус — прошепна унесено тя. — Непрекъснато бях болна, затова нямам много апетит. Странното е, че стомахът ми не търпи никакви миризми, докато готвя.

Той не можеше да повярва, че тя не разбира симптомите. Беше му казала, че не може да забременее, затова едва ли бе направила връзка. Но на него му се стори много подобно на сутрешно неразположение. А той знаеше, след като бе чул подробностите около трите бременности на сестра си. Не можеше да повярва, че се е случило нещо толкова прекрасно.

— Ходила ли си на лекар? — попита тихо той, без да смее да диша, докато чакаше отговора ѝ.

— И ти започна като мама — засмя се тя. — Не съм. Нямам нужда, Райдър. Вече съм добре, въпреки че се уморявам много лесно. Сигурно е някакъв грип.

— Не изглеждаш добре.

— Ако ще си разменяме обиди, ти също ми се виждаш доста изпит — отбеляза тя, съзряла нови бръчки на строгото слабо лице и тъмни кръгове под светлите очи. Миришеше на скъп одеколон и сапун, познатата любима миризма. — Прекалено дълги нощи с прекалено

красиви момичета ли? — измърмори сухо тя, без да крие любопитството си. Той отново я погледна ядно.

— Като че ли бих докоснал друга жена след онази нощ с тебе — отвърна тихо той.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от вълнение.

— Наистина ли? — прошепна с дрезгав глас тя.

— Наистина. — Той наведе глава и нежно докосна устните ѝ със своите, разтвори ги, а тя го прие с готовност. Почувства се като онази нощ в Париж. Той изпъшка тихо и я привлече по-близо, а устните му станаха по-настойтелни. Все още я държеше на ръце и вместо да я отнесе в кабинета си, приседна на ръба на бюрото, отпусна я на коленете си и я целува, докато най-сетне трябваше да си поеме дъх. Почти бе сигурен, че е бременна и този факт го развесели и очарова, защото тя очевидно дори не подозираше. Джийн може и да се досети, но той се съмняваше, че Айви е споменала нещо за онази дива нощ пред майка си. Сигурно щеше да се притеснява. Той бе учуден от силата на обзелите го чувства, от удоволствието, което го завладя, когато си помисли, че Айви е бременна с неговото дете. Беше готов да затанцува.

Още щом вдигна глава и погледна срамежливото доволно лице, разбра, че не може да ѝ каже това, което е разбрал. Все още не. Тя не вярваше, че може да забременее, затова трябваше да я накара да отиде на лекар. След това щеше да я наблюдава много внимателно, за да е сигурен, че няма да направи някоя глупост. А когато му кажеше, щеше да се направи на изненадан, защото ако разкриеше истината, тя щеше да реши, че я иска единствено заради бебето. А това нямаше да е никак добре, затова се надяваше да се справи със ситуацията.

Първата стъпка бе, да започне да я ухажва. Никакви прибързани ласки, никаква интимност. Трябваше да ѝ докаже, че ѝ е верен, че може да разчита на него, че е отчаяно влюбен. Трябваше да го направи, преди да я отведе в леглото, каза си той, но тогава подобни мисли дори не му бяха минали през ума. Слаба богу, че все още имаше време, но този път щеше да внимава.

Подпря нос в нейния и се усмихна.

— На това му казвам приятно посрещане. Може ли да дойда на вечеря?

Тя притаи дъх.

— Но разбира се! Ким Сун също може да дойде — започна тя.

— Ким Сун е на посещение на родителите си, защото имаше нужда от ваканция. Няма да го има цели две седмици. Истински късмет — разсмя се игриво той.

— Знаеш, че ще ти липсва — укори го тя.

— Не толкова, колкото ти ми липсваше — прошепна той. Отново я целуна с безкрайна нежност и я притисна към силните си гърди. — Светът загуби очарованието си.

— И тук беше така, докато те нямаше — прошепна в отговор тя. Обви врата му с ръце, простена и го целуна жадно. — Може ли да си легнем заедно? — попита дръзко тя.

Той се напрегна. Потри буза в нейната и я залюля в ръце.

— Много бих искал. Нямах представа колко много! Само че двамата с теб трябва да започнем отначало. Да се държим за ръце, да ходим на кино, да излизаме... на срещи... все такива неща.

Тя трепна в ръцете му. Нима бе истина това, което казваше... Вдигна глава и го погледна и разбра, че говори сериозно. Говореше за сериозна връзка. Каква точно, все още не смееше да каже, но и не я интересуваше. Важното бе, че отново си е у дома, точно както ѝ се искаше.

Каза му го. Той бе очарован не по-малко от нея и на Айви ѝ се стори, че лети от щастие.

— Мечтаех да изляза на среща с теб — призна тя.

— И аз мечтаех за това. Повечето от мечтите ми се сбъднаха в Париж — прошепна той и целуна поруменялото лице. — Не се притеснявай. Това бе най-сладкото ми преживяване.

— Да, но ти си преживял много — уплашено каза тя.

— Никой от двама ни не е изпитвал подобно нещо — обясни той. Очите му грееха. — А и ти бе девствена не само в буквалния смисъл. Не си ли спомняш?

Спомняше си, разбира се. Потръпна цялата, щом спомените отново нахлуха у нея.

— Не ми е приятно, че повдигам въпроса — простена той, възбуден от думите. Стана бързо, постави я да седне и си запали цигара. — Съжалявам, но имам един проблем.

Тя се облегна на бюрото, доволна, че е способна толкова бързо да му въздейства. Гледаше го със замечтан поглед.

— Не можем ли да го направим отново?

Той поклати глава през облак цигарен им.

— Все още не.

— А после? — настоя тя.

Той се разсмя.

— После няма да имаме избор. Но преди това трябва да се опознаем.

— А ще ти остане ли време? — попита хитро тя.

— Ще намеря време — увери я той. Светлите му очи се присвиха. — Ще се грижа много за теб, госпожице Макензи.

— Звучиш така, сякаш имам нужда някой да се грижи за мен — отвърна тя.

— А не е ли така? Честна дума, слаба си като вейка, по-скоро вейчица.

— Тъгувах, защото те нямаше — призна тя, привидно на шега, въпреки че това бе самата истина. Това вече му бе ясно и той се усмихна леко.

— Сега се върнах и нямам намерение повече да заминавам. Така че нямаш извинение да гладуваш до смърт.

— Само да няма бекон. Гадост! — Тя се намръщи. — Господ знае защо, но ми прилошава от бекон.

Той се замисли за мъничкото същество, което не понасяше бекон и сърцето му запя. Не можеше още да й каже, но и детето му, също като него не понасяше бекон. Синът, или дъщерята, която тя носеше, вече бе наследил вкуса му.

Тази вечер тя не приготви бекон. Вместо това изпържи шунка и направи картофена салата и питки, а за десерт опече пай с орехи, защото му бе любим. Джийн се пошегува, но Айви не каза нищо. Беше толкова щастлива, че цялата грееше.

Райдър си сипа втора порция от всичко и това бе първата храна, която погълна с удоволствие от седмици. Той също бе отслабнал няколко килограма. Очите му не изпуснаха лъчезарното лице на Айви и все се местеха към устните ѝ. Беше облечена в семпла кремава рокля с пъстър шал, в който преобладаваше виненото. Вече бе виждал този шал и намиреше, че много ѝ отива.

Тя също се вглеждаш в него с удоволствие. Беше облякъл бяло поло със спортно сако и тъмни панталони. Беше красив и сърцето ѝ

заби по-силно.

След десерта, Джийн — усетила, че има нещо — предложи да измие чиниите и изпрати Айви и Райдър в хола, а след това затвори с усмивка вратата.

— Купидон с готварска престилка — измърмори доволно Райдър.

— Липсват й само лъка и стрелите — съгласи се срамежливо Айви.

— Добре че не знае за Париж, иначе щеше да ни счупи главите, съкровище — каза той. Светлите му очи се смееха, наслаждавайки се на срамежливостта й. Привлече я нежно към себе си и я прегърна. — Няма да правим нищо — обеща той и се наведе над разтворените й устни. — Този път само целувки, малката ми. Няма да позволим да изпуснем нещата от контрол.

— Напротив — прошепна тя и се притисна в него.

Той се разсмя и задържа бедрата й настрани.

— Напротив — съгласи се с неудоволствие той. — Само че не тук. И не тази вечер.

Прегърна го и притисна буза към гърдите му, за да почувства ударите на сърцето му. Тялото му бе топло, силно и й достави удоволствие да се притиска в него.

— Не съм спала — призна тя, докато се вглеждаше към камината. Там огънят се бе разгорял, защото електрическите печки не бяха достатъчни, за да затоплят старата къща. Камината не беше особено удачна, но поне затопляше малкия хол. А огънят бе толкова красив.

— И аз не можех да спя — призна той. — Нямаше други жени. Липсваше ми всяка нощ. Толкова бързо свикнах да си до мен чак до сутринта.

— Ш-ш-т — предупреди го тя и погледна притеснено към вратата на кухнята. — Мама може да те чуе, а не искаме да изядем някой бой.

— Самата истина — разсмя се той над главата й. Притисна я отново. — И на теб съм ти липсвал нощем, нали?

Тя кимна. Затвори очи и въздъхна. Той я караше да се чувства толкова женствена. Беше чудесно да можеш да се облегнеш на някой мъж. Бен бе разчитал на нея почти непрекъснато.

— Защо изведнъж притихна така, Айви? — попита той.

— Мислех си за Бен. Той напълно зависеше от мен. А сега — добави тя, когато усети как той се напруга, — аз завися от теб.

Той отново се отпусна.

— Има нещо за Бен, което не знаеш — започна той. — Хайде, Айви, седни до мен. Преди да продължим, трябва да знаеш всичко.

Тя се премести от скута му, защото ѝ се стори притеснен. Той бе до нея на износеното канапе, протегнал ръце зад главата си.

— Бащата на Бен загина, защото аз наредих той да отиде на строежа и да ми донесе някакви документи. Намерил в бюрото ми бутилка скоч и така се напил, че след това трябвало да нарежат колата, за да го извадят. — Не я погледна. Не смееше. — Тогавя животът на Бен започна да се срутвa. Затова започна да пие. Така че — завърши тежко той, — аз също нося вина за проблемите в брака ви.

Тя остана неподвижна за момент, замислена за собствената си вина и за начина, по който майка ѝ я бе успокоила и накарала да приеме нещата. Райдър все още не бе приел случилото се. Тя трябваше да му помогне. Сега бе моментът да се освободят от миналото.

Протегна ръка и докосна неговата, галейки я нежно.

— Никой не е виновен за проблемите на другите — каза тихо тя. — Предполагаше се, че Бен пие заради смъртта на баща си, но той е имал избор, Райдър. Всички ние имаме избор, но понякога избираме погрешно. Така беше при Бен. Така беше и при мен. Сега аз трябва да продължа напред, ти също. Ако непрекъснато се връщаме към миналото, няма нищо да постигнем. Всичките съжаления на света няма да променят онова, което вече се е случило.

Той се намръщи и я погледна.

— Мама ми помогна да се отърся от част от вината — обясни протичко тя. Аз я превъзмогнах. Провалих Бен, но той не е бил длъжен да остава с мен и никой не го е карал да пие. Той сам е избрал този път.

Той преплете пръсти с нейните.

— Нося тази вина прекален дълго. Тя все се изправяше помежду ни. — Погледна ръката ѝ. — Мислех си, че ще обвиниш мен.

Тя се усмихна.

— Не. За нищо няма да те обвиня. Освен че ме повлече от Париж, преди да съм видяла Айфеловата кула — поясни тя и го

погледна строго.

Той се засмя и пусна ръката ѝ.

— Господи, точно така беше. Извинявай, съкровище. Изобщо не можех да мисля трезво.

— А защо си тръгнахме така неочаквано? — попита тя, доволна, че може да зададе този въпрос.

— Ти не знаеш ли? — Отново я намести на скута си и тя облегна глава на рамото му. — Ако бяхме останали, нямаше да има начин да спрем това, което започнахме. Щяхме да останем в леглото дни наред и да не мръднем от стаята. А трябваше да мислим и за Джийн, и за връщането, трябваше да се спасим от самите себе си. И все още е така.

— Да, но Ким Сун сега го няма и у вас е празно — изтъкна тя.

Той ѝ се усмихна.

— Няма да те отведе у дома. На Джийн никак няма да ѝ хареса, каквато е моралистка, а с доброто ти име ще бъде свършено.

— Колко старомодно — прошепна тя.

— Такъв съм си аз, освен в случаите, когато великолепно брюнетки с черни очи ми завъртят главата. — Целуна я нежно и леко. — Много ми се иска да забременееш, Айви — прошепна той, усмихнат тайнствено и зачака отговора ѝ.

Тя потрепери. Тих звук изклокочи в гърлото ѝ, докато търсеше подходящите думи. Протегна се и жадно привлече устните му към своите.

— И на мен — изхлипа тя. — О, Райдър, и на мен!

Той я прегърна и целувката продължи дълга и страстна, двамата обгърнати от магията на тишината помежду им. Езикът му се плъзна в устата ѝ и тя усети силна възбуда. Хвана една от едрите му длани и я привлече към гърдата си.

Той понечи да се отдръпне, но ноктите ѝ се забиха в ръката му и я задържаха.

— Идеята не е много добра — обади се дрезгаво той.

— Напротив — прошепна до устните му тя. Ръцете ѝ милваха врата му, а той притисна гърдата ѝ с длан. — Искам да се съблека — изстена тя. — Искам да се любя с теб тук, на пода!

— Мили боже, ще умра! — изпъшка той. Устата му плени нейната и той плъзна ръка по обутото в чорапогащник топло бедро.

— Айви!

Шумно дрънчене на тенджери и тигани ги предупреди, че Джийн се кани да влезе.

Райдър вдигна глава и отдръпна ръка с очевидно нежелание. Дишаше на пресекулки, също като нея, а сърцето му щеше да изскочи.

— Сега вече наистина ще ме вземеш за разюздана жена — прошепна тъжно тя. — Пет пари не давам. Никога няма да изпитам подобно нещо с друг.

— Надявам се да е така — прошепна нежно той и се усмихна. Особено в твоето състояние, добави наум той. Приглади назад дългата ѝ коса. — В интерес на истината, съвсем не те намирам за разюздана. Според мен си нормална жена с напълно естествено отношение към интимността. Радвам се, че ми имаш достатъчно доверие, за да ми позволиш всички онези волности с тялото си.

— Толкова много ли ме желаеш? — попита тихо тя.

Той кимна.

— О, да, много. — Гласът му бе тих, но тя долови неподправеното желание в него.

Облегна се на рамото му и потри буза в сакото. Затвори очи.

— Не искам да ставам. Трябва ли?

— Майка ти може да си помисли нещо, съкровище — каза той и я целуна по слепоочието. — Поне за момента трябва да пазим поведение.

— Добре. — Двамата се изправиха тъкмо навреме, защото Джийн влезе с поднос кафе секунди по-късно. Усмихна им се щастливо, защото бяха седнали един до друг на канапето. По лицето ѝ се разля одобрителна усмивка.

Само че одобрението не я възпря да играе самоналожената роля на блюстител на морала, когато Райдър идваше на вечеря, или гледаха филми на видео, които както той сам казваше, бяха много приятни. Носеше най-новите хитове, и докато ги гледаше, обгръщаше с ръка раменете на Айви.

Нито веднъж не предложи да отидат у тях и внимаваше да не остават дълго време сами. От време на време ѝ изпращаше цветя, обаждаше ѝ се късно вечер, за да си побъбрят и не можеше да се нарадва на това, което знаеше единствено той. Понякога едва се удържаше да не изтича навън и да не каже на целия свят. Тя носеше неговото дете, а дори не знаеше. Това беше страхотно! Усмихваше се,

понякога само я гледаше и се наслаждаваше на красотата ѝ, на спокойствието, което се излъчваше от нея, на удоволствието, че е с него. Все едно че всеки ден вкушваше рая.

Тя не спря да работи за него и той откри, че все по-трудно се съсредоточава в работата. Не можеше да откъсне очи от нея. Айви стаи радостта си, когато улови погледа му след посещението на един архитект.

Той повдигна вежда, усмихна ѝ се и подпря рамо на касата на вратата между офиса ѝ и неговия кабинет и я загледа с открито обожание.

— Страхотна си — прошепна той. — Лицето ти започва да си възвръща цвета.

— И се чувствам по-добре — потвърди тя. — Като изключим, че ми се спи непрекъснато.

Той едва се удържаше да не я заведе на лекар, за да ѝ направят изследване, защото му се искаше да се увери, че всичко е наред. Бе минало съвсем кратко време, откакто се върна и му се искаше да постъпи правилно. Бъдещето им зависеше от вниманието и тактичността му. Не можеше да си позволи да прибързва с тази връзка, но и нямаше търпение.

— Имам ли още срещи днес? — попита той.

Тя погледна графика.

— Нищо до утре — отвърна. — Тръгваш ли си?

— Тръгваме си и двамата. — Отблъсна се от касата и звънна на вицепрезидента, господин Уд, за да му каже, че двамата с Айви си тръгват и да помоли някоя от секретарките да поеме обажданията.

— Къде отиваме? — попита тя, след като вече се бяха качили в колата на Райдър.

— До могилите Коломоки — каза ѝ той и се насочи към мястото, където дедите на индианците от Лоуър Крийк бяха живели. Огромното селище бе изоставено през по-голямата част от зимата. Лете тук се стичаха множество туристи и студенти по археология.

— Сега не му е времето — изтъкна тя.

— Да, но имаме цел. Искаш ли да се качим при храма? — попита той и я погледна.

До тревистия връх имаше почти сто и петдесет метра, и макар че бяха построени каменни стъпала с перила, нагоре бе доста стръмно.

— Защо не — отвърна тя. — Но защо избра това място?

— Ким Сун вече се върна и само тук можем да останем сами? — обясни той, без да я поглежда.

Тя се изчерви. В гласа му се прокрадна нотка, която я накара да потръпне. Беше облякла дълга плисирана пола с бяла блуза и син пуловер. Добре че си бе сложила черните обувки без ток, вместо обичайните високи. Щеше да успее да се качи. Обърна се към него. Той бе в тъмносин костюм, и както обикновено, цветовете, които бяха подбрали, си отиваха.

— Не сме подходящо облечени за изкачван на хълмове — започна тя.

— Не сме подходящо облечени и за да се търкаляме в тревата, но точно това ще направим, щом се качим горе — заяви направо той и се усмихна очаквателно. — Или си въобразяваш, че ще можем да седим и да си говорим, без да се докосваме?

Тя отпусна глава назад на седалката и го загледа жадно.

— Това просто не е възможно.

— И аз така мисля, малката ми. — Посегна към ръката ѝ и сплете пръсти с нейните. — Ако нещата излязат от контрол, ще бъда много нежен.

— А ти ще позволиш ли нещата да... излязат от контрол? — прошепна дрезгаво тя, защото той бе този, който се въздържаше от ласки до днес.

Той зави към могилите и бързо обърна поглед към нея.

— А ти искаш ли?

Представи си какво би могло да бъде и сякаш я прониза ток. Могилите бяха впечатляваща гледка. Някои бяха по-ниски, а тази с храма се извисяваше в равнината над опасаните с дървета поля. Клоните бяха обвити с мъх, а по необработените поля беше избуял магарешки бодил. Айви се надяваше непокътнатите земи никога да не се превърнат в натруфено туристическо средище, както често ставаше на подобни места. Когато човек попаднеше тук, сякаш се връщаше хиляда години назад във времето, за да се наслади на тишината и песните на птиците през пролетта и лятото и на дивите цветя, които надигаха глави още с първите топли дни. Сега дърветата бяха голи, тревата посърнала и всичко имаше призрачен вид. Наоколо не се мяркаше жива душа, въпреки че преди малко задминаха някаква кола.

Райдър стискаше Айви за ръката и бавно се изкачваше, като внимаваше тя да не се спъне. Младата жена така и не разбираше причината за загрижеността му, но ѝ бе толкова приятно някой да ѝ обръща внимание и да я пази, че не казваше нищо.

Когато се изкачиха най-горе, все още задъхани от изкачването, той я обгърна нежно с ръка през раменете и двамата се загледаха към хоризонта.

— Можеш да видиш вечността от това място — въздъхна тя.

— Не бих казал. Има прекалено много дървета. На запад, ако се качиш толкова високо, виждаш километри поля и нищо не ти спира погледа.

Тя вдигна поглед към него.

— Аризона ми хареса — призна тя.

— И на мен. — Обърна я към себе си и се вгледа в замечтаното ѝ лице. — Обичам те, Айви — призна тихо той. След това я целуна.

От очите ѝ потекоха сълзи, докато се притискаше към него. Думите му отекнаха в главата ѝ, разтърсиха я и продължиха да звучат.

— Не го каза. — Тя плачеше под жадните му целувки. — Не го каза, нали? Сигурно съм сънувала!

— Казах го — увери я той. Устните му докоснаха клепките ѝ и вкусиха солените сълзи. — Не си сънувала. Понякога и на мен ми се струва, че си само един сън. Обичах те, когато беше на осемнадесет, но тогава си казвах, че си прекалено млада и се отдръпнах след първия път, когато те целунах. Изчаках няколко години, за да пробвам отново, но те уплаших толкова силно, че ти хукна и попадна право в ръцете на Бен. — Вдигна глава и въздъхна горчиво, докато се вглеждаше в лицето ѝ. — Мислех си, че го обичаш — обясни сериозно той. — Затова се дръпнах след погребението. Назначих те на работа единствено, за да бъдеш близо до мен и прекарвах нощ след нощ, измисляйки начини да ти призная чувствата си.

— О... Райдър! — Гласът ѝ пресекна и сълзите рiekнаха отново. — Аз те обичах... желяех те... живеех заради теб. Бен знаеше и те мразеше, мразеше и мен, мразеше ни двамата!

Очите му проблеснаха диво и той сведе устни над нейните, за да заглуши думите. Повдигна я, прекалено жаден да я вкуси и така и не се сети за състоянието ѝ, докато я притискаше към себе си и я целуваше с

потисканата години наред страст. Тя го обичаше. Сама му бе казала, че го обича!

— А ти не знаеше ли? — промълви тя, когато той спря, за да си поемат накъсано дъх.

— Не — отвърна той. Очите му се вглеждаха в лицето ѝ с толкова любов, че сърцето ѝ изпърха. — Не съм си и представял, че ще дойдеш сама при мен. Както в Париж. Знаех, че мога да събудя желанието в теб, но само то не ми беше достатъчно. Нямах намерение нещата да стигат толкова далече, но те желяех безумно. Наистина безумно — прошепна до устните ѝ той. — Искрено съжалявам, защото ми се иска и двамата да сме знаели, че чувствата ни са взаимни.

— Сега вече знаем — промълви унесено тя. — Моля те, ожени се за мен. Никога повече няма да мога да ти откажа, а майка ми ще бъде скандализирана, ако живеем заедно без брак.

Той трепна. От дни наред се измъчваше как да ѝ предложи същото, а ето че тя го изпревари. Едва се сдържа да не се разсмее от радост.

— Наистина ли го искаш? — прошепна той. — Да ми бъдеш жена? Да живееш завинаги с мен?

— Да — отвърна разпалено тя. — Ще се грижа много за теб, Райдър. Ще готвя, е, двамата с Ким Сун ще готвим — поправи се тя, защото с Ким Сун се разбираше отлично. — Ще се грижа за теб, когато си болен, а нощем ще те дарявам с най-сладката любов.

Сърцето му биеше до пръсване. Вгледа се в нежните очи, наведе се и я целуна с цялата си нежност, покорен от удоволствието да знае, че е обичан.

— И аз ще те обичам не по-малко — промълви той. Устните му притиснаха настоятелно нейните и той я привлече до себе си, така че да усети възбудата му. — Надявах се да не е толкова студено тук — изръмжа той, когато студеният вятър ги перна — бе прекалено мразовито, за да се любят.

— И аз — прошепна тя. — Райдър... можем да паркираме някъде — започна тя.

Той вдигна глава, едва сдържайки желанието си и погледна любимото лице. Копнееше за нея, особено в този момент, но не искаше да развали магията.

— Не — каза след малко той. — Не искам по този начин. Обичам те прекалено много за едно бързо търкаляне на задната седалка. — Отпусна бедрата ѝ и я погледна многозначително. — Не че не се изкушавам. Не усещаш ли, че съм готов.

— Така беше и в Париж — спомни си тя и се изчерви.

— Ти не знаеше защо, нали? — попита тихо той. Обрамчи слабото ѝ лице с длани и притисна буза до нейната. — Айви, откакто си дадох сметка, че те обичам, не е имало друга жена.

Тя леко се отдръпна.

— Нали ми каза, две години — прошепна тя.

— Излъгах те. — Прегърна я с две ръце и я залюля.

— Годиците са пет.

— Господи — избухна тя. — Нищо чудно...

— Да, нищо чудно, че не можех да се въздържа. — Усмихна се бавно и доволно. — Но ти все още не знаеш всичко.

— Кое?

— Айви, защо ми каза, че не можеш да забременееш?

— Защото е така — отвърна тъжно тя, тъмните ѝ очи приковани в неговите. — С Бен така и не забременях. Имаше нещо, което не беше наред. Много ли е важно за теб? — попита жално тя. — Каза, че не е, но...

Той спря да я люлее и я хвана за ръцете, за да ги притисне нежно към корема ѝ. Изражението в светлите му очи бе на неизразима нежност.

— Почувствай сама — прошепна той.

Тя не разбираше. Беше очевидно.

— Става ти лошо — каза нежно той. — Вие ти се свят. Чувстваш се уморена. Не можеш да понесаш миризмата на бекон. — Той се усмихна мило. — Ненавиждам бекон. Той също. — Притисна я към себе си. — Двамата с теб, Айви, сме създали дете в Париж — поясни тихо той и забеляза как очите ѝ се разшириха, а устните ѝ се разтвориха от удивление.

В гърдите ѝ лумна радост като пожар. Тя избухна в сълзи и се сгуши на гърдите му, потръпвайки и хлипайки, погълната от новината.

— Наистина ли не знаеше, малката ми? — прошепна до ухото ѝ той и се разсмя от радост. Затегна прегръдката си.

— Така че отговорът е „да“, ще се ожения за вас, госпожице Макензи. При това трябва да го направим скоро, преди да е започнало да ти личи.

— Не мога да повярвам — изпъшка тя. — Та това е прекрасно. Не съм и сънувала... — Отдръпна се, а по лицето ѝ се изписа уплаха. — Ами ако не съм?

— А какво ще кажеш за онова, което се случва на жените всеки месец? — попита той, за да изясни нещата.

Тя отвори уста.

— Господи. А аз го отдавах на напрежението.

В очите му блеснаха дяволити искри.

— Да, определен вид напрежение — каза компетентно той.

Тя го перна леко през гърдите.

— Докато съм жива няма да го преживея, че си разбрал преди мен!

Той се разсмя.

— Това е сигурно. — Целуна я нежно. — Иди на лекар. Още днес се обади за час — нареди той. — Но независимо дали си бременна, или не, аз съм сто процента сигурен, че си, ще се оженим. Господи, да знаеш колко много те обичам! — прошепна развълнуван той, лицето и ръцете му ѝ разкриха, че говори истината.

— И аз те обичам — прошепна тя, привличайки устните му към своите. — Искрено се надявам да имаме бебе.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бебето беше факт. Райдър я откара на лекар, същият, който обслужваше офиса му и я изчака, докато траеше прегледа. Беше много интересно да го наблюдава как измисля извинения, за да я приемат веднага. След по-малко от чак лекарят потвърди подозренията му и я изпрати да си направи изследване, за да потвърдят.

— Да разбирам ли, че бременността е желана? — отбеляза сухо той, когато влязоха в кабинета му да изчакат резултатите. Айви бе седнала, а Райдър бе коленичил до нея, стиснал здраво ръката ѝ.

— И още как — каза Райдър с дрезгав глас, усмихнат, докато тя се изчерви.

— Ще ви дам името на много добър акушер. Вече ви трябва специални грижи. Изследванията само ще потвърдят, това, което за мен е факт и ще ви запиша час при колегата. — Погледна ги над очилата. — Доколкото разбирам, това ще бъде един от онези модерни съжителства.

— О, не. Ние съвсем не сме модерни — увери го Айви. — Ще се женим.

— Вие можете да ѝ обясните какво причиняват пет години въздържание на един мъж — ухили се Райдър. — Затова е бременна преди церемонията.

— Да не сте бил на война? — попита през смях лекарят.

— Бях влюбен в нея, но тя бе недосегаема — каза загадъчно той. — Сега вече е моя. И никога няма да я пусна да си отиде.

— Тя няма и да пожелае — увери го Айви, без да обръща внимание на любопитството на лекаря.

Изчакаха до следващия ден, за да са сигурни в резултатите от теста и да кажат новината на Джийн.

Райдър откара Айви у дома след работа и я поведе към хола, където Джийн гледеше един от обичайните си сапунени сериали.

— Имаме нещо да ти казваме — започна Айви.

— И на мен така ми се стори, ако може да се съди по това колко бяхте нервни снощи, а и тя не ми каза думичка, когато я попитах — обясни Джийн. — Вече се досещам, затова съжалявам, че ви лиших от момента на изненадата. Ще се жените, затова трябва да ви поздравя.

— Страхувам се, че не е чак толкова просто — каза Райдър и за пръв път двете жени го видяха смутен. Седна до Джийн на канапето, взе ръката ѝ в своята и забеляза колко много прилича на ръката на Айви. — Ще си имаме бебе — каза той, без да крие възторга си.

— Тя не може — обясни Джийн. — Не може да има деца.

— Все едно, важното е, че е бременна — ухили се Райдър. — Току-що взехме резултатите от доктор Джеймисън.

Джийн го сграбчи за ревера.

— Страхотно! — избухна тя. — О, Айви! — Усмивката ѝ бе пълна с недоумение и радост.

Айви седна при тях на канапето и прегърна майка си, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не е ли невероятно? Всички тези години никога да не случи, а след това още от първия път с Райдър... — Осъзна какво е казала и поруменя.

Джийн погледна от изчервената Айви към Райдър и стисна устни.

— Париж ли?

— Париж — въздъхнаха и двамата.

— Но вие не сте женени!

— На идване си извадихме разрешително, а аз познавам съдия, който ще ни приеме и без кръвен тест при тези обстоятелства. Утре ще се оженим. Нали? — попита той.

Джийн ги погледна строго.

— Заслужавате да ви напляскам и двамата.

— Обичам я — каза той и погледна нежно Айви. — Пет години чаках, за да ѝ покажа колко. — Сви рамене. — Показах ѝ малко по-красноречиво, отколкото смятах.

Джийн не знаеше какво друго да каже.

— След като си чакал пет години, значи всичко е ясно. Господи, всяка сутрин повръщаше, а аз дори не заподозрях, дори когато започна да си ляга с пилците.

— Никой не предполагаше, включително и аз — засмя се Айви.
— Райдър ми каза, че съм бременна. Нямах представа какво ми е.

Джийн подсвири.

— Направо не е за вярване. Ти му мисли как ще го обясниш на децата си.

— Една от лелите ми има близнаци — рече умислен Райдър. — Във вашия род има ли близнаци?

— Баба ми е имала близнаци — спомни си Джийн. — Прачичовците ти Хари и Тод — напомни тя на Айви. — Не са били еднотайчни, но все едно са близнаци.

— Би било чудесно, ако са близнаци — въздъхна Айви и се усмихна на Райдър.

— Близнаци, тризнаци, все едно — измърмори той.

— Надявам се само да не ме уморят — каза с въздишка той.

— Защо да те уморят? — усмихна се замечтано Айви.

— От щастие — обясни той.

Джийн се разсмя и го прегърна.

— Добре дошъл в семейството, синко.

Ожениха се следващия следобед и същата нощ Айви се отпусна в прегръдките на Райдър в собствената му спалня, сгуши се и заговори за сватбата.

— Беше прекрасно — каза тя. — Толкова много цветя, Ив ми беше кума, а децата й шаферки.

— А ти беше най-красивата булка на света. — Той се наведе и я целуна с безмерна нежност. Бяха в пижами, завити топло. Той не я бе любил и тя се чудеше защо.

— Много си резервиран за младоженец — изтъкна тя и се усмихна на светлината на нощната лампа. — Ти същият мъж ли си, който ме съблазни на индианските могили преди три дни?

— Два — поправи я той. — Да, аз съм същият. Но ти си изморена след церемонията, срещата с Ив и Кърт, а и после докато изпратим момчетата на летището...

Тя се обърна и се сгуши още по-близо, а меката й ръка се спусна по плоския му корем и разроши гъстите косъмчета.

Той потръпна и стаи дъх.

— Мислех, че се преструваш — каза тя и наведе глава над гърдите му.

Той насочи ръката ѝ и плъзна дългия си крак между нейните.

— Внимателно — прошепна той, завладян от желание. — Внимателно. Не забравяй бебето.

— Добре. — Отвърна на целувката му, изпълнена с обожание, влагайки цялата си любов в ласките и целувките, докато той галеше гърдите ѝ.

Никога не бе имала представа, че любенето може да бъде толкова нежно и изключително. Той я възбуждаше внимателно, а тя тръпнеше и се притискаше към него, докато той най-сетне повдигна бедрата ѝ към своите и бавно навлезе в нея.

Топлата му твърда плът я изпълни и тя отвори очи и се вгледа в него, завладяна от непозната жажда.

Ръката му се спусна към талията ѝ и той се усмихна на желанието си да я привлече по-близо. Тя го бе приела веднага, нямаше и следа от болка, или неудобство, както първия път.

— Не ме боли — промълви тя.

— Не би трябвало да те боли. — Докосна я с устни. — В Париж беше като девствена. Сега вече си моята жена във всеки смисъл на думата. Двамата сме наистина свършена двойка.

Тя затаи дъх. Той задържа погледа ѝ и навлезе в нея бавно и дълбоко. След това поспря, пое си дъх и продължи отново.

Беше невероятно. През всичкото време Айви се вглеждаше право в очите му и усещаше лекия нежен ритъм, докосването на косматата му гръд до кожата си. Докосна гърдите му и усети твърдите мъжки зърна, а удоволствието я накара да се притисне в него.

Отвори устни и простена тихо, а очите ѝ се замъглиха. Той я наблюдаваше с нескрито задоволство, докато страстта се трупаше. Ритъмът му забърза, той прихвана бедрата ѝ с ръце, за да имат опора трескавите движения.

Стаята се завъртя около нея. Долови триенето на телата им в тънките чаршафи, шумната му въздишка, докато приближаваше моментът на върховно удоволствие.

Тя се изкачваше към висините заедно с него, тялото ѝ бе изпълнено с неподозирана сладост, устремено към екстаза. И двамата

тръпнеха и се притискаха един към друг, потънали в забвение, подвластни на удоволствието.

А то си отиде бързо, толкова бързо, колкото и настъпи. Тя зарови лице на влажните му гърди и заплака.

— Защо не може да продължи по-дълго — хлипаше тя.

Той разбра. Устните му докоснаха косата ѝ, влажното чело.

— Че как ще го издържим, ако беше по-дълго? Не, не мърдай — въздъхна той. — Ела тук.

Той се превъртя по гръб, без да се отделя от нея. Ръката му бе все още бе на гърба ѝ и ги държеше слети заедно.

— Добре ли си? — попита той.

— Да. — Усмихна се на гърдите му и ги целуна нежно, а косъмчетата я погъделичкаха. И двамата трепереха от преживяното удоволствие. — Всеки път е различно — призна тя.

— Така и трябва да бъде. След като бебето се роди, ще те науча и на други начини. — Ръцете му галеха гладкия ѝ гол гръб. — Някои от тях са доста особени, затова ще ги запазим за времето, когато не си в това деликатно състояние.

Тя вдигна глава и се вгледа в любимите светли очи.

— Страстта може да е доста обсебваща, поне така казват. Винаги съм се страхувала. Но сега вече не е така. — Усмихна се, а той си отдъхна, сякаш бе притаил дъх. — Обичам да те обичам — прошепна тя. — Може ли да го направим отново?

Той се усмихна бавно и хитро.

— Не знам. Може ли?

Тя вече бе научила много неща. Малки тайни. Помръдна се леко, първо на една страна, а след това и на другата. След това сведе глава и го ухапа нежно. След секунди той вече дишаше тежко и забързано.

— Точно така! — прошепна тя, очите искрящи от женско удоволствие. — Можеш, и още как!

Бебето се роди след по-малко от седем месеца. Не бяха близнаци, но както Райдър казваше, гласът му бе като на близнаци. Доведоха го от болницата, а новата баба ги посрещна грейнала и го пое на ръце, за да прецени на кого прилича.

— Сама ще забележи, че прилича на нея — прошепна Райдър, докато наблюдаваха Джийн, гушнала малкия Клилън Доналд Калауей.

— Да, знам — прошепна тя и сведе глава на рамото на Райдър с въздишка. — Какво стана сега. Мама го обсеби.

— Май да. — Погледна уморените ѝ очи. — След минутка ще те отнеса да си легнеш. Последните три дни бяха безкрайно дълги.

— Прекрасни три дни — отвърна тя, без да крие обожанието си към него. — Наистина ли си щастлив с мене?

Той докосна лицето ѝ с ръка.

— Ти си всичко за мен — отвърна дрезгаво той. — Ти си цялата вселена.

Такава любов означаваше отговорност, каза си тя, докато го наблюдаваше. Но тя също бе готова да я поеме. Защото го обичаше не по-малко. Едва когато видя спалнята му за пръв път, разбра какво е изпитвал той. След като се ожениха, той извади всички нейни снимки от скривалищата им. И тях, и картините, които сега вече бяха закачени.

Тя обърна очи към камината и картината на младо момиче с жълта рокля, седнала сред цветята, дългата ѝ черна коса развяна на вятъра, черните очи и розовите устни, нежно се усмихваха. Беше поръчал да я нарисуват тайно, когато е била на осемнадесет, а ако тя бе имала нужда от доказателство, тази картина бе достатъчна. Не можеше да повярва колко силно я бе обичал през всичките изминали години.

— Това бе утехата ми в самотата — каза той и проследи погледа ѝ. — Това е специален спомен от онзи път, когато ви заведох с Ив на разходка и ти бе с тази рокля. Тогава се влюбих в теб.

— И аз се влюбих по същото време. Съжалявам, че бях такава страхливка. Пропилях години от живота и на двама ни.

— Не, ти просто ги използваш, за да пораснеш, да помъдреееш, да научиш какво е истинската любов. Съжалявам за всичката болка, която си преживяла, но трудностите ни дават сили, Айви. Никой не е израснал като човек, ако е живял под стъклен похлупак.

Тя се усмихна.

— Мисля, че си прав. Важното е, че вече сме заедно. — Погледна към Джийн, която гушкаташе сина им. — А сега имаме и бебето. Това е истинско щастие.

— Чака ни още много щастие. — Той притисна бузата си към гърдите си.

— И дълги години — съгласи се тихо тя.

До тях малкият Клилън отвори сините си очи и погледна баба си, която му гукаше непрекъснато.

— Вече знам на кого прилича — възкликна Джийн с лъчезарна усмивка. — На мен!

Айви и Райдър избухнаха в смях, а учудената баба сви рамене и реши, че не си струва да им обръща внимание. Беше прекалено заета да сравнява очите на бебето със своите, за да се чуди какво толкова ги е развеселило.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.